

“Încolo, fraților, întăriți-vă în Domnul și în puterea tăriei Lui. Îmbrăcați-vă cu **TOATĂ ARMURA LUI DUMNEZEU**, ca să puteți ține piept împotriva uneltirilor diavolului.

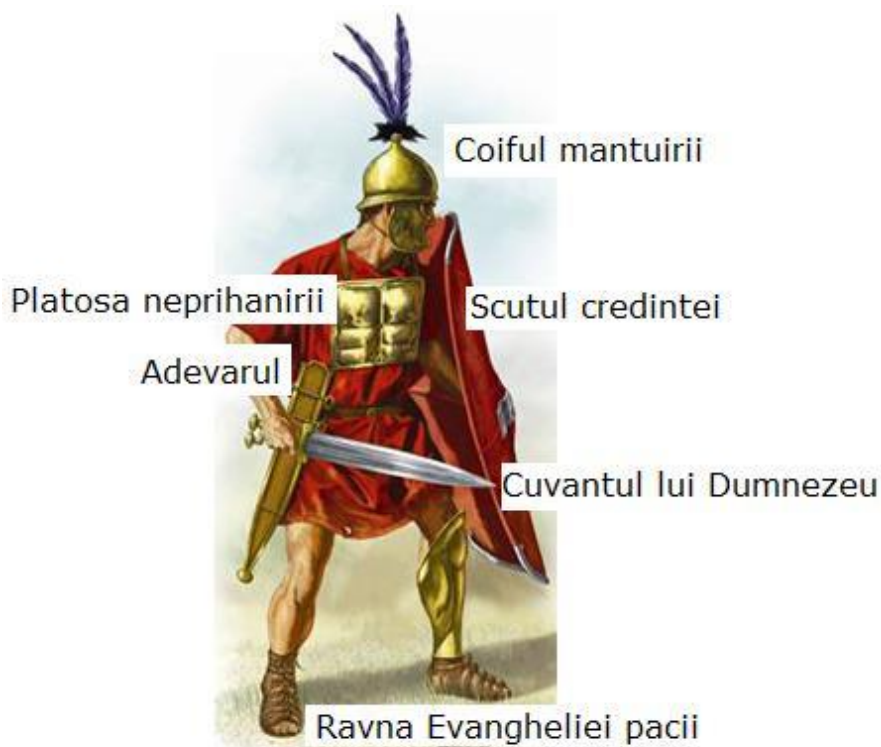
Căci noi n-avem de luptat împotriva cărnii și sângelui, ci împotriva căpeteniilor, împotriva domniilor, împotriva stăpânilor în tinericul acestui veac, împotriva duhurilor răutății care sunt în locurile cerești. De aceea, luați toată armura lui Dumnezeu, ca să vă puteți împotrivi în ziua cea rea și să rămâneți în picioare după ce veți fi biruit totul. Stați gata dar, având mijlocul încins cu **ADEVĂRUL**, îmbrăcați cu platoșa **NEPRIHĂNIRII**, având picioarele încălțate cu **RĂVNA EVANGHELIEI PĂCII**.

Pe deasupra tuturor acestora, luați scutul **CREDINȚEI**, cu care veți putea stinge toate săgețile arzătoare ale celui rău. Luați și coiful **MÂNTUIRII** și sabia Duhului, care este **CUVÂNTUL LUI DUMNEZEU**. Faceți în toată vremea, prin Duhul, tot felul de **RUGĂCIUNI** și **CERERI. VEGHEAȚI** la aceasta cu toată stăruința și rugăciune pentru toți sfinții.” (Efeseni 6:10-18)

Din document rezultă de asemenea:

Săgeți = diferitele ADEVĂRURI BIBLICE

îngeri puternici: CREDINȚĂ, SPERANȚĂ, DRAGOSTE și ÎNȚELEPCIUNE

FIECARE ESTE CHEMAT SĂ PORNEASCĂ ÎN MISIUNEA DE CĂUTARE A LUI ISUS

Prima parte:

Ultima misiune de căutare

de Rick Joyner

1996

Hoardele iadului mășăluiesc

Armata cea rea

Am văzut o oștire demonică atât de numeroasă, încât se întindea cât puteam vedea cu ochii. Era împărțită în divizii și fiecare divizie avea un steag diferit. Primele divizii, care erau în același timp și cele mai puternice, mășăluiau sub steagurile MÂNDRIEI, NEPRIHĂNIRII PROPRII, DEMNITĂȚII, AMBIȚIEI EGOISTE, JUDECĂȚII NEDREPTE; dar cea mai numeroasă dintre ele era cea a GELOZIEI. Conducătorul acestei armate era chiar Acuzatorul fraților. Știam că existau mult mai multe divizii ale demonilor, decât puteam cuprinde cu privirea, dar acestea erau cele aflate în avangarda acestei hoarde îngrozitoare a iadului, care era eliberată acum împotriva Bisericii.

Armele purtate de această hoardă aveau nume scrise pe ele: săbiile erau numite INTIMIDARE, sulitele TRĂDARE, iar săgețile ACUZARE, BÂRFĂ, DEFĂIMARE și ÎNVINOVĂȚIRE. Înaintea acestei armate erau trimise, cu misiunea de a pregăti terenul pentru atacul principal, iscoade și companii mai mici de demoni, purtând nume precum RESPINGERE, AMĂRĂCIUNE, NERĂBDARE, NEIERTARE și POFTĂ TRUPEASCĂ/SENZUALITATEA. Știam în inima mea că Biserica nu se mai confruntase niciodată cu ceva ca aceasta.

Numărul iscoadelor și al acestor companii era mult mai mic, dar erau la fel de puternice ca și diviziile mai mari, care veneau după ele. Mărimea lor era strict determinată de motive strategice. Așa cum lui Ioan Botezătorul, în pofida faptului că era singur, i-a fost încredințată o ungere extraordinară ca să boteze masele de oameni, pregătindu-le pentru întâlnirea cu Domnul, acestor mici companii demonice li s-au dat puteri malefice extraordinare ca să „boteze masele”. Un singur demon al

AMĂRĂCIUNII putea să-și răspândească otrava în mulțimi mari de oameni, chiar în rase și culturi întregi. Un demon al SENZUALITĂȚII, purtat de un singur artist, un film sau o reclamă, își putea lansa săgețile lui de murdărie provocatoare, care loveau și „desensibilizau” mase mari de oameni. Toți aceștia pregăteau calea imensei hoarde a răului care venea din urmă. Această armată mășăluia în mod specific împotriva Bisericii, dar ataca pe oricine putea. Știam că urmărea să împiedice o acțiune viitoare a lui Dumnezeu, care era menită să conducă mulțimi mari de oameni în biserici.

Misiunea principală a acestei armate era să aducă DEZBINARE, ea era trimisă ca să atace orice nivel al relațiilor – cele dintre diferitele biserici, dintre enoriași și pastor, dintre soți și soții, dintre copii și părinți, și chiar și dintre copii și prietenii lor. Iscoadele erau trimise să identifice punctele lipsite de apărare din biserici, familii sau indivizi, pe care RESPINGEREA, AMĂRĂCIUNEA, POFTA TRUPEASCĂ etc., să le poată exploata și lărgi. Apoi diviziile demonice, care veneau din urmă, aveau să se reverse prin aceste breșe, ca să-și înfrângă definitiv victimele.

Partea cea mai șocantă a acestei viziuni o constituia faptul că această armată nu călărea pe cai, ci pe creștini! Cei mai mulți dintre ei erau bine îmbrăcați, respectabili, distinși și bine educați, părând să reprezinte aproape toate păturile sociale. Acești oameni își linișteau conștiința proclamând adevăruri creștine, dar își trăiau viețile în conformitate cu puterile întunericului. Pe măsură ce ei își dădeau consimțământul acelor puteri, creșteau și demonii care le erau atribuiți, și aceștia puteau să le îndrume mult mai ușor acțiunile.

O mare parte dintre acești credincioși erau gazdele mai multor demoni, dar între ei era un tartor. Natura acestuia din urmă era dictată de divizia din care făcea parte și în cadrul căreia mășăluia. Deși diviziile mășăluiau împreună, aveam totuși impresia că întreaga armată se afla la limita haosului. De exemplu, demonii URIL ÎȘI URAU TOVARĂȘII la fel de mult ca și pe creștini, iar demonii GELOZIEI erau toți geloși unii pe alții. Singura modalitate prin care conducătorii acestei hoarde îi puteau împiedica pe demoni să lupte unii împotriva altora, era să le mențină URA, GELOZIA etc., concentrate asupra oamenilor pe care îi călăreau. Oricum, oamenii aflați sub stăpânirea lor săreau adesea la bătaie unii împotriva altora. Am înțeles că în felul acesta au sfârșit prin a se autodistrage unele din armatele din Scriptură, care veniseră să lupte împotriva Israelului. Când atingerea scopului pe care și-l stabiliseră în lupta împotriva Israelului le era zădărnicită, MÂNIA lor fără margini devenea de nestăpânit, orbindu-i și făcându-i să se lupte între ei.

Am observat că deși demonii călăreau pe acești creștini, ei nu se aflau în ei, cum se întâmpla în cazul necredincioșilor. Era evident că pentru a fi eliberați, acești credincioși trebuiau doar să înceteze să le mai cânte în strună demonilor. De exemplu, dacă creștinul pe care călărea un demon al GELOZIEI începea să-și pună GELOZIA sub semnul întrebării, demonul respectiv slăbea foarte repede. Când se întâmpla acest lucru, demonul care slăbea, începea să strige, și conducătorul diviziei își trimitea toți demonii împotriva creștinului pentru a-l ataca, până când GELOZIA, AMĂRĂCIUNEA etc., își recâștigau teritoriul. În cazul în care nu reușeau să-și atingă scopul prin atacuri repetate, demonii începeau să citeze și să interpreteze Scriptura într-un mod eronat, care să justifice AMĂRĂCIUNEA, ACUZAȚIILE etc.

Era clar că forța demonilor era înrădăcinată aproape în întregime în PUTEREA MINCIUNII, prin care îi amăgiseră pe acești creștini într-o asemenea măsură, încât se foloseau de ei, și creștinii credeau că erau folosiți de Dumnezeu. Acest lucru era cu puțință, deoarece aproape toți creștinii călăriți de demoni, purtau steagurile NEPRIHĂNIRII PROPRII, așa încât cei ce mărșăluiau nici măcar nu puteau zări steagurile care dădeau în vileag adevărata natură a diviziilor. Mi-am aruncat privirile în depărtare spre partea din spate a acestei armate și am văzut anturajul Acuzatorului însuși. Am început să-i înțeleg strategia și m-am mirat de simplitatea ei. El știa că o casă dezbinată împotriva ei însăși nu putea să rămână în picioare, și această armată încerca să aducă o asemenea DEZBINARE în cadrul Bisericii, încât aceasta să cadă cu totul din HAR. Părea evident că singura modalitate de realizare a planului său, era să-i folosească pe creștini, ca să lupte împotriva propriilor lor frați, și de aceea, aproape toți cei aflați în diviziile fruntașe erau creștini, sau cel puțin afirmau că sunt. Fiecare pas pe care acești credincioși cuprinși de AMĂGIRE îl făceau în ascultare de Acuzator, mărea puterea lui asupra lor. De aceea, încrederea lui și a tuturor conducătorilor săi sporea pe măsură ce armata înainta. Se părea că puterea acestei armate depindea în exclusivitate de conformarea acestor creștini la căile răului.

Prizonierii

Târându-se în spatele acestor prime divizii, venea o altă mulțime de creștini, care erau prizonierii acestei armate. Fiind răniți cu toții, ei erau păziți de demonii mai mici ai FRICII. În această armată păreau să fie mai mulți prizonieri decât demoni. În mod surprinzător, acești prizonieri continuau să-și poarte săbiile (CUVÂNTUL LUI DUMNEZEU) și scuturile (CREDINȚA), însă nu se foloseau de ele. Am fost șocat să

văd că atât de mulți prizonieri erau ținuți captivi de o ceată atât de mică de demoni ai FRICII. Dacă creștinii și-ar fi folosit armele, s-ar fi putut elibera cu ușurință și probabil că ar fi cauzat daune mari hoardei diavolești. Din păcate însă, ei continuau să mășăluiască supuși.

Cerul de deasupra prizonierilor era negru, fiind împânzit cu vulturi numiți DEPRESIE. Din când în când, aceștia se așezau pe umerii unui prizonier, vomitând peste el. Voma se numea CONDAMNARE. Când voma îl lovea pe un prizonier, el se ridica, înainta puțin pentru un timp, pentru ca apoi să se prăbușească, fiind și mai slăbit ca mai înainte. M-am întrebat din nou de ce prizonierii nu-i ucideau pe vulturi cu săbiile (CUVÂNTUL LUI DUMNEZEU) pe care le aveau la îndemână, deoarece ar fi putut să facă aceasta cu ușurință.

Uneori, prizonierii mai slabi se împiedicau și cădeau. În momentul în care aceștia atingeau pământul, ceilalți prizonieri începeau să-i străpungă cu săbiile (CUVÂNTUL LUI DUMNEZEU/INTIMIDARE), batjocorindu-i în același timp. Apoi îi chemau pe vulturi, ca să înceapă să-i devoreze pe cei căzuți, înainte chiar ca ei să fi murit. Ceilalți prizonieri creștini stăteau prin preajmă, urmăreau ce se întâmplă, dând aprobator din cap, și-l înțepau din când în când cu sabia pe cel căzut.

Privindu-i, mi-am dat seama că acești prizonieri credeau că voma CONDAMNĂRII era un adevăr de la Dumnezeu. Apoi am înțeles că acești prizonieri credeau de fapt că mășăluiau în armata lui Dumnezeu! Motivul pentru care nu-i omorâseră nici pe demonii mici ai FRICII, nici pe vulturi, era că îi considerau drept mesageri veniți din partea lui Dumnezeu! Atât de mult îi împiedica întunericul aceluia nor de vulturi să vadă, încât ei acceptau, în mod naiv, că tot ce li se întâmpla, venea de la Domnul. Aveau sentimentul că cei care se împiedicau, se aflau sub Judecata lui Dumnezeu, și ca urmare îi atacau la rândul lor – crezând că astfel îl ajutau pe Dumnezeu!

Singura mâncare care li se dădea acestor prizonieri, era voma vulturilor. Cei care refuzau s-o mănânce, deveneau din ce în ce mai slabi, până cădeau; iar cei care o mâncau, se întăreau pentru un timp, însă cu puterea celui rău, după care, slăbiți, ajungeau să bea apele AMĂRĂCIUNII, care le erau oferite în permanență. Gustând apele amare, începeau și ei să vomite peste ceilalți. Când unul dintre prizonieri începea să facă acest lucru, un demon, care aștepta să călărească pe cineva, se cățara pe acesta și-l conducea la una din primele divizii.

Mai groaznică însă decât voma vulturilor era mizeria respingătoare, pe care acești demoni o făceau, urinând și defecând asupra creștinilor pe care călăreau. Această mizerie era MÂNDRIA, AMBIȚIA EGOISTĂ etc., și indica apartenența la una din

diviziile diavolești. În orice caz, excrementele demonilor le creeau creștinilor o senzație mult mai plăcută decât cea a CONDAMNĂRII, și îi făceau extrem de dispuși să accepte că demonii erau mesagerii lui Dumnezeu, iar deșertarea lor, ungera Duhului Sfânt.

Schema strategiei de luptă a diavolului:

Misiunea principală:

DEZBINARE a Bisericii (și a diferitelor relații interumane) astfel ca ea să cadă din HARUL Lui Dumnezeu.

ÎNFRÂNGERE și MOARTE VEȘNICĂ

Forța demonilor:

PUTEREA MINCIUNII

Iscoade și companii mai mici

RESPINGERE

AMĂRĂCIUNE

NERĂBDARE

NEIERTARE

POFTA TRUPEASCĂ/SENZUALITATE

Acestea sunt trimise primele, ca să pregătească atacul principal.

Au rolul de a identifica punctele slabe ale creștinilor; acestea sunt apoi exploatare și lărgite; prin aceste breșe vine apoi atacul diviziilor principale, cu scopul înfrângerii definitive a creștinului.

Divizii puternice, urina și fecalele vulturilor, confundate cu ungera Duhului Sfânt:

MÂNDRIE

NEPRIHĂNIRE PROPRIE

DEMNITATE

AMBIȚIE EGOISTĂ

JUDECATĂ NEDREAPTĂ

GELOZIE (cea mai numeroasă)

Sabie = INTIMIDARE

Suliță = TRĂDARE

Săgeți = ACUZARE, BÂRFĂ, DEFĂIMARE, ÎNVINOVĂȚIRE.

Deomoni mai mici = FRICĂ, URĂ, MÂNIE, ÎNȘELARE

Vulturi negri = DEPRESIE

Voma vulturilor = CONDAMNARE

Atacate primele = VECHILE RĂNI

Șerpi, care leagă picioarele = RUȘINE

O altă divizie, venită în urma MÂNDRIEI = MAREA ÎNȘELĂCIUNE

Justificarea atacului, atunci când creștinul se înnoiește de el = citarea și interpretarea SCRIPTURILOR în mod eronat

Prizonierii din armata diavolului:

Creștini așa-ziși sau slabi = demonii CĂLĂRESC pe ei

Necreștini = demonii LOCUIESC în ei

Hrana = voma vulturilor => CONDAMNARE

Băutura prizonierilor = apele AMĂRĂCIUNII

Am simțit o repulsie atât de puternică față de armata răului, încât mi-am dorit mai curând să mor, decât să trăiesc într-o astfel de lume. Atunci am auzit vocea Domnului, care mi-a vorbit: "Acestea sunt primele armate ale dușmanului din vremurile de pe urmă. Aceasta este ultima înșelăciune a Satanei. Ultima sa putere de distrugere se manifestă atunci când îi folosește pe creștini să se atace unii pe alții. El s-a folosit de această armată de-a lungul secolelor, dar niciodată nu a reușit să-i facă pe atât de mulți oameni prizonieri ca acum, pe care să-i folosească pentru scopurile sale diavolești. Nu te teme! Și Eu am o ARMATĂ! Acum trebuie să stai în picioare și să lupți, deoarece nu ai unde să te ascunzi, nu te poți sustrage de la acest război. Trebuie să lupți pentru ÎMPĂRĂȚIA MEA, pentru ADEVĂR și pentru TOȚI ACEIA, care s-au lăsat amăgiți de înșelăciunea Satanei."

Acest cuvânt venit de la Domnul m-a încurajat atât de mult, încât, crezând că mă vor asculta, am început dintr-o dată să le strig creștinilor prizonieri că fuseseră înșelați. Chiar în acel moment însă, întreaga armată s-a întors spre mine, iar FRICA și DEPRESIA care o învăluiau, au început să se reverse asupra mea. Totuși am continuat să strig, crezând că creștinii se vor trezi și-și vor da seama de situația lor disperată, dar mulți dintre ei au început, dimpotrivă, să-și ia din săgeți ca să tragă

asupra mea. Ceilalți ezitau pur și simplu, neștiind ce să creadă despre mine. Atunci am înțeles că acționasem prea devreme, și că aceasta fusese o mare greșeală.

Începe bătălia

Apoi m-am întors și am văzut oștirea Domnului stând în spatele meu. Păreau să fie mii de soldați, dar erau totuși mult mai puțini ca număr. Am fost șocat și extrem de descurajat să descopăr că în realitate mult mai mulți creștini erau folosiți de cel Rău, decât cei aflați în oștirea Domnului. Știam de asemenea că bătălia care urma să înceapă, avea să fie considerată Marele Război Civil Creștin, deoarece foarte puțini aveau să înțelagă natura puterilor care se aflau în spatele conflictului gata să izbucnească. Privind armata Domnului mai de aproape, situația mi s-a părut și mai descurajantă. Numai o mică parte erau ECHIPAȚI CU ÎNTREAGA ARMURĂ. Mulți erau îmbrăcați doar cu una sau două piese din armură, iar alții erau complet lipsiți de ea. O mare parte din ei erau deja răniți. Mulți dintre cei care erau complet echipați, aveau scuturile (CREDINȚA) prea mici, și mi-am dat seama că așa nu o să poată să fie protejați în atacul îngrozitor care avea să urmeze. Spre surprinderea mea, marea majoritate a acestor soldați era formată din femei și copii. Foarte puțini dintre cei înarmați primiseră o instruire corespunzătoare cu privire la modul în care să-și folosească armele.

Și în spatele acestei armate se târa o gloată, precum făceau prizonierii care veneau în urma hoardei răului, dar aceasta era foarte diferită de cealaltă. Oamenii care făceau parte din ea, păreau beți de fericire. Ei jucau tot felul de jocuri, cântau cântece, petreceau și hoinăreau dintr-o tabără în alta. Aceasta mi-a amintit de atmosfera de la Festivalul hippy de la Woodstock.

Am început să fug spre armata Domnului, ca să scap de atacul violent al hoardei răului, pe care îl simțeam iminent. Mi se părea că, oricum am lua-o, ne aflam într-o tabără destinată pieirii. Fiind foarte îngrijorat de gloata care se târa în urma armatei, am încercat să-mi ridic vocea deasupra zgomotelor, ca să-i avertizez cu privire la bătălia care urma să înceapă. Numai câțiva dintre ei m-au putut auzi și mi-au răspuns prin „semnul păcii”, afirmând că ei nu cred în război și că Domnul nu va îngădui să li se întâmple nici o nenorocire. Am încercat să le explic că Domnul ne-a dat ARMURA, știind că vom avea nevoie de ea în evenimentele care vor urma, dar răspunsul lor a fost că tocmai ajunseseră într-un loc al păcii și bucuriei, unde nu li se putea întâmpla nimic rău. Am început să mă rog cu înflăcărare ca Domnul să le

mărească celor înarmați scutul (CREDINȚA), ca să poată să-i protejeze și pe aceia care încă nu erau gata de luptă.

Atunci s-a apropiat de mine un mesager, care mi-a înmânat o trompetă și mi-a spus să sun repede din ea. De îndată ce am sunat din trompetă, cei care aveau cel puțin o parte din armură, au răspuns prompt. Le-a fost adus și restul armurii, și ei s-au echipat rapid cu ÎNTREAGA ARMURĂ. Am observat că cei răniți nu își acoperiseră cu armura și rănilor, dar înainte să mai pot să rostesc vreun cuvânt, săgețile dușmanului au început să plouă asupra noastră. Toți cei care nu erau echipați cu armura completă, au fost răniți, iar aceia care nu și acoperiseră rănilor, au fost străpunși în vechile răni. Cei loviți de săgețile DEFĂIMĂRII; au început să-i vorbească imediat de rău pe aceia care nu fuseseră răniți; cei loviți de BÂRFĂ, au început să bârfească; și în curând s-a creat o divizare majoră a oamenilor din interiorul taberei noastre. Am simțit că eram în pericol de-a ne nimici unii pe alții, așa cum au făcut și soldații armatelor păgâne despre care ni se relatează în Scriptură, care s-au măcelărit între ei. Sentimentul de deznădejde care m-a cuprins, era copleșitor. Atunci vulturii au început să se năpustească asupra celor răniți, ridicându-i și aruncându-i în tabăra prizonierilor. Cu săbiile (CUVÂNTUL LUI DUMNEZEU) pe care le aveau încă, aceștia ar fi putut să-i doboare cu ușurință pe vulturi, dar nu au făcut acest lucru. De fapt, supărați pe toți aceia care nu fuseseră răniți ca și ei, aceștia s-au lăsat duși de bună voie în tabăra prizonierilor.

Brusc, mi-am adus aminte de gloata din spatele armatei și am fugit să văd ce s-a întâmplat cu cei de acolo. Incredibil! Scena aceasta era și mai dezolantă. Mii și mii erau doborâți la pământ, plini de răni și văitându-se. Cerul de deasupra lor era întunecat de vulturii care îi duceau de acolo să fie prizonieri ai dușmanului. Mulți dintre cei care nu fuseseră răniți, erau paralizați de stupefactiva NECREDINȚEI, alcătuind de asemenea o pradă foarte ușoară pentru vulturi. Unii au schițat câteva încercări de-a se apăra de vulturi, dar, pentru că armele lor erau nepotrivite, vulturii nici măcar nu i-au luat în seamă. Cei răniți erau atât de MÂNIOȘI, încât îi amenințau și îi respingeau pe toți aceia care încercau să-i ajute, arătându-se docili și supuși doar față de vulturi. În urma încercărilor neizbutite de-a lupta împotriva vulturilor, cei care nu fuseseră răniți, au început să fugă de pe câmpul de luptă. Această primă întâlnire cu dușmanul a fost atât de devastatoare, încât și eu am fost ispitit s-o iau la fugă împreună cu ei. Apoi însă, uimitor de repede, unii dintre aceia care fugiseră, au început să se întoarcă, de data aceasta având ARMURA COMPLETĂ, fiind echipați

cu scuturi (CREDINȚA) imense. Aceasta a fost prima rază de încurajare pe care îmi amintesc să fi văzut-o.

Acești luptători care se întorceau, nu mai aveau veselia petrecerii zugrăvită pe chipuri; în locul ei se ivise o HOTĂRÂRE PUTERNICĂ. Știam că aceștia fuseseră amăgiți o dată, însă nu vor mai putea fi înșelați iarăși atât de ușor. Regrupați, ocupând locurile celor căzuți, întărind rândurile și protejându-i pe cei aflați în spatele; în dreapta sau în stânga oștirii, ei au adus o mare ÎNCURAJARE în rândurile întregii armate. Chipurile lor reflectau acum HOTĂRÂREA DE-A LUPTA. În acel moment au apărut trei îngeri puternici, purtând numele de CREDINȚĂ, SPERANȚĂ și DRAGOSTE, care s-au așezat în spatele armatei. În timp ce-i priveam, scuturile (CREDINȚA) noastre au început să crească. A fost uimitor cât de repede s-a transformat disperarea în CREDINȚĂ. Aceasta era o CREDINȚĂ PUTERNICĂ, întărită de EXPERIENȚĂ.

Calea spre înălțime

Săbiile pe care le mânuiau acum cu toții, erau denumite CUVÂNTUL LUI DUMNEZEU și săgețile lor purtau numele diferitelor ADEVĂRURI BIBLICE. Doream să atacăm la rândul nostru, dar nu știam cum să-i evităm pe creștinii călăriți de demoni. Atunci ne-am gândit că dacă acești creștini ar fi loviți cu ADEVĂRUL, se vor trezi și vor lupta împotriva asupritorilor lor. Am tras așadar câteva săgeți, iar ceilalți mi-au urmat exemplul. Aproape toate i-au lovit pe creștini, însă, împotriva așteptărilor noastre, atunci când au fost străpunși de săgeata Adevărului, ei nici nu s-au trezit, nici nu s-au prăbușit răniți, ci s-au înfuriat, iar demonul care îi călărea și-a sporit dimensiunile și puterea prin furia lor. Aceasta i-a șocat pe toți cei de față și am început să ne simțim ca și cum această bătălie ar fi fost imposibil de câștigat, dar pentru că-i aveam drept sprijin pe CREDINȚĂ, SPERANȚĂ și DRAGOSTE, eram foarte încrezători că cel puțin vom putea să ne păstrăm terenul. Atunci a apărut un alt înger puternic, numit ÎNȚELEPCIUNE, care ne-a sfătuit să luptăm de pe MUNTELE aflat în spatele nostru.

Pe MUNTE existau niște terasamente la diferite niveluri, cât puteam cuprinde cu privirea. La fiecare nivel mai înalt, terasamentul se îngusta și era din ce în ce mai greu să stai în picioare pe el. Fiecare nivel purta numele unui ADEVĂR BIBLIC. Nivelurile mai joase aveau denumirile adevărilor FUNDAMENTALE, cum ar fi „MÂNTUIRE”, „SFINȚIRE”, „RUGĂCIUNE”, „CREDINȚĂ” etc., iar nivelurile mai înalte, pe cele ale adevărilor biblice mai PROFUNDE. Cu cât urcam mai sus,

scuturile (CREDINȚA) și săbiile (CUVÂNTUL LUI DUMNEZEU) ni se măreau din ce în ce mai mult, și din ce în ce mai puține săgeți dușmane puteau ajunge până la acele poziții.

O greșeală tragică

Unii dintre cei care se aflau la nivelurile mai joase, au început să adune săgețile dușmanului și să tragă cu ele înapoi spre dușman. Aceasta a fost o greșeală foarte mare, deoarece demonii evitau cu ușurință săgețile, lăsându-le să-i străpungă pe creștini. În momentul în care un creștin era lovit de săgeata ACUZĂRII sau a DEFĂIMĂRII, un demon al AMĂRĂCIUNII sau al MÂNIEI zbura și se cățara pe săgeata respectivă, după care începea să urineze și să-și reverse otrava asupra creștinului. Când un creștin avea doi sau trei asemenea demoni adăugați la MÂNDRIA sau la NEPRIHĂNIREA SA PROPRIE, pe care le avea deja, acesta se transforma în imaginea contorsionată a înșși demonilor.

Noi, cei care ne aflam la nivelurile mai înalte, puteam vedea aceste lucruri, dar aceia care se aflau mai jos și care foloseau săgețile dușmanului, nu puteau. Aproximativ jumătate din noi ne-am decis să ne continuăm urcușul, în timp ce tovarășii noștri au coborât înapoi la nivelurile mai joase, ca să le explice celor de acolo ce se întâmpla. Apoi toți au fost avertizați să-și continue urcușul și să nu se oprească, cu excepția la câțiva, care staționau la fiecare nivel ca să-i îndemne pe soldați să urce mereu mai sus.

Siguranța

Când am atins nivelul numit „UNITATEA FRAȚILOR”, nu ne mai putea ajunge nici o săgeată a dușmanului. Mulți din tabăra noastră au decis că acesta era nivelul la care au ținut să ajungă. I-am înțeles, deoarece cu fiecare nivel nou, urcușul devenea tot mai greu. Cu toate acestea, pe măsură ce mergeam mai departe, mă simțeam tot mai PUTERNIC și mai PRICEPUT ÎN FOLOSIREA ARMELOR, așa că am continuat urcușul.

Curând am ajuns suficient de îndemânat în mânuirea armelor, încât puteam să-i lovesc pe demoni, fără să-i rănesc pe creștini. Simțeam că dacă îmi voi continua urcușul, voi putea trage cu arcul destul de departe, încât să-i lovesc pe conducătorii hoardei diavolești, aflați în spatele armatei lor. Mi-a părut rău că atât de mulți creștini se opriseră mai jos, unde se aflau în siguranță, dar de unde nu-l puteam lovi pe dușman. Pe de altă parte, tăria și caracterul care se dezvoltau în cei care își

continuuu urcușul, făceau din aceștia LUPTĂTORI EXTRAORDINARI, fiecare dintre ei fiind în stare să nimicească mulți dușmani.

La fiecare nivel erau împrăștiate peste tot săgeți ale ADEVĂRULUI, care știam că fuseseră lăstate în urmă de cei care căzuseră din poziția respectivă. Toate săgețile purtau numele ADEVĂRULUI specific aceluși NIVEL. Unii ezitau să le adune, dar eu știam că aveam nevoie de toate resursele pe care le puteam strânge, pentru a distruge imensa hoardă de la baza muntelui. Am luat o săgeată, am tras cu ea și l-am nimerit pe unul din demoni cu atâta ușurință, încât ceilalți creștini mi-au urmat exemplul. Deoarece începuserăm să decimăm câteva din diviziile dușmanului, întreaga armată a răului și-a concentrat atenția asupra noastră. O vreme am avut sentimentul că atacul dușmanului se intensifica mai mult, cu cât reușita noastră era mai mare. Deși sarcina noastră părea să nu aibă sfârșit, începea să mi se pară amuzantă. Deoarece dușmanul nu ne putea atinge la nivelurile mai înalte cu săgețile lui, a trimis stoluri întregi de vulturi, care survolau muntele și vomitau peste noi, sau transportau demoni care urinau sau defecau pe terasamente, făcându-le foarte alunecoase.

Ancora

Săbiile noastre (CUVÂNTUL LUI DUMNEZEU) creșteau cu fiecare nivel pe care-l atingeam, și la un moment dat chiar am vrut să renunț la sabia mea, pentru că aveam impresia că nu voi mai avea nevoie de ea la nivelurile mai înalte. Până la urmă am decis că ar fi mai bine s-o păstrez, gândindu-mă că trebuie să-mi fi fost dată cu un motiv anume. Apoi, pentru că terasa pe care stăteam era foarte îngustă și devenise nespun de alunecoasă, mi-am înfipt sabia (CUVÂNTUL LUI DUMNEZEU) în pământ și m-am legat pe mine de ea, ca să pot să continui să trag împotriva dușmanului. Atunci am auzit vocea Domnului, spunându-mi: „Ai folosit ÎNȚELEPCIUNEA, care te va ajuta să-ți continui urcușul. Mulți au căzut deoarece n-au știut să-și folosească sabia pentru a se ancora.” Nimeni nu părea să mai fi auzit această voce, dar mulți au văzut ce făcusem și mi-au urmat exemplul.

M-am întrebat de ce Domnul nu-mi vorbise mai înainte ca eu să fi luat această decizie, dar apoi am știut cumva că de fapt El îmi spusese aceasta într-un fel oarecare. Cugetând la această problemă, am început să înțeleg că întreaga mea viață fusese o pregătire pentru această oră. Știam că pregătirea mea era proporțională cu SUPUNEREA MEA FAȚĂ DE DOMNUL și cu ASCULTAREA VOCII LUI de-a lungul întregii mele vieți. Știam de asemenea că din cauza unui motiv

anume, ÎNȚELEPCIUNEA și ÎNȚELEGEREA pe care le aveam acum, nu-mi puteau fi nici sporite, nici luate, atâta timp cât mă aflam în această bătălie. Deveneam recunoscător, Îi mulțumeam Domnului pentru fiecare încercare prin care trecusem pe parcursul vieții mele și regretam că nu le apreciasem îndeajuns la momentul trăirii lor.

Nu peste multă vreme am ajuns să-i lovim pe demoni cu o precizie aproape perfectă. Din armata dușmană a început să se ridice MÂNIA ca focul și pucioasa. Știam că creștinii prinși în capcana acelei armate începeau acum să simtă focul mâniei demonilor. Pentru că nu puteau să ne lovească pe noi cu săgeți, și le aruncau acum unii împotriva altora. În mod normal, acest lucru ar fi fost foarte încurajator, dar cei care sufereau cel mai mult, erau creștinii care se aflau în tabăra dușmanului. Știam că în ochii lumii aceasta părea o dezintegrare de neînțeles a însuși creștinismului.

Pentru că săgețile le deveniseră ineficace împotriva noastră, dușmanul a trimis vulturii pentru a ne ataca. Aceia care nu-și folosiseră săbiile ca ancore, puteau să doboare mulți vulturi la pământ, dar ei erau de asemenea mult mai ușor de doborât de pe terasele pe care se aflau. În căderea lor, unii aterizau la vreun nivel inferior, dar alții se rostogoleau până jos de tot și de acolo erau ridicați și duși de vulturi. În ce mă privește, foloseam fiecare clipă liberă pe care o aveam, încercând să-mi înfig sabia mai adânc în terasă (APROFUNDAREA ADEVĂRULUI BIBLIC DE LA NIVELUL RESPECTIV), ori încercând să mă leg mai sigur de aceasta. De fiecare dată când procedam astfel, ÎNȚELEPCIUNEA veghea lângă mine, așa că am înțeles că ceea ce făceam avea o importanță foarte mare.

O nouă armă

Săgețile ADEVĂRULUI se înfingeau destul de rar în vulturi, dar rănilor pe care li le provocau, erau suficiente pentru a-i întoarce din drum. De fiecare dată când vulturii erau alungați suficient de departe, o parte din noi putea urca la nivelul următor. Când am atins nivelul numit „GALATENI 2:20” (“Am fost răstignit împreună cu Hristos și trăiesc..., dar nu mai trăiesc eu, ci Hristos trăiește în mine. Și viața pe care o trăiesc acum în trup, o trăiesc în credința în Fiul lui Dumnezeu, care m-a iubit și S-a dat pe Sine Însuși pentru mine.”), ne-am aflat deasupra altitudinii până la care puteau zbura vulturii. La acest nivel cerul de deasupra noastră aproape că ne-a orbit cu strălucirea și frumusețea lui, și am fost cuprins de o pace cum nu mai simțisem vreodată.

Până în momentul atingerii acestui nivel, spiritul meu de luptă fusese motivat în egală măsură, atât de ură și dezgust față de dușman, cât și de dragul Împărăției, al

adevărului și al dragostei pentru prizonieri. Dar de-abia la acest nivel am prins din urmă CREDINȚA, SPERANȚA și DRAGOSTEA, pe care mai înainte le urmasem doar de la distanță. La acest nivel aproape că am fost copleșit de slava lor. Când am ajuns chiar lângă ele, s-au întors înspre mine și au început să-mi REPARĂ și să-mi LUSTRUIASCĂ ARMURA. Curând aceasta a fost pe deplin transformată și a început să reflecte strălucirea slavei care venea de la CREDINȚĂ, SPERANȚĂ și DRAGOSTE. Când mi-au atins acestea sabia, ea a început să emită fulgere strălucitoare și mărețe. Atunci DRAGOSTEA mi-a spus: „Celor care ajung la acest nivel, le sunt încredințate PUTERILE VEACULUI VIITOR”. Apoi, întorcându-se spre mine, mi-a spus plină de o seriozitate calmă: „Trebuie însă să te înveți cum să le folosești”. Nivelul „GALATENI 2:20” era atât de întins, încât de aici nu mai exista nici un pericol de cădere. Aici se aflau de asemenea săgeți în număr nelimitat, pe care scria SPERANȚĂ. Am luat câteva și am tras cu ele în jos spre vulturi, iar acestea i-au ucis cu ușurință. Aproximativ jumătate din cei care atinseseră acest nivel, au continuat să tragă cu săgeți împotriva vulturilor, în timp ce ceilalți au început să ducă aceste săgeți la cei care se aflau la nivelurile inferioare.

Vulturii continuau să vină în valuri împotriva nivelurilor inferioare, dar cu fiecare val, numărul lor era mai redus decât mai înainte. De la nivelul „GALATENI 2:20” puteam lovi orice dușman din armată, cu excepția conducătorilor ei, care încă rămâneau în afara razei noastre de bătaie. Am hotărât să nu mai folosim săgețile ADEVĂRULUI și pentru alte scopuri, până când nu aveam să distrugem toți vulturii, deoarece norul DEPRESIEI creat de ei, făcea ca ADEVĂRUL să fie mai puțin eficient. Aceasta ne-a luat un timp foarte îndelungat, dar nu am devenit deloc obosiți. În cele din urmă, cerul de deasupra muntelui a fost curățat de vulturi aproape cu desăvârșire.

CREDINȚA, SPERANȚA și DRAGOSTEA, care crescuseră mai mult cu fiecare nivel, la fel ca și armele noastre, erau acum atât de mari, încât știam că oamenii care se aflau la o mare depărtare de locul în care se desfășura bătălia, puteau să le zărească. Gloria lor radia chiar și în tabăra prizonierilor, care se mai aflau încă sub un nor mare de vulturi. Știind că și ei pot contempla acum aceste realități, am fost extrem de încurajat, gândindu-mă că atât creștinii care fuseseră folosiți de cel Rău, cât și prizonierii, o să înțeleagă că noi nu le eram dușmani, și o să-și dea seama că de fapt ei fuseseră folosiți de el. Dar n-a fost să fie așa, cel puțin nu încă. Cei din tabăra dușmanului, care au întrezărit lumina CREDINȚEI, SPERANȚEI și DRAGOSTEI, au început să le numească „îngeri de lumină”, care au fost trimiși să-i amăgească pe cei slabi, sau pe cei lipsiți de discernământ. Atunci mi-am dat seama

că ÎNȘELĂCIUNEA și ROBIA în care se aflau aceștia, erau mult mai grave decât crezusem eu. Totuși, cei care nu făceau parte nici dintr-o armată, nici dintr-alta, necreștinii, au văzut GLORIA aceasta și au început să se apropie de munte ca s-o vadă mai bine. Cei care s-au apropiat, au început să înțeleagă natura bătăliei și aceasta a fost o mare încurajare pentru noi. Euforia victoriei a continuat să crească în fiecare din noi. Am simțit că a te afla în această armată, în această bătălie, trebuia să fie una din cele mai mari aventuri ale tuturor timpurilor.

După ce am distrus cea mai mare parte a vulturilor care ne atacau muntele, am început să-i doborâm la pământ pe cei care se mai aflau încă deasupra prizonierilor. Pe măsură ce norul întunecos a început să se destrame și soarele a început să strălucească peste prizonieri, aceștia au început să se trezească, de parcă fuseseră cufundați într-un somn adânc. Ei au început imediat să se simtă groaznic din cauza stării în care se aflau, și mai ales datorită vomei care-i acoperea încă, și au început să se curețe. În timp ce priveau CREDINȚA, SPERANȚA și DRAGOSTEA, au văzut muntele pe care ne aflam noi, și au început să alerge la el. Hoarda malefică a aruncat săgeți ale ACUZĂRII și DEFĂIMĂRII după ei, dar ei nu s-au oprit. Până când au ajuns la munte, mulți dintre ei aveau deja înfipte în ei vreo duzină de săgeți sau chiar mai multe, dar totuși păreau să nici nu le observe. De îndată ce au început să urce muntele, rănilor lor au început să se vindece. Odată ce norul de DEPRESIE fusese destrămat, totul părea să devină cu mult mai ușor.

Capcana

Cei care fuseseră mai înainte prizonieri, se bucurau nespuse de mult de MÂNTUIREA lor. Ei păreau atât de copleșiți de recunoștință pentru fiecare nivel atins la URCAREA MUNTELUI, încât noi înșine am început să dăm mai multă importanță acelor ADEVĂRURI. Curând, în rândurile foștilor prizonieri s-a făcut simțită și o HOTĂRÂRE APRIGĂ de a lupta cu dușmanul. Ei și-au îmbrăcat ARMURA primită și au cerut permisiunea să se întoarcă pentru a ataca dușmanul care îi ținuse în captivitate și abuzase de ei atâta timp. Ne-am gândit la această alternativă, dar apoi ne-am hotărât să rămânem cu toții pe munte și să luptăm de aici. Vocea Domnului s-a auzit din nou, spunând: „Ați lucrat o a doua oară cu ÎNȚELEPCIUNE. Nu puteți să câștigați, dacă încercați să vă luptați cu dușmanul pe propriul lui teren, ci numai dacă rămâneți pe MUNTELE MEU CEL SFÂNT.”

Am fost uimit că luasem încă o dată o hotărâre atât de importantă, doar gândindu-ne și discutând despre ea foarte puțin. M-am hotărât așadar să mă străduiesc să nu mai

iau nici o DECIZIE fără RUGĂCIUNE, indiferent cât de importantă sau neimportantă ar fi fost decizia respectivă. În momentul acela, ÎNȚELEPCIUNEA s-a apropiat repede de mine, mi-a cuprins umerii cu putere și s-a uitat intens în ochii mei, spunându-mi: "Așa trebuie să faci!" Apoi am observat că deși mă aflam pe platoul întins al nivelului „GALATENI 2:20”, ajunseseam chiar la marginea lui fără să-mi dau seama, și eram pe punctul de a cădea foarte ușor de pe el. Am privit din nou în ochii ÎNȚELEPCIUNII și ea mi-a spus cu gravitate: „Când crezi că stai în picioare, ia seama să nu cazî. În viața aceasta poți cădea de la orice nivel.” O bună bucată de vreme am rămas acolo, gândindu-mă la aceasta. Plin de exuberanța victoriei ce se întrezărea și de bucuria că ajunseseam la “UNITATEA FRAȚILOR”, devenisem neatent. Era mai nobil să cazî în urma atacului violent al dușmanului, decât datorită lipsei de atenție.

Serpîi

Am continuat multă vreme să omorâm vulturii și să tragem în demonii care îi călăreau pe creștîni. Am descoperit că săgețile diferitelor ADEVĂRURI, aveau un impact mai mare asupra anumitor soiuri de demoni. Știam că aceasta avea să fie o bătălie de lungă durată, dar acum nu mai sufeream pierderi și astfel ne-am continuat urcușul, trecând dincolo de nivelul „RĂBDARE”. (“De aceea, dați-vă și voi toate silințele ca să uniți cu credința voastră fapta; cu fapta, cunoștința; cu cunoștința, înfrânarea; cu înfrânarea, RĂBDAREA; cu RĂBDAREA, evlavia; cu evlavia, dragostea de frați; cu dragostea de frați, iubirea de oameni. Căci, dacă aveți din belșug aceste lucruri în voi, ele nu vă vor lăsa să fiți nici leneși, nici neroditori în ceea ce privește deplina cunoștință a Domnului nostru Isus Hristos. Dar cine nu are aceste lucruri este orb, umblă cu ochii închiși și a uitat că a fost curățit de vechile lui păcate. De aceea, fraților, căutați cu atât mai mult să vă întăriți CHEMAREA și alegerea voastră, căci, dacă faceți lucrul acesta, nu veți ALUNECA niciodată.” 2 Petru 1:5-10)

Cu toate acestea, foarte puțîni dintre creștîinii care fuseseră eliberați de demoni, veneau spre munte. Mulți dintre ei dobândiseră natura demonilor, și continuau în înșelarea lor, chiar și în absența demonilor. Pe măsură ce întunericul demonic dispărea, am observat că pământul din jurul picioarelor acestor creștîni, se mișca. Apoi am văzut că picioarele lor erau legate de niște șerpîi. Privindu-i un timp mai îndelungat, am putut constata că aceștia semănau vizibil între ei, și că pe trupul lor era scris cuvântul “RUȘINE”. Am început atunci să tragem în șerpîi cu săgețile ADEVĂRULUI, dar acestea au avut un efect nesemnificativ. Am încercat apoi

săgețile SPERANȚEI, însă tot fără nici un rezultat. De la nivelul „GALATENI 2:20” fusese foarte ușor să urcăm, pentru că ne ajutam unii pe alții. Acum însă, având sentimentul că nu puteam face mare lucru împotriva dușmanului, am hotărât să ne continuăm urcușul fără oprire, până aveam să descoperim ARMA cu care să-i putem omorî pe șerpi. Astfel am depășit rapid nivelurile ADEVĂRULUI, iar la cele mai multe din ele nici măcar nu zăboveam prea mult, dacă nu vedeam în jur vreo armă care să fi fost eficientă împotriva șerpilor. CREDINȚA, SPERANȚA și DRAGOSTEA, erau cu noi, dar nu am observat că ÎNȚELEPCIUNEA rămăsese cu mult în urmă. Urma să treacă o perioadă îndelungată de timp, până când aveam să-mi dau seama cât de gravă fusese această greșeală. ÎNȚELEPCIUNEA avea să ne ajungă din urmă abia pe vârful muntelui, dar dacă ar fi fost tot timpul cu noi pe cale, victoria noastră asupra hoardei malefice ar fi fost mai rapidă și mult mai ușoară. Aproape pe nesimțite, am ajuns la un nivel care dădea într-o grădină. Era cel mai frumos loc pe care îl văzusem vreodată. Deasupra intrării era scris: „DRAGOSTEA NECONDIȚIONATĂ A TATĂLUI”. Aceasta era cea mai glorioasă și ademenitoare intrare pe care o văzusem vreodată, așa că nu am putut rezista tentației de a intra. De îndată ce am pășit în grădină, am zărit POMUL VIEȚII în centrul ei. El era încă păzit de niște înger care păreau să aibă o putere și o autoritate copleșitoare. Când i-am privit, s-au uitat spre noi. Păreau prietenoși, ca și cum ne-ar fi așteptat. Privind în urmă, am văzut că în grădină sosise deja o oștire întreagă de luptători. Încurajându-ne unii pe alții, și fiind încurajați și de privirile binevoitoare ale îngerilor, am hotărât să trecem pe lângă ei ca să ajungem la pom. Unul dintre ei a strigat: „Cei care ajung la acest nivel, care cunosc dragostea Tatălui, pot să mănânce din pom.”

Nu-mi dădusem seama cât de flămând eram. Fructul pe care l-am gustat, mi s-a părut mai delicios decât tot ce mâncasem vreodată, și totuși gustul lui îmi era oarecum familiar. Acesta îmi amintea de răsăritul de soare, de ploaie, de câmpuri minunate, de apusul de soare deasupra oceanului, și chiar mai mult decât atât, de oamenii pe care îi iubeam. Cu fiecare mușcătură, iubeam și mai mult toate lucrurile și pe toți. Apoi au început să mi se perinde prin minte dușmanii, și-i iubeam și pe aceștia. Curând sentimentul de iubire a devenit mai copleșitor decât tot ce experimentasem vreodată, mai puternic chiar și decât pacea pe care o simțisem când ajunsesem la nivelul „GALATENI 2:20”. Atunci am auzit Vocea Domnului, și El a spus: „De-acum încolo aceasta va fi pâinea ta zilnică, și ea nu ți se va refuza niciodată. Poți mânca oricât și de oricâte ori dorești. Iubirea Mea este nemărginită.”

Am privit spre pom ca să văd de unde venise vocea, și am constatat că el era plin de vulturi albi și curați, care aveau cei mai frumoși și mai pătrunzători ochi pe care i-am văzut vreodată. Mă priveau de parcă ar fi așteptat să le dau instrucțiuni. Unul dintre îngeri mi-a spus: „Ei îți vor îndeplini dorința, deoarece acești vulturi se hrănesc cu șerpi.” Eu le-am spus: „Mergeți și devorați RUȘINEA care i-a legat pe frații noștri!” Ei și-au desfăcut aripile, apoi a început să sufle un vânt mare, care i-a ridicat în văzduh. Vulturii au umplut cerul cu o strălucire orbitoare. Chiar și de acolo de la înălțimea mare la care ne aflam, am putut auzi strigătele de groază care se ridicau din tabăra dușmanului la vederea vulturilor care veneau înspre ei.

Se arată Regele

În acea clipă a apărut în mijlocul nostru Însuși Domnul Isus, salutându-ne pe fiecare, felicitându-ne că am ajuns pe VÂRFUL MUNTELUI. Apoi a spus: „Trebuie să vă comunic acum același lucru pe care li l-am spus și fraților voștri după Înălțarea Mea – mesajul Împărăției Mele. Cea mai puternică armată a dușmanului a fost pusă pe fugă, dar nu a fost distrusă pe deplin. Acum este timpul să mășăluiți mai departe și să proclamați Evanghelia Împărăției Mele. Vulturilor li s-a dat drumul și vor merge împreună cu noi. Vom lua din săgețile aflate la fiecare nivel, dar EU sunt SABIA voastră și EU sunt CĂPITANUL vostru. Acum a venit vremea ca SABIA Domnului să fie scoasă afară din teacă.” Atunci m-am întors și am văzut că întreaga armată a Domnului stătea în picioare în grădină. Erau bărbați, femei și copii din toate rasele și națiunile, fiecare din ei purtând steaguri care se mișcau în bătaia vântului, într-o unitate perfectă. Știam că pământul nu mai cunoscuse niciodată așa ceva. Eram conștient și de faptul că dușmanul mai avea multe armate și fortărețe pe toată fața pământului, dar nici una nu putea rezista în fața acestei armate extraordinare. Am rostit cu răsuflarea tăiată: „Aceasta trebuie să fie Ziua Domnului”. Atunci întreaga oștire a răspuns asemenea unui tunet înfricoșător: „A venit Ziua Domnului oștirilor ”.

Rezumat

După câteva luni, mă mai gândeam încă la acest vis. În mod alarmant, anumite evenimente și stări ale Bisericii păreau să oglindească exact ceea ce văzusem în momentul în care hoarda iadului a început să mășăluiască. Mi-am adus atunci aminte de Abraham Lincoln. Singura cale prin care el putea deveni „Eliberatorul” și să păstreze Uniunea, a fost să fie gata să poarte un Război Civil; și nu doar să-l poarte, ci și să lupte hotărât să nu facă nici un compromis până la victoria finală. De

asemenea, el a avut harul de a purta cel mai sângeros război din istoria noastră, fără să-și „demonizeze” dușmanul cu ajutorul propagandei. Dacă ar fi procedat astfel, ar fi putut determina mult mai repede hotărârea celor din Nord, câștigând o victorie militară mai rapidă, dar aceasta ar fi făcut ca reuniunea de după război să fi fost cu mult mai dificilă. Deoarece obiectivul său fundamental a fost să păstreze Uniunea, el nu i-a considerat niciodată dușmani pe cei din sud, ci a luptat mai degrabă împotriva răului care îi ținea în sclavie. În fața Bisericii se conturează acum un mare război civil spiritual. Mulți vor face tot ce le stă în putință ca să-l evite. Acest lucru este ușor de înțeles și poate părea nobil. Cu toate acestea, compromisul nu va menține niciodată o pace durabilă, ci va face doar ca ultimul conflict să fie mult mai dificil, atunci când va veni – și el va veni.

Domnul își pregătește acum o conducere care să dorească să se implice într-un război civil spiritual, menit să-i elibereze pe oameni. Principala dispută va fi aceea dintre robie și libertate. A doua problemă, care pentru unii va fi de prim ordin, o vor constitui banii. După cum uneori Războiul Civil American părea să distrugă întreaga națiune, ce se va întâmpla cu Biserica va părea uneori să indice sfârșitul acesteia. Totuși, după cum națiunea americană nu numai că a supraviețuit, ci a și devenit cea mai puternică de pe pământ, așa se va întâmpla și cu Biserica. Biserica în sine nu va fi distrusă, ci doar instituțiile și doctrinele ei, care i-au ținut pe oameni într-o robie spirituală.

O dreptate perfectă în sânul Bisericii nu va putea fi instaurată peste noapte, nici după aceasta. Vor mai exista mișcări pentru drepturile femeilor și pentru eliberarea Bisericii de alte forme ale rasismului și exploatării. Toate acestea reprezintă cauze care trebuie privite în față. Totuși, în mijlocul războiului civil spiritual care va urma, vor începe să se manifeste, ca niciodată mai înainte, CREDINȚA, SPERANȚA și DRAGOSTEA, precum și Împărăția lui Dumnezeu, pe care acestea se întemeiază. Aceste realități îi vor atrage pe toți oamenii spre Împărăție. Stăpânirea lui Dumnezeu urmează să se dovedească superioară oricărei forme de guvernare omenească.

Și veniți să ne amintim că pentru Domnul „o mie de ani sunt ca o zi”. El poate face în noi, într-o singură zi, ceea ce noi am crede că ar putea dura o mie de ani. Lucrarea de eliberare și înălțare a Bisericii va fi realizată mult mai repede decât am putea crede că este posibil din punct de vedere omenească. Totuși, noi nu avem în vedere aici posibilitățile omenești.

Ne aflam sub POMUL VIEȚII din Grădina lui Dumnezeu. Se părea că întreaga armată era acolo, mulți luptători fiind îngenuncheați înaintea Domnului Isus. El tocmai ne poruncise să ne întoarcem în luptă, de dragul fraților care erau încă legați, și pentru lumea pe care El încă o iubea. Această poruncă era minunată, dar și înfricoșătoare. Era minunată pentru că venea de la El, dar era înfricoșătoare pentru că împlinirea ei însemna să părăsim prezența Lui manifestată, și Grădina, care era locul cel mai încântător pe care-l văzusem vreodată. Ni se părea de neconceput să părăsim toate acestea ca să ne întoarcem la luptă.

Domnul a continuat să ne dea sfaturi: “V-am dat DARURI SPIRITUALE, PUTERE și o ÎNȚELEGERE sporită asupra CUVÂNTULUI și Împărăției Mele, dar cea mai măreață armă pe care ați primit-o, este DRAGOSTEA TATĂLUI. Atâta timp cât veți umbla în DRAGOSTEA TATĂLUI Meu, nu veți eșua niciodată. Fructul acestui pom este Dragostea Tatălui, care se manifestă prin Mine. Această dragoste, care este în Mine, trebuie să fie pâinea voastră zilnică.”

În acest cadru de o asemenea frumusețe și splendoare, Domnul nu era însoțit de Slava Lui, ci înfățișarea Lui era mai degrabă obișnuită, dar Grația cu care se mișca și vorbea, făcea din El persoana cea mai atrăgătoare pe care am văzut-o vreodată, situându-Se prin măreție și noblețe dincolo de orice definiție umană. Era ușor de înțeles motivul pentru care El este obiectul iubirii Tatălui, Cel Căruia Îi acordă El întreaga Lui prețuire. Era atât de plin de har și adevăr, încât părea ca și cum nimic nu ar mai trebui să conteze vreodată, decât HARUL și ADEVĂRUL. În timp ce mâncam fructul din Pomul Vieții, amintirea fiecărei experiențe plăcute pe care o trăisem vreodată, mi-a inundat sufletul. Era același gen de trăire pe care o aveam de fiecare dată când vorbea Isus, numai că aceasta din urmă era mult mai intensă. Nu voiam să mai părăsesc vreodată acel loc. Mi-am amintit că mă gândisem odată că trebuia să fie foarte plictisitor pentru îngerii care nu făceau altceva decât să se închine înaintea Tronului. Dar acum știam că nimic nu este mai minunat și însuflețitor, decât să l te închini Lui. Închinarea o să fie cu siguranță cel mai bun element din cer. Îmi era greu să-mi imaginez cât de minunat o să fie când o să ni se alătore toate corurile cerești în închinare. Acum, aproape că nu-mi venea să cred că în timpul serviciilor de închinare mă luptasem atât de mult cu plictiseala, dar îmi era clar că acest lucru se datorase faptului că la acea vreme fusesem cu totul rupt de realitate.

Închinare în duh și adevăr

Am simțit o dorință năvalnică să mă întorc și să-mi repar greșelile făcute în timpul serviciilor de închiare, când îi permisesem minții să hoinărească, sau mă îndeletnicisem eu însumi cu alte lucruri. Dorința de a-mi exprima adorația față de El, a devenit aproape de nestăpânit. Trebuia să-L laud! Când mi-am deschis gura, am fost surprins de închinarea spontană, care a izbucnit în același timp din pieptul întregii armate. Aproape uitasem că în acel loc se mai aflau și alții, dar eram cu toții într-o unitate perfectă. Închinarea glorioasă care a urmat, n-ar putea fi descrisă în cuvinte omenești.

În timp ce ne închinam, ființa Domnului a început să emane o strălucire aurie, care a fost tivită apoi cu o strălucire argintie, și după aceasta am fost învăluiți toți de niște culori de o bogăție nemaivăzută ochilor mei fizici. În mijlocul acestei Glorii am pășit pe un tărâm de emoții, pe care nu le mai experimentasem vreodată. Cumva am înțeles că această Glorie fusese tot timpul acolo, însă atunci când ne-am concentrat toată atenția asupra LUI, închinându-ne Lui, am început pur și simplu să vedem mai mult din ea. Cu cât închinarea era mai profundă, cu atât Gloria era mai intensă. Dacă acesta este cerul, mi-am zis, atunci este cu mult mai minunat decât îl visasem eu vreodată.

Găsind locul în care locuiește El

Nu știu cât timp a durat închinarea, poate minute, sau poate luni, deoarece timpul era imposibil de măsurat în acel fel de Glorie. Pentru o vreme mi-am închis ochii, deoarece Slava contemplată cu inima mea, era la fel de măreață ca și cea pe care o vedeam cu ochii mei fizici. Când i-am deschis, am fost surprins să constat că Domnul nu mai era acolo, și că o ceată de îngeri apăruse în locul Lui. Unul dintre ei a pășit spre mine și mi-a zis: "Închideți iar ochii!" În momentul în care am făcut-o, am văzut iar Slava Domnului. Bucuria mea a fost fără margini, știam că acum, după ce o experimentasem, nu aș mai putea trăi fără ea. Atunci îngerul mi-a explicat: "Ce vezi cu ochii inimii tale, este cu mult mai real decât ce vezi cu ochii tăi fizici." Eu însumi făcusem această afirmație de multe ori, dar cât de puțin o trăisem! Îngerul a continuat: "Acesta este motivul pentru care Domnul le-a spus primilor Lui ucenici că era mai de folos ca El să plece, astfel încât să poată să vină Duhul Sfânt. Domnul locuiește ÎN TINE. I-ai învățat de multe ori acest adevăr pe alții, dar acum trebuie să-l trăiești și tu, pentru că ai mâncat din Pomul Vieții."

Apoi îngerul a început să mă conducă înapoi spre poartă, dar eu am protesta că nu vream să plec. Uitându-se mirat, m-a luat de umeri și m-a privit în ochi. Atunci L-am

recunoscut, era ÎNȚELEPCIUNEA. “Nu va trebui niciodată să părăsești această Grădină. Ea se află în inima ta, deoarece Însuși Creatorul este în tine. Tu ți-ai dorit partea cea mai bună, care nu ți se va lua niciodată, și anume, să stai în prezența Lui și să I te închini pentru totdeauna. Dar trebuie să Îl porți cu tine acolo unde este cea mai mare nevoie.” Știam că avea dreptate. Atunci ochii mei s-au îndreptat dincolo de înger, spre Pomul Vieții, și am fost cuprins de un impuls puternic de-a culege pe cât se poate de multe fructe înainte de-a pleca. Cunoscându-mi gândurile, Înțelepciunea m-a zguduit cu blândețe: “Nu face asta! Până și acest fruct se strică dacă este cules cu FRICĂ. Trebuie să crezi că atât El, cât și Pomul, SE AFLĂ ÎN TINE, deoarece El este în Tine.”

Mi-am închis ochii, încercând din nou să-L văd pe Domnul, dar n-am reușit. Când i-am deschis, Înțelepciunea încă mă mai privea, și a continuat să-mi vorbească cu multă răbdare: “Ai gustat din tărâmul ceresc, și nici unul din cei care au ajuns aici, nu mai vrea să se întoarcă în băătălie. Nimeni nu mai vrea să părăsească prezența manifestată a Domnului. După ce apostolul Pavel a ajuns în acest loc, s-a frământat tot restul vieții lui, neștiind ce să facă, să rămână pe pământ și să lucreze pentru Domnul, sau să se întoarcă aici, ca să intre în moștenirea lui. Aceasta i-a fost însă mărită, cu cât a stat și a slujit mai mult pe pământ. Acum, pentru că ai inima unui închinător adevărat, vei dori să te afli permanent în acest loc, și o vei putea face în momentele în care te vei închina cu adevărat. Cu cât ai să te concentrezi mai mult asupra Lui, cu atât vei vedea mai mult din Gloria Lui, indiferent unde te-ai afla.”

În cele din urmă, cuvintele Înțelepciunii m-au liniștit. Mi-am închis iar ochii și l-am mulțumit Domnului pentru această experiență minunată și pentru viața pe care mi-o dăduse. În acel moment am început să văd iar Gloria Lui, și toate emoțiile din experiența anterioară au început iar să-mi inunde sufletul. Cuvintele Domnului adresate mie erau atât de tari și de clare, încât eram sigur că ele puteau fi auzite cu urechile fizice: „Nicidecum n-am să te las, cu nici un chip n-am să te părăsesc.”

“Doamne, iartă-mi necredința!”, am răspuns eu. “Te rog, ajută-mă să nu Te las și să nu Te părăsesc nici eu vreodată!”

Aceasta a fost o experiență atât minunată cât și chinuitoare, deoarece lumea reală încetase să mai pară reală, iar tărâmul spiritual era cu atât mai real, cu cât nu-mi puteam imagina întoarcerea pe celălalt tărâm. Eram uimit și încolțit de o teamă îngrozitoare, că m-aș putea trezi în orice moment și aș constata că tot ce trăisem nu fusese decât un vis.

Umblarea cu Înțelepciunea

Înțelepciunea mi-a înțeles zbaterile lăuntrice: “Tu visezi într-adevăr, dar acest vis este mult mai real decât ce consideri tu a fi realitatea. Tatăl le dăruiește oamenilor visuri ca să-i ajute să întrezărească Poarta LOCUINȚEI Lui. El va locui numai în INIMILE lor, iar VISURILE pot fi o UȘĂ pentru inima ta, care să te conducă la El. De aceea îngerii se arată des oamenilor în visurile lor. În visuri ei pot să treacă dincolo de mintea căzută a omului, ca să ajungă direct la INIMĂ.”

Când mi-am deschis ochii, Înțelepciunea, care continua să mă țină de umeri, mi-a spus: “EU sunt PRINCIPALUL DAR care ți-a fost dat pentru lucrare. EU îți voi arăta calea și EU te voi menține pe ea, dar numai DRAGOSTEA te va ajuta să rămâi credincios. Frica de Domnul este începutul înțelepciunii, dar cea mai mare înțelepciune este să-L IUBEȘTI pe EL.”

Înțelepciunea mi-a dat drumul și a început să se îndrepte spre ieșire. Ezitam, dar l-am urmat. Mi-am adus aminte de bucuria trăită în timpul bătăliei și de experiențele atât de palpitate din timpul urcușului pe munte, dar trăirea prezenței Domnului și închinarea la El, le întreceau cu mult. Plecarea de aici avea să fie cel mai mare sacrificiu pe care-l făcusem vreodată. Apoi mi-am reamintit că toate acestea se aflau în interiorul meu și m-a surprins faptul că uitasem această realitate atât de repede. Era ca și cum în interiorul meu se dădea o bătălie înverșunată, între ce văzusem cu ochii fizici, și ce contemplasem cu inima.

În timp ce pășeam alături de Înțelepciune, l-am întrebat: “Acesta este cel de-al treilea cer? M-am rugat timp de douăzeci și șase de ani să ajung în al terilea cer, ca apostolul Pavel!”

“Aceasta este doar o parte a lui”, a răspuns el. “Cel de-al treilea cer este de fapt cu mult mai mare.”

“Îmi va fi permis să văd mai mult din el?”, am întrebat eu.

“O să vezi mai mult. Chiar acum te duc să-ți arăt mai mult”, a răspuns el.

Am început să mă gândesc la cartea Apocalipsa, și am întrebat: “Revelația primită de Ioan, a făcut parte din cel de-al treilea cer?”

“O parte din revelația primită de Ioan a fost din cel de-al treilea cer, dar cea mai mare parte a ei a fost din cel de-al doilea cer. Primul cer a existat înainte de căderea omului. Cel de-al doilea cer este domeniul spiritual din timpul domniei Răului pe pământ. Cel de-al treilea cer va fi atunci când DRAGOSTEA și STĂPÂNIREA Tatălui vor triumfa iarăși asupra pământului, prin intermediul REGELUI tău.”

“Cum a arătat primul cer?”, am întrebat, simțind un fior rece în tot corpul.

“Este înțelept să nu te preocupe asta acum”, mi-a răspuns Înțelepciunea, cu o seriozitate din ce în ce mai mare, părând să-l tulbure întrebarea mea. “Înțelept este să cauți să cunoști cel de-al treilea cer așa cum tocmai ai făcut-o. Există mult mai multe lucruri de aflat despre cel de-al treilea cer, decât ai putea afla tu în această viață. De altfel, pe cel de-al treilea cer și Împărăția trebuie să le predici tu în această viață. În veacurile viitoare ți se va vorbi despre primul cer, dar acum această cunoaștere nu ți-ar fi de vreun folos.”

M-am hotărât să nu dau uitării fiorul de gheață pe care tocmai îl simțisem, și Înțelepciunea a dat din cap, confirmându-mi gândul.

“Ce tovarăș minunat ești!”, mi-a venit să spun în timp ce eram inundat de recunoștință față de acest înger. “Tu chiar o să mă menții pe cărarea cea dreaptă!”

“Chiar așa voi face!”, a răspuns el.

Atunci m-am simțit copleșit de iubirea unică a acestui înger, iubire pe care n-o mai simțisem în alte întâlniri cu îngeri. De obicei aceștia își arătau grija față de mine mai mult din datorie, decât din dragoste.

Înțelepciunea a răspuns gândurilor mele, de parcă i le-aș fi comunicat cu voce tare: “Este înțelept să iubesc, și n-aș mai fi ÎNȚELEPCIUNE, dacă nu te-aș iubi. De asemenea este înțelept să vezi BUNĂTATEA și ASPRIMEA lui Dumnezeu. Este înțelept să-L IUBEȘTI și să te TEMI de El. Dacă trăiești altfel, te amăgești. Aceasta este următoarea lecție pe care trebuie s-o înveți”, mi-a spus cu toată seriozitatea.

“Știu acest lucru, și l-am predicat de multe ori”, i-am răspuns, având pentru prima oară sentimentul că poate Înțelepciunea nu mă cunoaște întru totul.

“Te însoțesc deja de multă vreme, și cunosc învățăturile tale”, a răspuns Înțelepciunea. “Acum ești pe cale să înțelegi semnificația unora din învățăturile tale. Așa cum ai spus de multe ori: ‘Nu ce crezi în mintea ta, duce la neprihănire, ci ce crezi în inima ta.’”

M-am scuzat, simțindu-mă puțin rușinat că am pus la îndoială capacitatea Înțelepciunii de a mă cunoaște. El mi-a acceptat scuzele cu bunăvoință. Atunci mi-am dat seama că nu totdeauna fusesem de partea ÎNȚELEPCIUNII, și că cea mai mare parte a vieții mele o pusesem sub semnul întrebării, adesea în detrimentul meu.

Celalată jumătatea a dragostei

“Există vremuri în care să-L ADORI pe Domnul”, a continuat Înțelepciunea, “și sunt perioade în care trebuie să-L ONOREZI cu cea mai intensă FRICĂ și cel mai mare

RESPECT. Tot așa cum este o vreme pentru semănat, și una pentru culesul roadelor. Înțelepciunea este să știi când este timpul potrivit pentru fiecare. Adevărata ÎNȚELEPCIUNE cunoaște VREMURILE și TIMPURILE lui Dumnezeu. Te-am adus aici pentru că era timpul să ne închinăm Domnului în Gloria IUBIRII Lui, aceasta era cea mai mare nevoie a ta după o asemenea bătălie. Acum te conduc spre un alt loc, deoarece a venit vremea să te închini Lui, de teama JUDECĂȚII Lui. Până nu le cunoști pe amândouă, puntem să fim separați unul de celălalt.”

“Vrei să spui că dacă aș fi rămas în acea închinare glorioasă, te-aș fi pierdut?”, am întrebat cu neîncredere.

“Da, te-aș fi vizitat ori de câte ori aș fi putut, dar ne-am fi întâlnit rar. Este greu să părăsești o asemenea GLORIE și PACE, dar acestea nu sunt întreaga REVELAȚIE a Regelui. El este atât Leul din seminția lui Iuda, cât și Mielul. Pentru cei care sunt copii din punct de vedere spiritual, El este Mielul. Pentru cei care se maturizează, El este Leul. Și pentru cei ajunși la deplină maturitate, El este atât Leul cât și Mielul. Știi acest lucru în mintea ta, și te-am auzit predicându-l, dar acum îl vei cunoaște în inima ta, pentru că ești pe punctul de a experimenta JUDECATA în fața Scaunului de Judecată al lui Hristos.”

Întoarcerea la bătălie

Înainte de a ieși pe porțile Grădinii, l-am întrebat pe Înțelepciune dacă m-aș putea așeza un pic, ca să meditez la lucrurile care tocmai mi se întâmplaseră.

“Bineînțeles, chiar trebuie să faci acest lucru”, a răspuns el, “dar am un loc mai potrivit în care să-l faci.”

Am ieșit afară pe poartă, urmând-ul pe Înțelepciune, și apoi am mers spre josul muntelui. Spre surpriza mea, bătălia continua încă, dar nu mai era atât de intensă ca atunci când urcasem pe munte. La nivelurile mai joase continuau încă să zboare săgeți ale ACUZĂRII și DEFĂIMĂRII, dar cea mai mare parte din rămășița hoardei dușmane își îndrepta cu furie atacul împotriva vulturilor mari și albi. Aceștia câștigau victoria cu ușurință.

Am continuat să coborâm, până ce am ajuns aproape la poalele muntelui. Chiar deasupra nivelurilor “MÂNTUIRE” și “SFINȚIRE”, se afla cel al “MULȚUMIRII și LAUDEI”. Mi-am amintit foarte bine de acest nivel, deoarece atunci când încercasem să-l ating pentru prima dată, experimentasem unul din cele mai mari atacuri ale dușmanului. Însă odată ajunși în acel loc, restul urcușului a devenit mult mai ușor, și chiar dacă armura ne era străpunsă de vreo săgeată, vindecarea avea loc mult mai

repede. De îndată ce dușmanii m-au observat la acest nivel (ei nu puteau zări Înțelepciunea), o ploaie de săgeți s-au abătut asupra mea, dar folosindu-mi scutul (CREDINȚA), m-am apărat de ele cu atâta ușurință, încât aceștia au încercat să mai tragă în mine. Săgețile le erau pe terminate și nu-și puteau permite să facă risipă de ele.

Soldații, care mai luptau încă la acest nivel, m-au privit cu o asemenea uimire și respect, încât am început să mă simt stânjenit. Abia atunci am observat că armura și scutul meu emanau Slava Domnului. I-am sfătuit să urce și ei până în VÂRFUL MUNTELUI, fără să se oprească, ca astfel să-L poată întâlni pe Domnul. De îndată ce au luat hotărârea să-și continue urcușul, li s-au deschis ochii și au putut vedea și ei Înțelepciunea. Au început să se arunce în fața lui, ca să i se închine, dar aceasta i-a oprit, sfătuindu-i să-și urmeze calea.

Cei credincioși

Simțeam o mare iubire pentru acești soldați, mulți dintre ei erau femei și copii. Armura le era zdrențuită și sângerau peste tot, dar nu renunțaseră la luptă. Ba chiar erau plini de voieșie și curaj. Le-am spus că ei meritau să li se dea mai multă cinste decât mie, deoarece, păstrându-și terenul, înduraseră greul bătăliei. Păreau să nu mă creadă, deși apreciaseră cuvintele mele. Cu toate acestea am simțit că le spusese adevărul pur.

Fiecare nivel al muntelui trebuia să fie ocupat, altfel vulturii care mai rămăseseră ar fi venit și l-ar fi pângărit cu vomă și excremente, până ce ar fi fost dificil să mai stai în picioare pe acea poziție. Cele mai multe terase erau ocupate de soldați, pe care i-am recunoscut ca făcând parte din diferite denominații sau mișcări, care puneau un accent deosebit pe adevărul nivelului pe care-l apărau. Mi-a fost rușine de atitudinea pe care o avusesem față de unele din aceste grupuri, le considerasem în cel mai bun caz cu totul pe dinafară, ca pe unii care se lepădaseră de credință. Dar ei luptau cu credincioșie, opunându-se atacului puternic din partea dușmanului. Faptul că ei au apărat aceste poziții, m-a ajutat probabil să-mi continui urcușul, precum făcusem.

Unele din aceste niveluri erau astfel situate, încât de la ele se putea vedea o bună parte a muntelui și a câmpului de luptă, dar altele erau așa de izolate, încât soldații care se aflau în acele locuri nu puteau să vadă decât propria lor poziție. Ei păreau să nu fie conștineți de restul bătăliei aprige, sau de cealaltă parte a armatei care participa la luptă. Aceștia erau des atât de RĂNIȚI în urma INSULTELOR și a ACUZAȚIILOR, încât se împotriveau oricui cobora de la un nivel mai ridicat ca să-i

încurajeze să urce. Totuși, când unii au început să coboare din vârful muntelui, reflectând SLAVA Domnului, cei mai mulți dintre ei au început să asculte cu o mare bucurie. În scurt timp au început să urce ei înșiși, plini de curaj și hotărâre. În timp ce observam toate acestea, Înțelepciunea nu a spus prea multe cuvinte, însă părea să fie extrem de interesat de reacțiile mele.

Realitatea descoperită

Vedeam că mulți dintre soldații care atinseseră vârful muntelui, începeau acum să coboare la toate nivelurile, ca să-i ajute pe cei care-și păstraseră pozițiile pe nivelurile acelor ADEVĂRURI. Pe măsură ce făceau acest lucru, fiecare nivel începea să reflecte SLAVA de care erau însoțiți. În curând tot muntele a început să strălucească atât de tare, încât îi orbea pe vulturii și demonii rămași. Iar în scurt timp GLORIA s-a intensificat atât de mult, încât se asemena cu cea din Grădină.

Am început să-l mulțumesc Domnului și să-L laud, și imediat m-am aflat din nou în prezența Lui. Îmi era prea greu să înfrânez emoțiile și slava care inundau partea din interior a ființei mele. Experiența aceasta a devenit atât de intensă, încât m-am oprit. Înțelepciunea, care se afla alături de mine, și-a pus mâinile pe umerii mei și mi-a spus: "Intrați cu laude pe porțile Lui, intrați cu cântări în curțile Lui!" (Psalmul 100:4) "Dar ce am trăit a fost atât de real! M-am simțit ca și când aș fi fost din nou acolo!", am exclamat eu.

"Ai fost acolo!", a răspuns Înțelepciunea. "Nu experiența a devenit mai reală, ci tu însuși! După cum Domnul i-a spus tâlharului de pe curce: 'Astăzi vei fi cu Mine în rai!', și tu poți să intri în rai când dorești. Domnul, raiul Lui și acest munte, se află în tine, fiindcă El este în tine. Lucrurile pe care la început doar le-ai gustat, au devenit acum o realitate pentru tine, pentru că ai urcat pe munte. Motivul pentru care tu mă poți vedea, în timp ce alții nu pot, nu se datorează faptului că am pătruns eu în sfera ta, ci faptului că ai pășit tu pe tărâmul meu. Aceasta este realitatea pe care au cunoscut-o profeții, și ea le-a dat lor un mare curaj. Chiar și atunci când au trebuit să țină singuri piept unor armate întregi, ei nu au văzut doar oștirea pământească, care era îndreptată împotriva lor, ci și pe cea cerească, care era alături de ei."

Capcana fatală

Am văzut apoi măcelul care avea loc în vale, și armata răului care se retrăgea încet. În spatele meu își ocupau din ce în ce mai mulți luptători glorioși pozițiile pe munte.

Știam că acum eram destul de puternici ca să atacăm și să distrugem tot ce mai rămăsese din hoarda dușmană.

“Nu încă!”, a zis Înțelepciunea. “Privește acolo!”

M-am uitat în direcția indicată, dar ca să văd ceva, a trebuit să-mi protejez ochii de gloria emanată de armura pe care o purtam. Atunci am sesizat ceva mișcându-se într-o vale îngustă. Totuși, slava care se reflecta din armură, mă împiedica să văd în întuneric, și nu-mi puteam da seama ce se întâmpla. Am întrebat Înțelepciunea cum aș putea să-mi acopăr armura ca să văd. El mi-a dat să îmbrac o MANTIE simplă.

“Ce este aceasta?”, l-am întrebat, puțin insultat de lipsa ei de strălucire.

“UMILINȚA!”, a spus Înțelepciunea. “Fără ea nu vei putea vedea prea bine.”

Am îmbrăcat-o fără prea mare tragere de inimă, și dintr-o dată am văzut multe lucruri, pe care nu le putusem vedea mai înainte. În vale, unde sesizasem vag o mișcare, se afla spre umimirea mea o divizie întreagă a hoardei dușmanului, care pândeau să atace pe oricine s-ar fi aventurat să coboare de pe munte.

“Ce armată este aceasta”, am întrebat, “și cum a scăpat nevățată în bătălie?”

“Aceasta este MÂNDRIA!”, a exclamat Înțelepciunea. “Ea este cel mai mare dușman pe care-l ai de înfruntat după ce ai fost în GLORIE. Cei care refuză să-și pună această MANTIE, vor avea multe de suferit din partea acestui dușman, care se preface cel mai bine.”

Privind înapoi spre munte, i-am văzut pe mulți dintre luptătorii plini de glorie traversând câmpia, pentru a ataca rămășița hoardei dușmane. Nici unul nu purta MANTIA UMILINȚEI și nu putea observa că dușmanul era gata să-i atace din spate. Am început să alerg spre ei, ca să-i opresc, dar Înțelepciunea m-a reținut.

“Nu poți opri asta!”, a spus el. “Numai soldații care poartă această MANTIE îți vor recunoaște autoritatea. Vino cu mine, mai este un lucru pe care trebuie să-l vezi înainte să poți să participi la conducerea mării bătălii care va urma.”

Temelia Gloriei

Înțelepciunea m-a condus în josul muntelui, până la nivelul de la bază numit “MÂNTUIRE”.

“Tu crezi că acesta este nivelul cel mai de jos”, a declarat Înțelepciunea, “dar el reprezintă de fapt temelia întregului munte. Primul pas este cel mai important în orice călătorie, și este de obicei și cel mai greu. Fără “MÂNTUIRE”, n-ar mai exista muntele!”

M-am îngrozit de măcelul de la acest nivel. Toți soldații erau grav răniți, dar nici unul nu murise. Mulțimi întregi de-abia se mai țineau de margine. Mulți păreau gata să cadă, dar nici unul n-a căzut. Pretutindeni se aflau îngeri care-i ajutau pe soldați cu o asemenea bucurie, încât a trebuit să întreb:

“De ce sunt așa de fericiți?”

“Îngerii au văzut curajul de care au avut nevoie soldații pentru a se menține pe această poziție. Poate că ei nu au înaintat prea mult pe cale, dar nici nu au renunțat. În curând vor fi vindecați, apoi vor putea vedea gloria emanată de celelalte niveluri și vor începe să urce. Ei vor fi luptători puternici în bătălia care va urma.”

“Dar n-ar fi fost mai bine pentru ei să fi urcat muntele împreună cu toți ceilalți?”, am protestat eu, văzând starea în care se aflau.

“Ar fi fost mai bine pentru ei, dar nu și pentru tine. Stând aici, ei te-au ajutat să urci, ținând cea mai mare parte a oștirii dușmanului ocupată. Foarte puțini dintre cei aflați la nivelurile mai înalte s-au gândit să-i ajute și pe alții să vină la munte, dar aceștia au făcut-o. Chiar și atunci când ei înșiși abia se mai țineau de munte, și-au întins fiecare câte o mână ca să-i tragă și pe alții pe el. De fapt, cei mai mulți dintre luptătorii de seamă, au fost îndreptați spre munte de către acești oameni credincioși. Ei nu sunt eroi mai neînsemnați decât aceia care au ajuns pe vârful muntelui. Ei au făcut o mare bucurie cerului, conducându-i în contiunuu pe alții la ,MÂNTUIRE’. Din această pricină, toți îngerii din ceruri au dorit să vină să le slujească, dar numai celor mai onorați dintre ei li s-a permis s-o facă.”

M-am simțit din nou tare rușinat de atitudinea pe care o avusesem față de acești sfinți minunați. Mulți dintre noi îi disprețuisem în timp ce urcam spre nivelurile mai înalte. Ei făcuseră multe greșeli în timpul bătăliei, dar de asemenea arătaseră mai mult din inima Păstorului decât noi ceilalți. Domnul este întotdeauna gata să le lase pe cele nouăzeci și nouă de oi, ca să meargă s-o caute pe cea pierdută. Ei rămăseseră în locul din care îi puteau salva pe cei pierduți, și au plătit un preț mare pentru aceasta. Am dorit să le sar și eu în ajutor, dar n-am știut cu ce să încep.

Înțelepciunea mi-a spus atunci: “Este bine că vrei să-i ajuți, dar o vei face-o cel mai bine, îndreptându-te spre lucrurile la care ai fost chemat. Toți aceștia vor fi vindecați și vor urca muntele. Acum ei pot urca mai repede, datorită ție și la ceilalți care au mers înaintea lor și l-au nimicit pe dușman și au marcat calea. Ei vi se vor alătura din nou în bătălie. Aceștia sunt neînfricați și nu se vor retrage niciodată din fața dușmanului.”

Puterea mândriei

Mă gândeam cât de mult aveam de învățat în timp ce coboram muntele, așa cum o făcusem de altfel și la urcarea lui, când dintr-o dată zgomotul care venea dinspre câmpul de bătaie mi-a atras atenția. Până în acel moment, mii de luptători viteji traversaseră câmpia pentru a ataca rămășița hoardei dușmanului. În afara unei singure divizii, "MÂNDRIA", toți ceilalți dușmani fugeau în toate direcțiile. Complet neobservată, aceasta venise pe la spate până în apropierea luptătorilor care înaintau, și se pregătea să tragă o ploaie de săgeți asupra lor. În acel moment am observat că spatele vitejilor luptători nu era protejat de armură, aceștia fiind complet expuși și vulnerabili la ce urma să-i lovească.

Atunci Înțelepciunea a făcut următoarea remarcă: "I-ai învățat pe alții că nu există armură pentru protejarea spatelui, acest lucru însemnând că dacă fugi de dușman, devii vulnerabil. Totuși nu ai observat niciodată cât de vulnerabil te poate face înaintarea pe căile mândriei."

Am putut doar încuvința printr-o mișcare a capului. Era prea târziu pentru a mai putea face ceva și mi se părea insuportabil să asist la acest spectacol, dar Înțelepciunea mi-a spus că trebuie s-o fac. Știam că Împărăția lui Dumnezeu urma să sufere o mare înfrângere. Simțisem și mai înainte durerea, dar niciodată nu simțisem acest fel de durere. Spre surprinderea mea, luptătorii nici măcar nu au observat când au fost loviți de săgețile MÂNDRIEI. Cu toate acestea, dușmanul a continuat să tragă. Luptătorii sângerau și erau din ce în ce mai sleiți de puteri, dar nu vreau să-și recunoască starea. Nu peste multă vreme, prea slabi ca să mai țină scuturile (CREDINȚA) și săbiile (CUVÂNTUL LUI DUMNEZEU), le-au aruncat, spunând că nu mai aveau nevoie de ele. Apoi au început să-și dezbrace armura, spunând că nu mai aveau nevoie nici de aceasta.

Atunci a apărut o altă divizie inamică, numită "MAREA ÎNȘELĂCIUNE", care înainta cu repeziciune. Luptătorii acestei divizii au aruncat o ploaie de săgeți, care păreau să-și atingă ținta fără greșeală. Apoi am asistat la preluarea conducerii acestei armate, care odinioară fusese măreață și formată din luptători glorioși, de către câțiva demoni neînsemnanți și slabi ai ÎNȘELĂRII. Luptătorii au fost duși în diferitele tabere de prizonieri, fiecare purtând numele unei doctrine demonice. Am fost uimit de modul în care această companie atât de mare și formată din oameni neprihăniți, fusese înfrântă atât de total, aceasta fără ca membrii ei măcar să-și fi dat seama ce li se întâmplase.

Atunci am izbucnit: “Cum a fost posibil ca aceștia, care erau atât de puternici, care au parcurs întreaga cale până în vârful muntelui, care L-au văzut pe Domnul așa cum L-au văzut ei, să fie atât de vulnerabili?”

“MÂNDRIA este dușmanul pe care-l observi cel mai greu, și care se strecoară întotdeauna pe la spatele tău”, a spus Înțelepciunea cu regret în voce. “În unele privințe, cei care au atins cele mai mari înălțimi, se află în cel mai mare pericol de a cădea. Trebuie să-ți amintești întotdeauna că în această viață poți cădea oricând de la orice nivel.”

“Când crezi că stai în picioare, ia seama să nu cazi.” (1 Corinteni 10:12), am răspuns. Cât de copleșitoare mi se par acum aceste versete din Scriptură.

“Când crezi că ești cel mai puțin vulnerabil la cădere, atunci ești de fapt cel mai vulnerabil. Cei mai mulți oameni cad imediat după o mare victorie”, a spus cu tristețe Înțelepciunea.

Înțelepciune pentru bătălie

“Cum putem să ne protejăm de asemenea atacuri?”, am întrebat.

“Stai aproape de mine, întreabă-L pe Domnul înainte de a lua decizii importante, și poartă mantaua tot timpul. Atunci dușmanul nu te va putea lua prin surprindere, cum s-a întâmplat cu aceștia.”

Mi-am privit mantaua, părea atât de simplă și neînsemnată, încât mi se părea că mă făcea să arăt mai degrabă a cerșetor, decât a luptător.

Înțelepciunea mi-a răspuns, de parcă aș fi gândit cu voce tare: “Domnul este mai aproape de cei fără cămin, decât de prinți. Poți avea adevărata PUTERE numai în măsura în care umbli în HARUL LUI DUMNEZEU, și ‘EI dă HAR celor SMERIȚI’. (Proverbe 3:34, Iacov 4:6, 1 Petru 5:5) Nici o armă a dușmanului nu poate trece prin această MANTA, deoarece nimic nu poate învinge HARUL LUI. Cât timp porți această MANTA, ești în siguranță de asemenea ATACURI.”

Apoi mi-am ridicat privirile ca să văd câți luptători se mai aflau pe munte. Am fost uimit peste măsură să văd cât de puțini mai rămăseseră. Apoi am observat că purtau cu toții aceeași MANTA A UMILINȚEI.

“Cum s-a întâmplat acest lucru?”, am întrebat eu.

“Când au văzut bătălia la care tocmai ai fost martor, au venit cu toții la Mine după ajutor, și le-am dat aceste MANTALE”, a replicat Înțelepciunea.

“Dar eu am crezut că ai fost cu mine în tot timpul acesta.”

“Eu sunt cu toți aceia care merg să facă voia Tatălui Meu!”

“Tu ești DOMNUL!”, am strigat eu.

“Da”, a răspuns El, “ți-am spus că nu te voi lăsa și nici nu te voi părăsi vreodată. Eu sunt cu toți luptătorii Mei, așa cum sunt și cu tine. Voi fi pentru tine TOT de ce ai nevoie ca să împlinești VOIA MEA, și de data aceasta ai avut nevoie de ÎNȚELEPCIUNE.” Apoi S-a făcut nevăzut.

Rangurile din Împărăție

Fusesem lăsat stând în mijlocul mării companii de înger, care-i ajutau pe răniții de la nivelul „MÂNTUIRE”. Când am trecut pe lângă acești îngeri, ei s-au aplecat înaintea mea, îngenunchind pe un picior, și mi-au arătat un mare respect. În cele din urmă l-am întrebat pe unul dintre ei, de ce făcuseră un asemenea gest, deoarece chiar și cel mai neînsemnat dintre ei avea mai multă putere decât mine.

„Din pricina MANTIEI”, mi-a răspuns el, „aceasta reprezintă cel mai înalt rang din Împărăție.”

“Dar este o simplă manta”, am protestat eu.

“Nu!”, m-a contrazis îngerul. “Tu ești îmbrăcat în HARUL LUI DUMNEZEU. Nu există o PUTERE mai mare decât acesta!”

“Dar sunt mii de luptători care poartă aceeași MANTA, cum poate ea reprezenta rangul?”, am întrebat.

“Voi sunteți luptători temuți, fiii și fiicele Regelui. El a purtat aceeași MANTA, când a umblat pe acest pământ. Cât timp o porți, nu există nici o putere în cer și pe pământ, care să poată sta înaintea ta. Toți, atât cei din cer, cât și cei din iad, recunosc această MANTA. Noi suntem într-adevăr slujitorii Lui, dar El locuiește în voi, și voi sunteți îmbrăcați în HARUL SĂU.”

Știam într-un fel că dacă n-aș fi purtat MANTIA, și dacă ARMURA mea GLORIOASĂ ar fi fost astfel expusă, afirmația îngerului și comportamentul lor față de mine, mi-ar fi alimentat mândria. Dar era pur și simplu imposibil să te simți mândru sau arogant, în timp ce purtai o asemenea MANTIE simplă, lipsită de strălucire. Oricum, încrederea mea în MANTA creștea repede.

Întoarcerea vulturilor

Um mare nor alb se apropia din depărtare, și la vederea lui, în inima mea a început să se înalțe SPERANȚA. Curând acesta a început să umple atmosfera de SPERANȚĂ, după cum lumina soarelui ce răsare, alungă întunericul nopții. Pe măsură ce se apropia norul, i-am recunoscut pe vulturii mari și albi, care-și luaseră

zborul din Pomul Vieții. Aceștia au început apoi să se așeze pe fiecare nivel al muntelui, alături de companiile de luptători. M-am apropiat cu grijă de vulturul care se așezase lângă mine, deoarece prezența lui era extrem de copleșitoare. Când și-a ațintit la mine ochii lui pătrunzători, am înțeles că nu i-aș putea ascunde nimic. Privirea lui era atât de feroasă și hotărâtă, încât am început să tremur, simțind un fior rece care-mi străbătea întregul trup. Înainte de a-i putea spune ceva, mi s-a adresat el mie:

“Dorești să știi cine suntem. Noi suntem profeții ascunși, care au fost păstrați pentru această oră. Suntem ochii celor care au primit ARME DIVINE PUTERNICE. Nouă ni s-a arătat tot ce face Domnul, și toate planurile pe care le pune dușmanul la cale împotriva voastră. Venim de la cucerirea pământului, și împreună cunoaștem tot ce trebuie știut pentru bătălie.”

“Nu ai văzut bătălia care tocmai a avut loc?”, l-am întrebat, fără să îndrăznesc să-mi exprim toată indignarea pe care o simțeam. “Nu i-ai fi putut ajuta pe luptătorii care tocmai au fost luați prizonieri?”

“Ba da, am văzut totul, și dacă ei ar fi vrut, i-am fi putut ajuta. Dar i-am fi ajutat spunându-le să nu se avânte în acea bătălie. Noi nu putem lupta decât în bătăliile în care ne poruncește Tatăl să luptăm, și nu-i putem ajuta decât pe cei care cred în noi. Numai cei care ne primesc drept ceea ce suntem, adică profeți, pot să primească răsplata unui profet, sau să beneficieze de serviciile noastre. Cei care au fost atacați, nu aveau încă MANTIA pe care o porți tu, iar cei care nu o au, nu pot înțelege cine suntem noi. Noi toți avem nevoie unii de alții, chiar și de cei de aici care sunt încă răniți, și de mulți alții pe care tu nu-i cunoști încă.”

Inima vulturului

În timp ce vorbeam cu vulturul, am început foarte repede să gândesc ca el, și-n urma acestei discuții scurte, am put să văd în inima lui și să-l cunosc așa cum mă cunoștea el pe mine. Vulturul a recunoscut acest lucru.

“Tu ai câteva din DARURILE noastre”, a observat vulturul, “dar pentru că le-ai folosit puțin, ele sunt insuficient dezvoltate. Tocmai de aceea mă aflu aici, ca să înflăcărez DARURILE care se află în tine, și-n mulți alții ca tine, învățându-te cum să le folosești. În felul acesta ne vom putea înțelege, dar comunicarea trebuie să fie sigură, căci altfel vom avea de suferit multe pierderi, care nu sunt necesare, ca să nu mai vorbesc de irosirea multor ocazii extraordinare de victorie.”

“De unde tocmai ai venit?”

“De la mâncat de șerpi”, a răspuns vulturul. “Dușmanul este pâinea noastră. Trăim din înfăptuirea voii Tatălui și aceasta înseamnă să nimicim lucrările diavolului. Cu fiecare șarpe pe care-l mâncăm, vederea noastră se îmbunătățește. Fiecare întăritură a dușmanului pe care o distrugem, ne dă puterea să ne avântăm mai sus în zborul nostru și să ne menținem mai mult timp în văzduh. Tocmai ne-am întors de la un banchet, unde am devorat șerpii RUȘINII, care-i țineau legați pe mulți dintre frații și surorile voastre. Ei vor sosi aici peste puțină vreme, împreună cu vulturii pe care i-am lăsat în urmă, ca să-i ajute să găsească drumul înapoi și să-i protejeze de contraatacurile dușmanului.”

Acești vulturi erau foarte siguri de ei, însă fără să ai impresia că sunt îngâmfați. Știau cine sunt, și-și cunoșteau chemarea. De asemenea ne știau și pe noi, și cunoșteau viitorul. Încrederea lor mi-a dat SIGURANȚĂ, dar nu numai mie, ci mai ales celor răniți, care zăceau pretutindeni în jurul nostru. Aceia care până de curând fuseseră prea slăbiți ca să vorbească, se ridicau acum ca să asculte conversația pe care o purtam cu vulturul. Ei îl priveau pe vultur, așa cum copiii, care s-au pierdut de părinții lor, îi privesc pe aceștia, în momentul în care au fost regăsiți de ei.

Vântul Duhului

Când vulturul și-a coborât privirile asupra celor răniți, expresia feței lui s-a schimbat. Hotărârea feroce din privire, căreia trebuise să-i fac față cu puțin timp înainte, a fost înlocuită de duioșia și compasiunea pe care le manifestă un bunic în vârstă. Vulturul și-a deschis aripile și a început să dea din ele cu tandrețe, stârnind o adiere răcoroasă plină de prospețime, care s-a revărsat peste cei răniți. Aceasta era diferită de orice altă adiere pe care am simțit-o vreodată. Cu fiecare suflare, simțeam că primesc PUTERE și CLARITATEA a MINȚII. Peste puțin timp, toți cei răniți se aflau în picioare, lăudându-L pe Domnul cu o sinceritate, care mi-a făcut ochii să verse lacrimi. Am simțit din nou o rușine profundă pentru că-i disprețuisem pe aceia care rămăseseră la acest nivel. Nouă, celor care urcam muntele, aceștia ni se păruseră foarte slabi și nechibzuiți, dar ei înduraseră mult mai mult decât noi, și rămăseseră în ciuda la toate acestea credincioși. Dumnezeu i-a păstrat, și ei Îl iubeau cu o mare DRAGOSTE.

M-am uitat apoi în sus spre celelalte niveluri ale muntelui. Toți vulturii își mișcau aripile cu tandrețe, și toți cei ce se aflau pe munte, erau înprospătați de adierea lor plăcută, și au început cu toții să-L LAUDE pe Domnul. La început a existat un anumit dezacord între laudele care se înălțau de la diferitele niveluri ale muntelui, însă după

o vreme, toate glasurile de la toate nivelurile cântau într-o armonie perfectă. Niciodată nu auzisem ceva atât de frumos pe pământ, și doream să nu se mai sfârșească. Curând mi-am dat seama că era aceeași închinare pe care o experimentasem și în Grădină. Cu diferența că cea de aici părea chiar să o întrecă în bogăție și în frumusețe, aceasta pentru că ne închinam în prezența dușmanilor noștri, în mijlocul întunericului și a răului care înconjurau muntele. De aceea, această închinare părea cu atât mai frumoasă.

Nu știu dacă această închinare a durat câteva ore, zile sau minute, dar în cele din urmă vulturii au încetat să mai dea din aripi și a încetat și închinarea.

“De ce v-ați oprit?”, l-am întrebat pe vulturul cu care vorbisem.

“Pentru că am sunt VINDECAȚI!”, mi-a răspuns, arătând spre cei care fuseseră răniți, și care acum stăteau în picioare, părând să fie într-o condiție perfectă.

“Mai fă o dată lucrul acesta!”, l-am rugat eu.

“Îl vom face de multe ori, dar nu noi decidem când. Adierea pe care ai simțit-o, a fost a Duhului Sfânt. El ne călăuzește, nu noi Îl conducem pe El. El este Cel Care i-a vindecat pe cei răniți, și a început să realizeze UNITATEA de care o să avem nevoie în bătălia care ne stă în față. Adevărata închinare toarnă uleiul prețios pe Cap, care este Isus, apoi acesta curge în jos peste tot trupul, făcându-ne una cu El și unii cu alții. Nici unul din cei care devin UNA cu Domnul, nu rămâne rănit sau necurat. Sângele Lui este viață curată, și acesta curge când suntem uniți cu El. Când suntem uniți cu El, suntem uniți și cu restul trupului, așa că Sângele Lui curge prin noi toți. Nu tot așa se vindecă și o rană a trupului? Ea se închide, pentru ca sângele să poată circula în membrul rănit și să aducă regenerare. Când o parte a trupului Lui este rănită, trebuie să ne unim cu ea până ce este regenerată complet. Noi suntem toți UNA în El.”

În euforia rămasă în urma închinării, această învățătură scurtă părea a fi mai profundă decât majoritatea învățăturilor pe care le auzisem vreodată, deși o cunoșteam și chiar o și predicasem și eu mai înainte. Când Duhul Sfânt lucra, fiecare cuvânt părea glorios, indiferent cât de elementar era. Eram atât de copleșit de iubire, încât îmi venea să îmbrățișez pe toată lumea, inclusiv pe vulturii cei bătrâni și fioroși. Atunci, ca printr-o lovitură, mi-am amintit de luptătorii viteji care tocmai fuseseră luați prizonieri. Vulturul a simțit că mă gândesc la ei, dar n-a spus nimic, doar m-a privit cu atenție.

În cele din urmă l-am întrebat: “Putem să-i recâștigăm pe cei pe care tocmai i-am pierdut?”

Inima rănită a Regelui

“Da, este bine să ai astfel de sentimente”, a spus vulturul până la urmă. “Noi nu suntem compleți, și închinarea noastră nu este completă, până nu este restaurat tot Trupul. Chiar și în timpul celei mai glorioase închinări, chiar și în prezența Regelui, vom simți toți acest gol, până când vom fi cu toții UNA, fiindcă și Regele nostru o simte. Cu toții suferim pentru frații noștri care au fost duși în robie, dar simțim o durere chiar și mai mare pentru inima Regelui nostru. La fel cum îi iubești pe toți copiii tăi, dar ești mai preocupat de unul care s-a îmbolnăvit sau a fost rănit, tot așa și El îi iubește pe toți copiii Lui, dar cei răniți și oprimați se bucură acum de cea mai mare atenție din partea Lui. De dragul Lui, nu trebuie să renunțăm până când nu i-am recuperat pe toți. Atâta vreme cât cineva este rănit, este rănit și El!”

Credința care mută munții

Stând jos lângă vultur, cugetam adânc la cuvintele lui. În cele din urmă l-am întrebat: “Știi că acum îmi vorbește ÎNȚELEPCIUNEA prin tine, deoarece Îi aud vocea în timp vorbești. Eram atât de sigur de mine înainte de această ultimă bătălie, încât era cât pe ce să fiu dus cu ei și luat prizonier din cauza îngâmării, așa cum li s-a întâmplat lor, dacă nu m-ar fi oprit Înțelepciunea. Eram motivat mai mult de ura față de dușman, decât de dorința de a-mi elibera frații. Încep să cred că din clipa în care am venit pentru prima oară pe munte, luând parte la marea bătălie, cele mai multe lucruri bune pe care le-am făcut au avut motivații greșite. Iar marea majoritate a lucrurilor rele pe care le-am înfăptuit, au avut motivații bune. Cu cât învăț mai mult, cu atât devin mai nesigur de mine.”

“Trebuie să fi umblat mult timp cu Înțelepciunea!”, a răspuns vulturul.

“Când l-am recunoscut, mi-am dat seama că El mă însoțea deja de mult timp, dar mă tem că pe perioada cea mai mare a vieții mele m-am împotrivit sfaturilor Lui. Într-un fel, acum știu că încă îmi lipsește ceva foarte important, un lucru de care am neapărată trebuință înainte să mă reîntorc în bătălie, dar nu știu care este acela.”

Ochii mari ai vulturului au devenit chiar mai pătrunzători în timp ce mi-a răspuns: “Tu recunoști VOCEA Înțelepciunii și atunci când Îți vorbește în inima ta. Înveți bine, deoarece ai MANTIA. Ce simți acum este adevărata CREDINȚĂ.”

“Credință?”, am ripostat eu. “Eu vorbesc despre îndoieli serioase.”

“Faptul că te îndoiești de tine însuși, este o dovadă de Înțelepciune, însă adevărata CREDINȚĂ depinde de Dumnezeu și nu de tine sau de credința ta. Ești aproape de

CREDINȚA care poate muta acest munte, și trebuie să-l mutăm. A venit vremea să-l ducem în locuri în care n-a mai fost niciodată. Totuși, ai dreptate, îți mai lipsește un lucru foarte important, trebuie să mai ai încă o revelație măreață a Regelui. Chiar dacă ai urcat până în vârful muntelui și ai avut parte de fiecare ADEVĂR pe care l-ai întâlnit în cale, și chiar dacă ai stat în Grădina lui Dumnezeu și ai gustat din Dragostea Lui necondiționată, și L-ai văzut pe Fiul Lui în repetate rânduri, totuși înțelegi doar o parte din întregul plan al lui Dumnezeu, și aceea o cunoști numai superficial.”

Știam că avea atâta dreptate, încât ascutându-i cuvintele am primit multă mângâiere în suflet.

“Am judecat greșit atâția oameni și atâtea situații. Înțelepciunea mi-a salvat viața de nenumărate ori, și totuși Vocea Înțelepciunii se aude încă doar slab în interiorul meu, în timp ce zgomotul propriilor mele gânduri și sentimente este mult prea tare. Aud Înțelepciunea mult mai tare prin tine, decât o aud în propria mea inimă, deci știu că trebuie să stau foarte aproape de tine.”

“Noi suntem aici pentru că voi aveți nevoie de noi”, a răspuns vulturul. „Dar noi suntem aici de asemenea pentru că noi avem nevoie de voi. Tu ai primit DARURI pe care nu le am eu, și eu am primit DARURI pe care nu le ai tu. Tu ai experimentat lucruri pe care eu nu le-am experimentat, și eu am trăit lucruri pe care tu nu le-ai trăit niciodată. Vulturii v-au fost dați să vă însoțească până la sfârșit, și voi ne-ați fost dați nouă. Voi sta un timp foarte aproape de tine, iar apoi o să primești alți vulturi în locul meu. Fiecare vultur este diferit, SECRETELE Domnului ne-au fost încredințate împreună, și nu individual.”

Ușile ADEVĂRULUI

Apoi vulturul s-a ridicat de pe stânca pe care stătuse, și s-a înălțat dincolo de marginea aceluia nivel.

“Vino!”, m-a îndemnat.

Când m-am apropiat de el, am văzut niște trepte care duceau până la baza muntelui, și o ușă mică.

“Oare eu de ce nu am observat-o mai înainte?”, l-am întrebat.

“Când ai venit prima dată pe munte, nu ai zăbovit suficient de mult la acest nivel, pentru a-l cerceta.”

“De unde știi? Erai aici când am ajuns pentru prima oară la munte?”

“Aș fi știut și dacă n-aș fi fost aici, deoarece tuturor care nu observă această ușă, li se întâmplă acest lucru din același motiv”, a răspuns el. “Dar, de fapt, am fost aici. Eram unul dintre soldații pe lângă care ai trecut foarte repede în drumul tău spre vârful muntelui.”

Atunci am recunoscut în acel vultur pe un bărbat pe care îl întâlnisem la puțină vreme după convertirea mea și cu care vorbisem de câteva ori.

El a continuat: “Atunci am dorit cu ardoare să te urmez, stăteam la acest nivel de multă vreme și aveam nevoie de o schimbare, dar nu puteam părăsi toate acele suflete pierdute, pe care încă încercam să le conduc aici. Când m-am hotărât în cele din urmă să fac voia Domnului, indiferent dacă aceasta însemna să stau sau să plec, mi s-a arătat Înțelepciunea și mi-a arătat această ușă. Mi-a spus că ea este o scurtătură spre vârful muntelui. Așa se face că am ajuns acolo înaintea ta, și am fost transformat într-un vultur.”

Atunci mi-am amintit că mai văzusem asemenea uși la alte câteva niveluri, chiar aruncasem câte o privire furișă pe unele din ele, și-mi amintesc cât de uimit fusesem de lucrurile văzute. Nu am riscat să intru pe nici una din ele, deoarece eram prea concentrat asupra bătăliei, și țineam neapărat să ajung pe vârful muntelui.

“Aș fi putut intra pe una din aceste uși, și să fi ajuns direct în vârf?”, am întrebat.

“Nu este chiar atât de ușor!”, a remarcat vulturul, părând să fie un pic iritat. “Fiecare ușă dă în mai multe coridoare, și numai unul duce în vârf.” Anticipând următoarea întrebare, a continuat: “Celelalte conduc la diferitele niveluri ale muntelui. Tatăl a conceput fiecare coridor în așa fel, încât să fie ales de o persoană în conformitate cu nivel ei de maturitate.”

“Incredibil! Cum a făcut El acest lucru?”, mi-am zis în sinea mea, dar vulturul mi-a auzit gândurile.

“A fost foarte simplu”, a continuat vulturul de parcă mi-aș fi spus gândurile cu voce tare. “Maturitatea spirituală este determinată întotdeauna de dorința noastră de a ne sacrifica propriile dorințe pentru interesele Împărăției, sau de dragul altora. Ușa care ne cere cele mai mari sacrificii, ne va duce întotdeauna la cel mai înalt nivel.”

Încercam să rețin tot ce-mi comunica vulturul. Cumva știam că trebuia să intru pe ușa din fața mea, și că ar fi înțelept să învăț tot ce se putea învăța de la unul care fusese pe acel drum înaintea mea, și care evident alesese ușa cea bună, care ducea în vârful muntelui.

“N-am ajuns direct în vârf, și până acum nici n-am întâlnit pe careva care s-o fi făcut”, a continuat vulturul. “Dar am înaintat mult mai repede decât cei mai mulți, deoarece

am învățat foarte mult despre JERTFA DE SINE, pe când luptam aici, la nivelul "MÂNTUIRE". Ți-am arătat această ușă, deoarece porți MANTIA, și ai fi găsit-o oricum, dar timpul este scurt și rostul meu aici este să te ajut să te maturizezi repede. Uși ca aceasta se află la toate nivelurile, și fiecare duce la BOGĂȚII care depășesc puterea noastră de înțelegere. Nu le poți lua cu tine la modul fizic, dar fiecare COMOARĂ pe care o vei ține în mâini, o vei putea lua cu tine în inimă. Inima ta a fost destinată să fie vistieria Casei lui Dumnezeu. Când vei atinge din nou vârful muntelui, inima ta va fi plină de comori mult mai valoroase decât bogățiile întregului pământ, care nu ți se vor lua niciodată. Ele vor fi ale tale pentru eternitate, deoarece ești al lui Dumnezeu. Du-te acum degrabă, se adună nori de furtună, și marea bătălie este aproape!"

"Nu vrei să vii cu mine?", l-am întrebat rugător.

"Nu", a răspuns el. "Acum locul meu este aici. Trebuie să-i ajut pe cei răniți, dar ne vom întâlni iarăși aici. Înainte de a te întoarce, vei ajunge să-i cunoști pe mulți dintre frații și surorile mele vuturi, și ei te vor putea ajuta mult mai bine decât mine în locul în care îi vei întâlni."

Comorile cerului

Îl îndrăgeam deja pe vultur atât de mult, încât îmi era tare greu să-l părăsesc. M-am bucurat când am auzit că-l voi revedea. Ușa începea să mă atragă ca un magnet. Am deschis-o și am pășit înăuntru. Slava pe care am văzut-o în acel loc, era atât de extraordinară, încât m-am prăbușit imediat în genunchi. Aurul, argintul și pietrele prețioase, erau de o frumusețe nemaivăzută pe pământ. Păreau să întreacă Gloria pe care o văzusem la Pomul Vieții. Camera era atât de mare, încât părea nesfârșită, podeaua era de argint, stâlpii de aur și tavanul era format dintr-un singur diamant pur, care reflecta fiecare culoare cunoscută și multe altele pe care nu le mai văzusem niciodată. Nenumărați îngeri se aflau pretutindeni, îmbrăcați în veșminte și uniforme diferite, a căror origine nu era pământească.

Când am intrat în cameră, îngerii s-au plecat toți în semn de salut. Unul din ei a pășit înainte și mi-a urat bun venit, spunându-mi chiar și numele. Mi-a explicat că puteam merge peste tot în acea încăpere, pentru a vedea orice doream, deoarece nimic nu le era interzis celor care intrau pe ușă.

Eram atât de copleșit de aceste frumuseți, încât n-am putut scoate nici un cuvânt. În cele din urmă am remarcat că locul acesta era chiar mai frumos și decât Grădina în care fusesem.

Îngerul mi-a răspuns surprins: “Dar și aici ești tot în Grădină! Aceasta este una din camerele Casei Tatălui Tău, iar noi suntem slujitorii tăi.”

În timp ce umblam, eram urmat de o mare companie de îngeri. M-am întors și l-am întrebat pe conducătorul lor de ce veneau după mine.

“Datorită MANTIEI pe care o porți”, a spus el. “Noi ți-am fost încredințați să te slujim aici, și-n bătălia care va urma.”

Nu știam ce să fac cu îngerii, așa că mi-am continuat mersul. Am fost atras de o piatră mare **albastră**, care părea să aibă în ea soarele și norii. În momentul în care am atins-o, m-a inundat din nou toată bogăția de sentimente pe care o trăisem când gustasem din fructul Pomului Vieții. Am simțit o energie, O LUMINARE A MINȚII nepământească și o INTENSIFICARE A IUBIRII față de orice ființă și orice lucru. Am început să privesc la Slava Domnului. Cu cât atingeam mai mult piatra, cu atât GLORIA se intensifica mai mult. N-aș mai fi dorit niciodată să-mi dezlipesc mâna de pe acea piatră, dar SLAVA s-a intensificat atât de mult, încât în cele din urmă a trebuit să-mi retrag mâna.

Apoi ochii mi s-au ațintit asupra unei minunate pietre **verzi**.

“Ce are aceasta în ea?”, l-am întrebat pe îngerul care stătea în apropiere.

“Toate aceste pietre sunt COMORILE MÂNTUIRII. Tu atingi acum tărâmul ceresc, și aceea este RESTAURAREA VIEȚII”, a continuat el.

Când am atins piatra **verde**, am început să văd pământul învăluit în CULORI BOGATE și SPECTACULOASE. Cu cât îmi țineam mai mult mâna pe piatră, cu atât mai mult se intensificau aceste culori, la fel ca și DRAGOSTEA pe care o simțeam față de tot ce vedeam. Atunci am început să observ o ARMONIE între tot ce are viață, într-o măsură cum n-o mai văzusem vreodată. Apoi am văzut Slava Domnului în CREAȚIE. Aceasta a început să se intensifice până când, din nou, a trebuit să-mi retrag mâna.

Apoi mi-am dat seama că habar nu aveam de cât timp mă aflam acolo. Dar știam că ÎNȚELEGEREA mea asupra lui Dumnezeu și a Universului Lui, se dezvoltase în mod substanțial, aceasta doar în urma atingerii acestor două pietre. Și mai erau multe, multe altele. În această încăpere se aflau mai multe lucruri decât aș fi putut asimila pe tot parcursul vieții mele.

“Câte alte camere mai există?”, l-am întrebat pe înger.

“Asemenea camere se află la fiecare nivel al muntelui pe care ai urcat.”

“Cum este posibil ca cineva să poată experimenta tot ce există într-o singură cameră, ca să nu mai pomenesc și de celelalte?”, am întrebat.

“Ai la dispoziție o eternitate ca să faci aceasta. COMORILE care se află în cele mai ELEMENTARE ÎNVĂȚĂTURI ale DOMNULUI ISUS, sunt suficiente pentru a-ți ocupa cu ele mai multe vieți decât poți tu să numeri. Nimeni nu poate cunoaște într-o singură viață tot ce trebuie să cunoască despre oricare dintre toate aceste ADEVĂRURI. Tu trebuie să iei lucrurile de care ai nevoie, și să mergi mai departe urmându-ți destinul.”

Am început să mă gândesc iarăși la bătălia care era iminentă și la luptătorii care fuseseră luați prizonieri. Acesta nu era un gând plăcut într-un loc atât de glorios, dar știam că voi avea la dispoziție o veșnicie ca să mă întorc în această cameră. Acum aveam foarte puțin timp ca să gădesc calea spre vârful muntelui, și de acolo înapoi pe frontul de luptă.

M-am întors spre înger și i-am spus: “Trebuie să mă ajuți să gădesc ușa care duce spre vârf!”

Îngerul m-a privit cu uimire: “Noi suntem slujitorii tăi”, a răspuns el, “și tu ești cel care trebuie să ne conduci pe noi. Tot acest munte este un mister pentru noi. Noi toți am dorit să privim în acest mister măreț, dar după ce vom părăsim această cameră, pe care am ajuns s-o cunoaștem doar într-o mică măsură, noi vom fi învățat chiar mai multe decât tine.”

“Știi unde se află toate celelalte uși?”, am întrebat eu.

“Da, dar nu știm și încotro duc ele. Unele sunt foarte atrăgătoare, altele arată ca niște uși obișnuite, iar altele sunt de-a dreptul respingătoare. Una este chiar înspăimântătoare.”

“Există uși respingătoare în acest loc?”, l-am întrebat cu neîncredere. “Și una care este înspăimântătoare? Cum este posibil așa ceva?”

“Nu știu, dar pot să ți le arăt”, a răspuns el.

“Te rog, fă asta”, am spus.

Am colindat o vreme destul de îndelungată, trecând pe lângă bogății de nedescris, pe lângă care mi-a fost greu să trec fără să le ating. Acolo se flau și o mulțime de uși, deasupra cărora erau scrise diferite ADEVĂRURI BIBLICE. Când îngerul a spus că unele uși erau “atrăgătoare”, el a subestimat foarte mult puterea lor de atracție. Doream foarte mult să intru pe fiecare din ele, dar curiozitatea mea cu privire la ușa “înspăimântătoare”, mă îboldea de la spate. Apoi am văzut-o. “Înspăimântătoare” era puțin spus. Frica m-a încolțit, așa încât am simțit că mi se taie răsuflarea.

Har și adevăr

Am întors spatele ușii respective, și m-am retras repede. În apropiere se afla o piatră frumoasă **roșie**, spre care aproape că m-am năpustit ca s-o ating cu mâinile. Imediat ce am atins-o, m-am aflat în grădina Ghetsimani, privindu-L pe Domnul cum se ruga. AGONIA la care am fost martor, era și mai îngrozitoare decât ușa pe care tocmai o văzusem. Șocat, mi-am tras repede mâna de pe piatră, și am căzut epuizat pe podea. Doream cu nerăbdare să mă reîntorc la piatra **albastră**, sau la cea **verde**, dar trebuia să-mi adun puterile și să-mi recapăt simțul orientării. Îngerii m-au înconjurat imediat și mi-au slujit. Mi-au dat o băutură cu efecte înviorătoare, și peste puțină vreme am fost în stare să mă țin pe picioare, ca să mă întorc la celelalte pietre. Cu toate acestea, vedenia în care Domnul se ruga, îmi revenea mereu în minte, obligându-mă până la urmă să mă opresc.

“Ce s-a întâmplat mai înainte?”, am întrebat.

“Când atingi pietrele, putem vedea și noi puțin din ce vezi tu, și putem simți puțin din ce simți tu”, a spus îngerul. “Știm că toate aceste pietre sunt COMORI de mare valoare, și că toate REVELAȚIILE pe care le conțin ele sunt neprețuite. Am simțit pentru o clipă AGONIA pe care a trăit-o Domnul înainte de răstignirea Lui, și am simțit în treacăt ce a simțit El în acea noapte îngrozitoare. Pentru noi este greu să înțelegem cum a putut suferi atât de mult Dumnezeuul nostru, și acest lucru ne facem să apreciem și mai mult onoarea pe care o avem de-a vă sluji vouă, celor pentru care a făcut El asta.”

Cuvintele îngerului s-au îndreptat ca niște fulgere spre sufletul meu. Luptasem în marea bătălie, urcasem până în vârful muntelui, devenisem atât de familiarizat cu tărâmul spiritual, încât abia dacă mai luam în seamă prezența îngerilor, și puteam vorbi aproape ca de la egal la egal cu vultruii cei mari; și totuși n-am putut suporta nici măcar o clipă să iau parte la suferințele Regelui meu, fără să doresc să fug spre o experiență mai plăcută. Atunci aproape că am strigat: “Nu ar trebui să mă aflu aici. Eu mai mult decât oricare altul, merit să fiu prizonier al celui Rău!”

“Domnule”, a spus îngerul aproape în mod timid, “noi știm că nimeni nu se află aici pentru că merită acest lucru, tu ești aici pentru că ai fost ales înainte de înemeierea lumii pentru un scop. Noi nu știm care este scopul tău, dar știm că fiecare persoană care se află pe acest munte, are un scop foarte mare.”

“Mulțumesc, îmi ești de mare ajutor. Emoțiile mele o iau razna în acest loc, încercând să-mi umbrească gândirea. Ai dreptate, nimeni nu se află aici pentru că este vrednic. Într-adevăr, cu cât urcăm mai sus pe munte, cu atât ne simțim mai nevrednici să ne

aflăm aici, și cu atât avem mai mare nevoie de har ca să rămânem aici. Mă întreb cum de am putut ajunge pe vârful muntelui prima dată.”

“Prin HAR!”, a răspuns îngerul meu.

“Dacă vrei să mă ajuți”, am spus eu, “te rog să-mi repeți acest cuvânt, ori de câte ori vezi că sunt în mijlocul confuziei și a disperării. Încep să înțeleg acest cuvânt mai bine decât pe oricare altul, și el aduce mereu o mare lumină sufletului meu.”

“Acum trebuie să mă întorc la piatra **roșie**, acum știu că această piatră este cea mai mare COMOARĂ din această cameră, și nu trebuie să plec de aici până nu o am în INIMA mea”, am spus eu, având o mai mare hotărâre în cuvintele mele decât am simțit în inima mea în acel moment, dar cu toate acestea știam că era adevărat.

Adevărul HARULUI

Timpul petrecut la piatra **roșie** a fost cel mai dureros pe care l-am experimentat vreodată. A trebuit să-mi retrag mâna în repetate rânduri, deoarece experiența era imposibil de suportat. De câteva ori m-am întors la piatra **albastră** sau la cea **verde**, ca să-mi reînviez sufletul, înainte de-a merge iar la cea **roșie**. De fiecare dată îmi era tot mai greu să mă apropii de piatra **roșie**, dar prin această apropiere IUBIREA și APRECIEREA MEA FAȚĂ DE DOMNUL creșteau mai mult decât în urma oricărui alt lucru învățat, sau a oricărei experiențe pe care o avusesem vreodată.

În cele din urmă, când prezența Tatălui s-a depărtat de Isus, care se afla pe Cruce, n-am mai putut rezista, și am renunțat. Mi-am dat seama că îngerii, care experimentau și ei trăirea mea într-o anumită măsură, erau întru totul de acord cu mine. Acum pur și simplu nu mai nutream nicio dorință de-a atinge piatra, nu mai aveam nici măcar imboldul de-a mă întoarce la piatra **albastră**. Prăbușit la pământ stăteam și plângeam, gândindu-mă la suferințele Domnului. De asemenea plângeam pentru că știam că-L părăsisem, așa cum făcuseră și ucenicii Lui, și asemenea lor, L-am trădat când avea cea mai mare nevoie de mine.

După un timp, care mi s-a părut a dura câteva zile, am deschis iar ochii. Lângă mine stătea un alt vultur. În fața lui se aflau trei pietre, una **albastră**, una **verde** și alta **roșie**. “Manâncă-le!”, a spus el.

Când am făcut lucrul acesta, întreaga mea ființă a fost REÎNNOITĂ, și atât o mare BUCURIE, cât și o mare LINIȘTE, mi-au inundat sufletul.

Când m-am ridicat, am observat că aceleași trei pietre erau incrustate în mânerul SABIEI (CUVÂNTUL LUI DUMNEZEU) mele, și se aflau și pe fiecare din UMERII mei.

“Acum, ele sunt ale tale pentru totdeauna”, a spus vulturul, “nu ți le poate lua nimeni, și nici nu le poți pierde.”

“Dar nu am terminat-o pe ultima”, am protestat.

“Numai Hristos Însuși este Cel care poate încheia acest test”, a răspuns el. “Ți-ai îndeplinit destul de bine lucrarea, și acum trebuie să pleci.”

“Încotro?”, am întrebat eu.

“Tu trebuie să decizi, dar cum timpul este pe sfârșite, ți-aș sugera să încerci să ajungi cât mai repede pe vârful muntelui”, a răspuns vulturul, în timp ce s-a îndepărtat în mare grabă.

Atunci mi-am amintit de uși. M-am îndreptat imediat spre cele care fuseseră atât de atrăgătoare. Ajungând însă la prima, am constatat că pur și simplu nu mă mai atrăgea. M-am dus apoi la o altă ușă, dar am avut același sentiment.

“Se pare că ceva s-a schimbat”, am constatat eu cu voce tare.

“Tu te-ai schimbat”, mi-a răspuns tot grupul de îngeri în același timp.

M-am întors să-i privesc, și m-am mirat cât de mult se schimbaseră până și ei. Nu mai aveau privirea naivă de mai înainte, ci acum aveau o înfățișare mai MAIESTUOASĂ și radiau ÎNȚELEPCIUNE. Știam că ei reflectau procesul prin care trecusem eu, dar în acest moment doar m-am simțit stânjenit gândindu-mă la mine.

„Vreau să-ți cer sfatul”, m-am adresat conducătorului lor.

“Ascultă-ți INIMA”, a spus el. “Acolo locuiesc acum aceste mari ADEVĂRURI.”

“Niciodată nu am fost în stare să mă încred în inima mea”, am răspuns eu. “Ea este supusă atâtor amăgiri, minciuni și ambiții egoiste, încât, din cauza acestui zgomot din ea, îmi este foarte greu și să-L aud pe Domnul vorbindu-mi.”

“Domnule, fiindcă acum ai piatra cea roșie în inima ta, nu cred că situația se mai prezintă ca mai înainte”, mi-a spus conducătorul lor cu o încredere pe care nu o remarcasem la el mai înainte.

M-am sprijinit de perete, gândindu-mă că acum, când aveam cea mai mare nevoie de el, vulturul nu era aici. El parcursese această cale mai înainte, și ar fi știut ce ușă trebuia să aleg. Știam însă că nu se va întoarce, și că era necesar s-o aleg eu însumi. În timp ce cugetam la acest lucru, “ușa înspăimântătoare” era singura la care mă puteam gândi. Mânat de curiozitate, am hotărât să mă întorc și s-o privesc. Prima dată când am văzut-o, m-am îndepărtat de ea atât de repede, încât nici nu sesizasem ce ADEVĂR reprezenta aceasta.

Pe măsură ce mă apropiam, simțeam că ființa lăuntrică îmi era invadată de frică, dar ea nu mai era la fel de intensă ca prima dată. Spre deosebire de celelalte uși,

aceasta era înconjurată de întuneric, și numai când am ajuns în imediata ei apropiere, am putut citi ADEVĂRUL incurstat pe ea. Luat oarecum prin surprindere, am citit: "SCAUNUL DE JUDECATĂ AL LUI HRISTOS".

"De ce este acest ADEVĂR atât de înfricoșător?", am întrebat cu glas tare, știind că îngerii nu-mi vor răspunde.

În timp ce continuam s-o privesc, am înțeles că aceasta era chiar ușa pe care trebuia să intru.

"Există mai multe motive pentru care această ușă este atât de înfricoșătoare", mi-a răspuns vocea familiară a vulturului.

"Sunt foarte fericit că te-ai întors", am răspuns eu. "Am făcut o alegere greșită?"

"Nu! Ai ales bine! Această ușă te va conduce iar spre vârful muntelui, mai repede decât oricare alta. Este îngrozitoare pentru că cea mai mare frică din întreaga creație își are sursa în această ușă – teama sfântă de Dumnezeu. Cea mai mare ÎNȚELEPCIUNE, pe care oamenii o pot avea în această viață sau în viața viitoare, este descoperită de asemenea prin intermediul acestei uși. Cu toate acestea, numai câțiva vor intra pe ea."

"Dar de ce este ușa aceasta așa de întunecată?", am întrebat.

"Lumina acestor uși reflectă atenția pe care Biserica o acordă în prezent ADEVĂRURILOR ascunse în spatele lor. Adevărul din spatele acestei uși, este cel mai neglijat adevăr al acestor vremuri, cu toate că el este unul din cele mai importante. Când vei intra, vei înțelege acest lucru! Cea mai mare autoritate pe care o pot primi oamenii, va fi încredințată numai celor care intră pe această ușă. Când Îl vei vedea pe Isus Hristos stând pe acest Tron, vei fi pregătit și tu să domnești împreună cu El."

"Vrei să spui că ușa asta n-ar mai fi atât de întunecată și respingătoare, dacă am da mai multă atenție acestui ADEVĂR?"

"Da, așa este! Dacă oamenii ar cunoaște GLORIA care este descoperită în spatele acestei uși, atunci ea ar fi una dintre cele mai strălucitoare uși!", s-a văitat vulturul.

"Cu toate acestea, ea rămâne o ușă pe care este dificil să treci. Și astfel mi s-a spus să mă întorc și să te încurajez, pentru că în curând vei avea nevoie de încurajare. Vei vedea o slavă mai minunată, dar și o groază mult mai mare decât ai cunoscut vreodată. Să știi însă că, deoarece ai ales acum să mergi pe această cale grea, mai târziu îți va fi mult mai ușor. Fiindcă ești gata acum să te confrunți cu acest adevăr crunt, nu vei mai suferi pierderi după aceea. Multora le place să cunoască BUNĂTATEA Lui, dar foarte puțini doresc să-i cunoască ASPRIMEA. Dacă nu le

cunoști pe amândouă, întotdeauna te vei afla în pericolul de a fi înșelat, și de a cădea din HARUL Lui extraordinar.”

“Știi că nu aș fi putut niciodată să vin aici, dacă nu aș fi petrecut acel timp la piatra roșie. Cum aș putea să încerc să aleg calea ușoară, când aceasta este atât de contrară naturii Domnului?”

“Dar acum ai ales, așa că pornește repede. O altă bătălie mare stă să înceapă, și este nevoie de tine acolo în față.”

În timp ce-l priveam pe vultur, și puternica hotărâre din ochii Lui, ÎNCREDEREA mea creștea. În cele din urmă m-am întors spre ușă.

Scaunul de Judecată al Lui Hristos

“Când unul zice: ‘Eu sunt al lui Pavel!’ și altul: ‘Eu sunt al lui Apolo’, nu sunteți voi oameni de lume? Cine este Pavel? Și cine este Apolo? Niște slujitori ai lui Dumnezeu prin care ați crezut; și fiecare, după puterea dată lui de Domnul. Eu am sădit, Apolo a udat, dar Dumnezeu a făcut să crească, așa că nici cel ce sădește, nici cel ce udă nu sunt nimic, ci Dumnezeu, care face să crească. Cel ce sădește și cel ce udă sunt tot una, și FIECARE ÎȘI VA LUA RĂSPLATA DUPĂ OSTENIRE. Căci noi suntem împreună-lucrători cu Dumnezeu. Voi sunteți ogorul lui Dumnezeu, clădirea lui Dumnezeu. După harul lui Dumnezeu care mi-a fost dat, eu, ca un meșter-zidar înțelept, am pus temelia, și un altul clădește deasupra. Dar fiecare să ia bine seama cum clădește deasupra. Căci nimeni nu poate pune o altă temelie decât cea care a fost pusă, și care este Isus Hristos. Iar dacă clădește cineva pe această temelie aur, argint, pietre scumpe, lemn, fân, trestie, lucrarea fiecăruia va fi dată pe față: ziua Domnului o va face cunoscută, căci se va descoperi în foc. Și focul va dovedi cum este lucrarea fiecăruia. Dacă lucrarea zidită de cineva pe temelia aceea rămâne în picioare, el VA PRIMI O RĂSPLATĂ. Dacă lucrarea lui va fi arsă, ÎȘI VA PIERDE RĂSPLATA. Cât despre el, va fi mântuit, dar ca prin foc.” (1 Corinteni 3:4-15)

Pilda talanților

Atunci, Împărăția cerurilor se va asemăna cu un om care, când era să plece într-o altă țară, a chemat pe robii săi și le-a încredințat avuția sa. Unuia i-a dat cinci talanți, altuia doi și altuia unul, fiecăruia după puterea lui, și a plecat. Îndată, cel ce primise cei cinci talanți s-a dus, i-a pus în negoț și a câștigat cu ei alți cinci talanți. Tot așa, cel ce primise cei doi talanți a câștigat și el alți doi cu ei. Cel ce nu primise decât un

talant s-a dus de a făcut o groapă în pământ și a ascuns acolo banii stăpânului său. După multă vreme, stăpânul robilor acelora s-a întors și le-a cerut socoteală. Cel ce primise cei cinci talanți a venit, a adus alți cinci talanți și a zis: 'Doamne, mi-ai încredințat cinci talanți; iată că am câștigat cu ei alți cinci talanți.' Stăpânul său i-a zis: 'Bine, rob bun și credincios, ai fost credincios în puține lucruri, te voi pune peste multe lucruri; intră în bucuria stăpânului tău.' Cel ce primise cei doi talanți a venit și el și a zis: 'Doamne, mi-ai încredințat doi talanți; iată că am câștigat cu ei alți doi talanți.' Stăpânul său i-a zis: 'Bine, rob bun și credincios, ai fost credincios în puține lucruri, te voi pune peste multe lucruri; intră în bucuria stăpânului tău!' Cel ce nu primise decât un talant a venit și el și a zis: 'Doamne, am știut că ești om aspru, care seceri de unde n-ai semănat și strângi de unde n-ai vânturat: mi-a fost teamă și m-am dus de ți-am ascuns talantul în pământ; iată-ți ce este al tău!' Stăpânul său i-a răspuns: 'Rob viclean și leneș! Ai știut că secer de unde n-am semănat și că strâng de unde n-am vânturat, prin urmare se cădea ca tu să-mi fi dat banii la zarafi, și, la venirea mea, eu mi-aș fi luat înapoi cu dobândă ce este al meu! Luați-i dar talantul și dați-l celui ce are zece talanți. Pentru că celui ce are, i se va da și va avea de prisos, dar de la cel ce n-are, se va lua și ce are! Iar pe robul acela netrebnic, aruncați-l în întunericul de afară: acolo vor fi plânsul și scrâșnirea dinților.' (Matei 25:14-30)

Am admirat pentru o ultimă oară această cameră uriașă din interiorul muntelui. Comorile ADEVĂRULUI MÂNTUIRII erau păstrate aici. Acestea păreau nesfârșite și era imposibil să le cuprinzi frumusețea. Nu-mi puteam imagina ca încăperile, care conțineau celelalte ADEVĂRURI ALE CREDINȚEI, să fi fost mai glorioase decât aceasta. Acum înțelegeam motivul pentru care atât de mulți creștini nu mai vreau să părăsească acest loc. Pietrele mari prețioase, care reprezentau diferitele aspecte ale MÂNTUIRII, emanau toate o glorie care depășește cu mult orice frumusețe cunoscută pe pământ. Camera era atât de minunată, încât nu putea fi descrisă în cuvinte omenești, și știam că aș fi putut rămâne acolo pentru totdeauna, fără să mă plictisesc vreodată.

Atunci vulturul care stătea lângă mine, aproape că mi-a strigat: "Trebuie să-ți continui drumul." Când m-am întors să-l privesc, a continuat să-mi vorbească cu o voce ceva mai calmă: "Nu există PACE și SIGURANȚĂ mai mare, decât să rămâi în MÂNTUIREA Domnului. Ai fost adus aici ca să cunoști acest ADEVĂR, deoarece vei avea nevoie de el acolo unde mergi. Dar acum nu trebuie să mai zăbovești."

Afirmația vulturului despre PACE și SIGURANȚĂ, mi-a amintit de soldații plini de curaj care au luptat la acest nivel de bază al muntelui, numit MÂNTUIRE. Ei luptaseră atât de bine și-i eliberaseră pe atât de mulți oameni, dar și fuseseră răniți foarte tare. Nu mi s-a părut că ei și-ar fi aflat pacea și siguranța la acest nivel.

Vulturul mi-a întrerupt din nou șirul gândurilor, de parcă ar fi știut ce se petrece în mintea mea: “Dumnezeu definește pacea și siguranța altfel decât noi. Să fii rănit în bătălie este o mare onoare, prin rănilor Domnului suntem vindecați, dar prin rănilor noastre primim autoritatea să vindecăm. Rana pricinuită de dușman, va fi terenul de manifestare a puterii de a-i vindeca pe alții, odată ce noi înșiși am fost vindecați de Domnul. Vindecarea a fost o parte însemnată a lucrării Domnului, și aceasta este o parte de bază a lucrării noastre. Acesta este motivul pentru care Domnul îngăduie să i se întâmple lucruri rele poporului Lui. În felul acesta oamenii pot să simtă compasiune față de alții, prin care se revarsă PUTEREA VINDECĂRII. Nu întâmplător, atunci când autoritatea lui a fost pusă la îndoială, apostolul Pavel s-a lăudat cu bătăile pe care le-a suferit și cu împrôșcările cu pietre. Fiecare rană, fiecare lucru rău care ni se întâmpă, pot fi transformate în autoritatea de-a înfăptui binele. Fiecare bătaie primită de marele apostol, a avut ca rezultat mântuirea altora. Fiecare rană primită de acești luptători, va avea ca rezultat mântuirea, vindecarea sau restaurarea altora.”

Cuvintele vulturului mi s-au părut extrem de încurajatoare. Stând acolo în mijlocul GLORIEI emanate de COMORILE MÂNTUIRII, acest ADEVĂR mi se clarifica și devenea tot mai pătrunzător. Doream să alerg și să-l strig de pe vârful muntelui, pentru ca toți care mai luptau încă să fie încurajați.

Atunci vulturul a continuat: “Mai există un motiv pentru care Domnul îngăduie să fim răniți: Nu poți să ai CURAJ în absența unui PERICOL ADEVĂRAT. Domnul a promis că-l va însoți pe Iosua în bătălia pentru Țara Promisă, dar la îndemnat pe acesta în repetate rânduri să fie PUTERNIC și CURAJOS, pentru că urma lupta și aveau să existe pericole. Acesta este modul prin care Domnul îi adeverește pe cei care sunt vrednici de promisiunile Lui – aceștia Îl iubesc pe Dumnezeu și măsurile Lui, mai mult decât propria lor siguranță.”

Privindu-l pe acest vultur bătrân, i-am observat pentru prima dată rănilor și penele rupte. Cicatricile nu erau însă respingătoare, căci erau poleite cu aur, și nu cu unul metalic, ci viu, din carne și pene. Atunci am putut vedea că sursa gloriei emanate de vultur, era chiar această substanță aurie care făcea ca prezența lui să fie atât de copleșitoare.

“De ce nu le-am putut vedea mai înainte?”

“Până când nu vezi și nu apreciezi PROFUNZIMEA COMORILOR MÂNTUIRII, nu poți zări GLORIA care se naște din SUFERINȚA PENTRU EVANGHELIE. Odată ce ai văzut-o, ești pregătit pentru TESTELE care îți vor aduce cele mai înalte niveluri de AUTORITATE SPIRITUALĂ din viața ta. Aceste răni sunt gloria care te va însoți întotdeauna. De aceea Domnul poartă și acum în ceruri rănilile pe care le-a îndurat. Poți să I le privești, după cum poți vedea și rănilile aleșilor Lui, primite datorită IUBIRII lor pentru Mântuitorul. Ele sunt medaliile de onoare în cer, toți cei care le au sunt ÎNDRĂGOSTIȚII de Dumnezeu și de Adevărul Lui, mai mult decât de propria lor viață, urmându-L pretutindeni pe Miel, fiind gata să sufere de dragul Adevărului, al NEPRIHĂNIRII, și al SALVĂRII oamenilor. Adevărații conducători ai poporului Lui, cei care au o adevărată autoritate spirituală, și-au dovedit devotamentul în acest fel.”

L-am privit pe conducătorul companiei de îngeri care mă urma. Nu mai văzusem niciodată un înger atât de emoționat, aceste cuvinte îl impresionau nu numai pe el, ci și pe toți ceilalți. Aveam impresia că erau gata să plângă.

Atunci conducătorul lor a început să vorbească: “De la creație încoace, am fost martorii multor minuni, dar suferința voluntară a oamenilor pentru Domnul, și pentru semenii lor, este cea mai mare dintre toate. Și noi trebuie să luptăm uneori și să suferim, dar locuim într-un loc atât de luminos și plin de glorie, încât ne este foarte ușor s-o facem. Când bărbații și femeile care locuiesc într-un loc atât de întunecos, plin de răutate și ostil, fără să fie însoțiți de slavă, ci numai nădăjduind la ea, aleg să sufere pentru acel gram de speranță, care abia se ivește în inimile lor, îi fac pe îngerii cei slăviți să-și plece genunchii și să le slujească cu bucurie celor ce moștenesc mântuirea. La început n-am înțeles de ce Tatăl a hotărât ca oamenii să umble prin credință și să îndure o asemenea opoziție, fără ca ei să poată să întrezărească realitatea și gloria tărâmului ceresc; dar acum înțelegem că prin aceste suferințe, ei își dovedesc vrednicia de a primi marea autoritate de membru al Casei Lui. Această umblare prin credință este cea mai mare minune în ceruri. Cei care trec acest test, merită să stea cu Mielul pe Tronul Lui, deoarece El i-a făcut vrednici, iar ei și-au dovedit iubirea. Curajul este o demonstrare a credinței adevărate. Domnul nu a promis niciodată că ne va fi ușor să mergem pe calea Lui, dar ne-a asigurat că va merita s-o străbatem. Curajul acelor care au luptat la nivelul MÂNTUIRII, i-a impresionat chiar și pe îngerii din ceruri, făcându-i să aprecieze lucrarea lui Dumnezeu în rasa omului căzut. Aceștia au fost răniți într-un măcel îngrozitor, în timp ce erau împresurați de întuneric și aveau înaintea ochilor doar un singur ADEVĂR,

care părea năruit, cum s-a întâmplat și cu Isus când se afla pe cruce. Și totuși ei nu au renunțat și nu au dat înapoi.“

Mi-a părut din nou rău că nu rămăsesem la nivelul MÂNTUIRE, pentru a lupta alături de acele suflete curajoase, dar încă o dată am fost întrerupt de vulturul care-mi înțelegea gândurile: „Prin faptul că ai urcat muntele, și tu ai dovedit credință și înțelepciune, acestea fiind lucruri care ți-au deschis calea înzestării cu autoritate. Credința ta a eliberat multe suflete, care au putut veni la munte pentru mântuire. Deși ai rămas cu câteva răni, autoritatea pe care ai primit-o în Împărăție, a venit în urma faptelor credinței, și nu în urma suferinței. Pentru că ai fost credincios în puține lucruri, ți se va acorda marea onoare de a te întoarce înapoi, ca să suferi pentru a putea fi făcut domnitor peste mult mai mulți. Dar nu uita, noi toți lucrăm împreună pentru aceleași scopuri, indiferent dacă zidim sau suferim. Dacă-ți vei continua urcușul, vor umple mult mai multe suflete aceste încăperi, spre marea bucurie a Cerului. Acum ești chemat să urci și să clădești, iar mai târziu, dacă vei fi credincios acestei chemări, ți se va da și harul suferinței.”

Atunci m-am întors și am privit la ușa amenințătoare și întunecată, pe care erau scrise cuvintele: “SCAUNUL DE JUDECATĂ AL LUI HRISTOS”. După cum căldura și pacea îmi inundau sufletul de fiecare dată când contempnam comorile nesfârșite ale mântuirii, tot așa, în momentul în care mi-am ridicat ochii spre acea ușă, m-au cuprins groaza și nesiguranța. Mi se părea că fiecare părticică a ființei mele dorea să rămână în acea cameră, neavând nici cea mai mică dorință de a intra pe ușă.

Vultrul s-a adresat încă o dată gândurilor mele: “Vei avea aceleași sentimente înainte de a intra pe oricare din ușile care te duc spre un mare ADEVĂR. Le-ai trăit chiar și atunci când ai pășit în această cameră plină de comorile mântuirii. Aceste temeri sunt rezultatul căderii, ele sunt roadele Pomului Cunoștinței binelui și răului. Cunoașterea primită prin acel pom, ne-a făcut pe toți nesiguri și egocentri. Cunoașterea binelui și răului face ca adevărata cunoaștere a lui Dumnezeu să pară de temut, când în realitate fiecare ADEVĂR care ne vine de la El, ne conduce spre o pace și o siguranță din ce în ce mai profunde. Noi trebuie să ne dorim chiar și Judecățile lui Dumnezeu, pentru că toate căile Lui sunt desăvârșite.”

Până în acest moment experimentasem deja destul de multe lucruri, ca să-mi dau seama că ce părea a fi corect, era de obicei calea cea mai săracă în roade, și adesea chiar calea spre tragedie. Pe tot parcursul călătoriei mele, drumul care părea a fi cel mai riscant, s-a dovedit a fi cel care conduce la cea mai mare răsplată. Totuși se părea că riscul era de fiecare dată tot mai mare, iar decizia de a merge mai

departe, din ce în ce mai dificilă. Am început să simpatizez cu aceia care se opreau într-un punct anume al călătoriei lor, refuzând să meargă mai departe, deși știam mai mult ca oricând că aceasta era o greșeală. Adevărata siguranță vine numai prin înaintarea continuă pe cărările care necesită mai multă credință, ceea ce înseamnă o dependență din ce în ce mai mare de Domnul.

“Da, ai nevoie de mai multă CREDINȚĂ, pentru a te mișca în sferele mai înalte ale Duhului”, a afirmat vulturul, părând a fi un pic mai iritat. “Domnul ne-a încredințat HARTA Împărăției Lui când ne-a spus: ‘Oricine va voi să-și scape viața, o va pierde, dar oricine își va pierde viața pentru Mine, o va câștiga.’ (Luca 9:24, etc.) Numai aceste cuvinte te pot ține pe calea care duce spre vârful muntelui, și îți vor da victoria în marea bătălie care urmează. Ele te vor ajuta de asemenea să stai în picioare în fața Tronului de Judecată al lui Hristos”, a adăugat el, privind spre ușă.

Știam că trebuia să plec. Știam că trebuia să-mi amintesc întotdeauna de această încăpere glorioasă și de COMORILE MÂNTUIRII, dar știam de asemenea că nu ar mai trebui să mă mai uit în urmă la ele. Trebuia să-mi continui călătoria.

M-am întors, adunându-mi tot curajul, am deschis ușa TRONULUI DE JUDECATĂ AL LUI HRISTOS, și am pășit înăuntru. Compania de îngeri care îmi fusese încredințată, a ocupat pozițiile din jurul ușii, dar nu a intrat.

“Ce s-a întâmplat? Nu veniți?”, am vrut eu să aflu, dorindu-mi foarte mult siguranța companiei lor.

“Acolo unde mergi acum, trebuie să te duci singur. Noi te vom aștepta de partea cealaltă.”

Fără a le mai răspunde, m-am întors și am început să pășesc înainte, de teamă că m-aș putea răzgândi. Nutream vagoasă impresie că nu era bine să-mi aflu siguranța în tovărășia îngerilor. În timp ce mă afundam în întuneric, am auzit ultimele cuvinte ale vulturului: “După această experiență nu-ți vei mai pune încrederea în nimeni altul, nici chiar în tine, ci numai în Domnul.”

Mă aflam în cel mai înfricoșător întuneric pe care l-am experimentat vreodată. Fiecare pas pe care-l făceam, însemna o bătălie cumplită cu frica. Curând am început să mă gândesc că am pășit chiar în iad. În cele din urmă m-am hotărât să bat în retragere, dar când m-am întors, n-am mai putut zări nimic. Ușa era închisă și nici măcar nu o mai puteam localiza. Simțeam că tot ce mi se întâmplase, tot ce mi se spusese de către vultur și îngeri, nu fusese decât un vicleșug cu care să mă ademenească în acest iad. Fusesem înșelat.

Am strigat către Domnul, rugându-l să mă ierte și să mă ajute. Imediat am început să-l văd atârnat pe Cruce, așa cum Îl mai zărisem o dată, în camera pe care tocmai o părăsisem, în timp ce atingeam piatra roșie. Am văzut încă o dată întunericul sufletului Său, în timp ce stătea acolo singur, purtând păcatul omenirii. Deși în încăperea întunericul era îngrozitor și imposibil de suprotat, acolo unde se afla Domnul, era lumină. Am hotărât să înaintez, concentrându-mi gândurile asupra Lui.

În acel moment, o pace minunată a început să-mi înfășoare inima, și cu fiecare pas pe care-l făceam, ea se înmulțea. Înaintam cu ușurință și nu anevoie, cum mi se întâmplase cu doar câteva minute mai înainte. Curând am observat că întunericul nu mai era rece, ci începea să se simtă confortabil. Apoi am început să întrezăresc o lumină slabă, care creștea treptat, transformându-se într-o lumină glorioasă și atât de minunată, încât am avut senzația că intam chiar în cer.

Gloria devenea cu fiecare pas tot mai intensă. M-am întrebat cum era cu puțință ca un loc atât de minunat, să aibă o intrare atât de întunecată și de amenințătoare. Acum mă bucuram cu fiecare pas pe care-l făceam. Cărarea ducea într-o sală atât de mare, încât aveam impresia că pământul ar fi prea mic s-o încapă. Frumusețea ei nici măcar nu ar putea să fie închipuită de către arhitecții de pe pământ. Întrecea orice priveliște minunată contemplată vreodată. Nu putea fi comparată nici cu GRĂDINA, nici cu încăperea care adăpostea COMORILE MÂNTUIRII.

Tocmai cu câteva minute înainte fusesem cuprins de întuneric, și încolțit de o frică îngrozitoare, dar acum eram copleșit de BUCURIE și FRUMUSEȚE. Am înțeles că trăirea unei dureri profunde sau a unei besne sufletești, a fost urmată de fiecare dată de o revelație și mai mare a GLORIEI și PĂCII.

La extremitatea cea mai îndepărtată a camerei, se afla SURSA GLORIEI, care emana din tot ce se afla în încăperea aceea. Știam că acolo era Domnul, și cu toate că-L mai văzusem de multe ori până atunci, mă cuprindea teama pe măsură ce mă apropiam de El. Era o teamă sfântă care sporea și mai mult bucuria și pacea care mă învăluiau. Știam că TRONUL DE JUDECATĂ AL LUI HRISTOS nu era numai cea mai îmbelșugată sursă de siguranță care poate fi trăită vreodată, ci în același timp era și un izvor al fricii, cu atât mai curat cu cât era mai adânc. Nici nu am observat cât de mare era distanța dintre mine și Tron, mi se părea atât de minunat să mă plimb prin acel loc, încât nu mi-ar fi păsat dacă mi-ar fi luat o veșnicie ca să ajung acolo. Raportat la timpul de pe pământ, mi-a luat foarte mult timp, mi s-a părut că au trecut zile întregi, poate chiar ani, deși timpul așa cum se măsoară el pe pământ nu părea să fie câtuși de puțin relevant în acest loc.

Pentru că ochii îmi erau ațintiți spre slava Domnului, am înaintat un timp îndelungat fără să-mi dau seama că treceam pe lângă mulțimi întregi de oameni, stând în picioare încolonați, care se aflau în stânga mea. (Erau la fel de mulți și în partea dreaptă, dar nu i-am putut zări, până când nu am ajuns în dreptul Tronului.) Până la urmă, descoperindu-i, m-am văzut nevoit să mă opresc, pentru că erau strălucitori și aveau o înfățișare regală, de-a dreptul captivantă, cum nu mai văzusem vreodată. Nici un chip omenesc nu mai oglidise vreodată atâta pace și încredere. Fiecare avea o frumusețe imposibil de descris în cuvinte omenești. M-am întors spre cei care se aflau în apropiere, și ei și-au înclinat capul salutându-mă, de parcă m-ar fi recunoscut.

“Cum de mă cunoașteți?”, am întrebat eu, surprins de curajul pe care l-am avut să le adresez întrebarea.

“Tu ești unul din sfinții care luptă în ultima bătălie”, mi-a răspuns un bărbat din apropierea mea. “Toți cei de aici te cunosc pe tine, și de asemenea pe toți aceia care se luptă chiar acum pe pământ. Noi suntem sfinții care au slujit Domnului în generațiile dinaintea voastră. Noi formăm marele nor de martori, căruia i s-a dat dreptul să urmărească ultima bătălie. Noi vă cunoaștem pe voi toți și vedem tot ce faceți.”

Apoi am recunoscut-o printre ei pe o persoană, pe care o cunoșteam din viața pământească. Fusese un credincios evlavios, despre care însă nu credeam că ar fi făcut vreodată ceva semnificativ. Era foarte puțin înzestrat din punct de vedere fizic când trăia pe pământ, de aceea era foarte timid. Aici avea aceleași trăsături, dar părea într-un fel mai chipeș decât oricare persoană pe care o cunoscusem vreodată pe pământ. A pășit spre mine cu o siguranță și o demnitate pe care nu le mai văzusem niciodată la el, sau la vreo altă ființă umană.

“Cerul este cu mult mai măreț decât am fi putut noi visa când trăiam pe pământ”, a început el să-mi spună. “Această încăpere nu este decât pragul spre alte țărâmurii ale GLORIEI, care depășesc cu mult capacitatea noastră de înțelegere. Este însă la fel de adevărat și faptul că moartea a doua este cu mult mai îngrozitoare decât înțelesesem noi că ar fi. Nici raiul și nici iadul nu arată așa cum ni le-am închipuit noi. Dacă aș fi știut pe pământ lucrurile pe care le știu aici, mi-aș fi trăit viața altfel. Ești binecuvântat cu un mare HAR, pentru că ai putut veni aici înainte să mori”, mi-a spus el, ațintindu-și privirile asupra hainei mele.

Apoi m-am privit eu însumi. Purtam încă vechia MANTIE A UMILINȚEI, sub care se afla armura. Mă simțeam murdar și grosolan, în fața unor ființe atât de majestoase și

frumoase. Dar am început să mă gândesc că aş fi în mare pericol, dacă avem să apar fără mantie înaintea Domnului.

Ca și vulturii, vechea mea cunoștință îmi putea cunoaște gânurile, și mi-a spus: “Cei care intră aici, purtând mantaua umilinței, nu au de ce să se teamă. Mantia reprezintă cel mai înalt rang de onoare, datorită ei s-au plecat cu toții înaintea ta când ai trecut pe lângă noi.”

“Eu n-am văzut pe nimeni să se fi plecat în fața mea”, am răspuns eu, un pic tulburat, “de fapt până în acest moment nici măcar nu am observat prezența vreunei persoane.”

“Nu este nimic deplasat în asta”, a continua el, “aici ne arătăm unul altuia respectul cuvenit. Chiar și îngerii ne slujesc aici, dar de închinat ne închinăm numai lui Dumnezeu și Hristosul Lui. Există o mare diferență între a ne onora unul pe altul în dragoste, și a ne închina unii în fața altora. Dacă am fi înțeles acest lucru pe pământ, ne-am fi tratat cu totul altfel unii pe alții. Doar aici, în lumina slavei Lui, ne putem percepe și înțelege pe deplin unul pe altul, și prin urmare ne putem raporta corect unii la alții.”

Continuam să mă simt stânjenit. A trebuit să fac mari eforturi ca să nu îngenunchez în fața acestor ființe glorioase. În același timp vream să mă ascund, deoarece arătam așa de urât. Apoi am început să mă lamentez de faptul că gândurile mele erau aici la fel de nebunești ca și pe pământ, cu diferența că aici mi le cunoșteau toți! Mă simțeam murdar și prost, în timp ce stăteam în fața unor ființe atât de copleșitoare și curate.

Vechea mea cunoștință a dat din nou un răspuns gândurilor mele: “Spre deosebire de tine, noi avem trupuri nepieritoare. Mințile noastre nu mai sunt împiedicate de păcat, și astfel putem să înțelegem mult mai multe decât ar putea pricepe și cea mai strălucită minte omenească; și vom continua să ne petrecem eternitatea dezvoltându-ne această abilitate de înțelegere. Aceasta ne este dată ca să-L putem cunoaște pe Tatăl, și ca să înțelegem GLORIA Creației Lui. Pe pământ nu puteți nici măcar să începeți să înțelegeți lucrurile pe care le conosc până și cei mai neînsemnați de aici, și noi ne numărăm printre aceștia.”

“Cum ai putea tu să fi cel mai neînsmnat?”, am întrebat cu neîncredere.

“În cer există diferite ierarhii. Răsplata fiecăruia pentru viața trăită pe pământ, se materializează aici sub forma unui rang, care îți este atribuit veșnic. Mulțimea aceasta mare pe care o vezi aici, este formată din cei pe care Domnul i-a numit ‘fecioare nechibzuite’. Noi L-am cunoscut pe Domnul și ne-am încrezut în crucea Lui

pentru izbăvire de la iad, dar n-am trăit cu adevărat pentru El, ci ne-a trăit viețile pentru noi înșine. Nu ne-am păstrat vasele pline cu untdelemnul Duhului Sfânt. Avem viață veșnică, dar ne-am irosit viețile pământești.”

Am fost într-adevăr surprins să aud aceste cuvinte, dar știam de asemenea că în acel loc nimeni nu putea să mintă.

“Fecioarele neînțelepte au scrâșnit din dinți în întunericul de afară”, am protestat eu. “Și exact așa am și făcut. Durerea pe care am simțit-o atunci când am înțeles că ne-am irosit viețile, a întrecut cu mult orice suferință pe care o poți experimenta pe pământ. Întunericul acelei dureri nu poate fi înțeles decât de cei care l-au trăit. O asemenea beznă se intensifică, atunci când este revelată alături de GLORIA Aceluia, față de care am eșuat. Tu te afli acum printre aceia care au cei mai neînsemnați ranguri din cer. Nu există nechibzuți mai mari decât aceia, care cunosc marea MĂNTUIRE a lui Dumnezeu, și în ciuda acestui lucru, continuă să trăiască pentru ei înșiși. Când ajungi aici, și-ți dai seama de realitatea acestei nebuli, te cuprinde o durere care depășește tot ce poate experimenta un suflet omenesc. Noi suntem cei care au suferit în întunericul de afară, din pricina acestei imense nebulii.”

Eram încă neîncrezător.

“Dar tu ești cu mult mai glorios și mult mai plin de bucurie și de pace, decât mi-am putut eu imagina vreodată, chiar cu privire la cei din cer. Nu s-ar zice că ai remușcări, și în același timp știu că aici nimeni nu poate minți. Nu mai înțeleg nimic.”

Privindu-mă în ochi, el a continuat: “Domnul ne iubește de asemenea cu o dragoste mult mai mare decât poți tu înțelege. Înaintea SCAUNULUI LUI DE JUDECATĂ am trăit cel mai intens întuneric sufletesc și am avut parte de cele mai puternice remușcări pe care le poate experimenta cineva. Deși aici timpul nu se măsoară ca pe pământ, mi s-a părut ca și cum această stare ar fi durat tot atât de mult ca și întreaga mea viață pământească. Toate păcatele și nebuniile de care nu m-am pocăit, mi-au trecut pe dinaintea ochilor, și prin fața ochilor tuturor celor care se află aici. Până nu încerci această durere, nu o poți înțelege. Aveam impresia că mă aflam în cea mai adâncă închisoare a iadului, chiar dacă stăteam în picioare înaintea Slavei Domnului. El a stat neclintit până ce întreaga mea viață a fost analizată în întregime. Când i-am spus că ÎMI PĂREA RĂU și AM CERUT ÎNDURARE prin CRUCEA Lui, mi-a șters lacrimile și a înlăturat marele întuneric. El s-a uitat la mine cu o DRAGOSTE, care este mai presus decât orice poți tu înțelege acum. Apoi mi-a dat această robă. Acum nu mai simt întunericul și amărăciunea pe care le-am cunoscut când am stat înaintea Lui, dar mi le mai amintesc. Numai aici poți să-ți aduci aminte de astfel de

lucruri, fără să mai simți durerea lor. O clipă petrecută în cea mai neînsemnată parte a cerului, înseamnă mult mai mult decât o mie de ani de viață trăită la cel mai înalt nivel pe pământ. Jalea din cauza nebuniei mele, s-a transformat acum în bucurie, și știu că voi cunoaște veșnic bucuria, deși mă aflu în locul cel mai neînsemnat al cerului.”

Am început să reflectez din nou la COMORILE MÂNTUIRII. Înțelegeam într-un fel că tot ce-mi spusese omul acesta era revelat prin ele. Fiecare pas pe care-l făcusem în susul muntelui sau în interiorul acestuia, îmi descoperise că drumurile Lui sunt cu mult mai de temut și mai minunate decât știusem eu mai înainte.

Privindu-mă cu atenție, cunoștința mea a continuat: “Tu nu te afli în acest loc doar ca să înțelegi, ci și ca să trăiești anumite lucruri. Aici următorul rang este mult mai înalt decât cel pe care-l avem noi. Fiecare nivel care urmează, este cu mult mai înalt decât cel anterior. Asta înseamnă nu numai că fiecare nivel are un trup spiritual mai glorios decât cel anterior, ci și că fiecare nivel este mai aproape de Tronul din care se revarsă întreaga Glorie. Cu toate acestea, nu mai simt mâhnirea eșecului meu. De fapt eu nu merit nimic, mă aflu aici doar datorită HARULUI și sunt foarte mulțumitor pentru ceea ce am. Iar El este foarte vrednic de IUBIRE. Acum aș putea face multe lucruri minunate în diferite părți ale cerului, dar prefer să rămân aici și să mă bucur de Gloria Lui, chiar dacă mă aflu la marginea cea mai îndepărtată.”

Apoi a adăugat cu o privire distantă: “Toți cei din cer se află acum în această cameră, ca să privească cum se desfășoară marele Lui mister, și să-i vadă pe aceia care vor lupta în ultima bătălie.”

“Poți să-L vezi de aici?”, l-am întrebat. “Eu întrezăresc Gloria Lui în depărtare, dar pe El nu-L pot zări.”

“Eu pot să văd de câteva ori mai bine decât tine”, a răspuns el. “Și, da, de aici Îl pot zări pe El și pot să văd și tot ce face. De asemenea Îl și aud. Pot să privesc și pământ. El ne-a dat la toți această putere. Noi suntem marele nor de martori care se uită la voi.”

S-a înclinat, apoi s-a întors la locul lui, iar eu am început din nou să merg mai departe, încercând să înțeleg toate lucrurile care îmi fuseseră comunicate. În timp ce priveam marea oștire, despre care el spusese că erau “fecioarele nechibzuite”, oameni care au dormit din punct de vedere spiritual cât au trăit pe pământ, mi-am dat seama că dacă unul dintre ei și-ar face acum apariția pe pământ, ar fi adorat ca un zeu. Și totuși ei erau cei mai neînsemnați de aici!

Apoi am început să mă gândesc la tot timpul pe care îl irosisem de-a lungul vieții mele. Acesta era un gând atât de copleșitor, încât l-am alungat cu repeziciune din minte. Apoi prin fața ochilor au început să mi se deruleze scene din viața mea. Păcatul pierderii timpului, îmi pricinuia o durere profundă. Și eu fusesem unul dintre cei mai mari nechibzuiți. Poate că păstrasem mai mult untdelemn în candelă decât alții, dar acum știam cât de nechibzuit fusesem cântărind lucrurile care se cereau de la mine, în comparație cu ceea ce făceau alții. Și eu făceam parte din categoria fecioarelor nechibzuite!

Tocmai când am crezut că mă voi prăbuși sub povara acestei teribile descoperiri, un bărbat pe care-l cunoscusem, și pe care-l considerasem drept unul dintre cei mai mari oameni ai lui Dumnezeu, a venit în față să mă sprijine. Cumva atingerea lui m-a înviorat. Apoi m-a salutat plin de căldură. Acesta era unul dintre aceia de la care aș fi dorit să fi învățat multe lucruri. Îl întâlnisem, dar nu ne înțelesesem bine. La fel cum s-a întâmplat și cu alții, eu încercasem să mă apropii de el suficient de mult, ca să pot să învăț ceva de la el, dar prezența mea l-a iritat, și în cele din urmă m-a rugat să plec. Ani de zile m-a urmărit un sentiment de vinovăție, crezând că pierdusem o mare ocazie, numai datorită caracterului meu deficitar. Deși încercasem să uit, purtam înăuntrul meu povara acestui eșec. Când l-am văzut, toată această greutate a ieșit la suprafață, copleșindu-mă ca o stare bolnăvicioasă. Măreția lui de acum mă făcea să mă simt și mai respins, și și mai stânjenit de starea mea sărăcăcioasă. Doream să mă ascund, dar în acest loc nu puteam să-l evit. Spre surprinderea mea, căldura cu care m-a abordat era atât de firească, încât dintr-o dată am început să râsuflu ușurat. Părea că nu mai exista nici o barieră între noi. De fapt, iubirea care se revărsa dinăuntrul lui, mi-a înlăturat aproape complet auto-conștientizarea.

“Am așteptat cu nerăbdare această întâlnire”, a spus el.

“Mă așteptai?”, am întrebat eu. „De ce?”

“Tu ești doar unul dintre cei mulți, pe care-i aștept. Până la judecata mea, nu am înțeles că tu ai fost unul dintre aceia pe care fusesem chemat să-i ajut, ba chiar să fac din tine un ucenic, dar te-am respins.”

„Domnule“, am protestat eu. „Ar fi fost o mare onoare să fi fost învățat de tine, și sunt foarte mulțumitor pentru timpul pe care l-am petrecut cu tine, dar am fost atât de arogant, încât am meritat să fiu respins. Știu că răzvrătirea și mândria au fost cele care m-au împiedicat să am cu adevărat un tată spiritual. Nu a fost vina ta, ci a mea.”

“Este adevărat că erai plin de mândrie, dar nu asta m-a făcut să mă simt ofensat în ce te privește pe tine. Am fost ofensat din cauza propriei mele nesiguranțe, care mă

făcea să-i controlez pe toți din jurul meu. Mă supăra că nu acceptai tot ce spuneam eu, fără să pui spusele mele la îndoială. Atunci am început să căut cu disperare ceva greșit la tine, prin care să justific respingerea ta. Aveam sentimentul că dacă mi-ai fi scăpat de sub control, într-o bună zi m-ai fi deranjat atât pe mine, cât și lucrarea mea. Am prețuit lucrarea mea mai mult decât pe oamenii pentru care îmi fusese dată ea, și prin urmare i-am alungat pe mulți, precum am făcut și cu tine.”

“Trebuie să admit că uneori mi-a trecut prin minte gândul că te-ai transformat într-un...”, și m-am oprit, stânjenit de ceea ce începusem să spun.

Cu o sinceritate, care este necunoscută în sfera terestră, a continuat spunând: “Și aveai dreptate. Mi se dăduse harul să fiu un tată spiritual, dar am fost un tată foarte rău. Toți copiii sunt răzvrățiți, toți sunt egoiști și cred că întreaga lume se învârte în jurul lor, de aceea au nevoie de părinți care să-i crească. Aproape fiecare copil își face din când în când familia de răs, dar asta nu înseamnă că el nu mai face parte din familie. I-am respins pe mulți copii de-ai lui Dumnezeu, pe care mi-i încredințase El mie, ca să-i aduc în siguranță la maturitate. Am eșuat în ce-i privește mai pe toți. Ulterior, cei mai mulți dintre aceștia au suferit răni și eșecuri teribile, iar eu i-aș fi putut ajuta să le evite. Mulți dintre ei sunt acum prizonierii dușmanului. Am pus bazele unei organizații mari, și am avut o influență considerabilă asupra Bisericii, dar cele mai mărețe darului pe care mi le-a încredințat Domnul, au fost persoanele pe care mi le-a trimis mie, ca să fie învățate de mine, dar pe care le-am respins în număr mare. Dacă nu aș fi fost atât de egocentric și de preocupat de propria mea reputație, m-aș fi numărat acum aici printre regi. Am fost chemat să stau pe unul din cele mai înalte tronuri; tot ce ai realizat și tot ce vei mai realiza tu, ar fi fost depus și în contul meu ceresc. În schimb, multe din lucrurile cărora le-am acordat atenție, au avut în realitate doar o semnificație eternă foarte mică.”

“Realizările tale sunt uimitoare”, am intervenit eu.

“Ce pare a fi bun pe pământ, arată cu totul diferit aici. Lucrurile care pe pământ ar face din tine un rege, sunt mult prea des doar pietre de poticnire, care te împiedică să devii un rege aici. Lucrurile care te fac să devii un rege aici, sunt umile și neluate în seamă pe pământ. Eu am ratat câteva dintre testele și ocaziile cele mai mari care mi-au fost acordate, iar tu te numeri printre ele. Mă vei ierta oare?”

“Bineînțeles, am răspuns eu stânjenit. „Dar și eu am nevoie de iertarea ta. Încă mai cred că stângăcia și rebeliunea mea au fost cele care ți-au făcut munca dificilă cu mine, și apoi la rândul meu, nici eu nu am permis tuturor să se apropie de mine, exact din aceleași motive pentru care m-ai respins și tu pe mine.”

“Este adevărat că nu ai fost perfect, iar unele din problemele tale le-am perceput corect, dar aceasta nu ne dă niciodată dreptul să respingem pe cineva”, a răspuns el. “Domnul nu a respins lumea când i-a văzut eșecurile, El nu m-a respins când mi-a văzut păcatul, EL ȘI-A DAT VIAȚA PENTRU NOI. Întotdeauna cel mai mare este acela, care trebuie să-și dea viața pentru cel mai mic. Eu eram mai matur, aveam mai multă autoritate decât tine, dar am devenit ca una din caprele din pildă: L-am respins pe Domnul, respingându-te pe tine și pe ceilalți pe care i-a trimis El la mine.” În timp ce îmi vorbea, simțeam cum cuvintele lui pătrundeau până în cele mai profunde ascunzișuri ale ființei mele. Și eu fusesem vinovat de toate lucrurile pe care le amintise el. Deodată a început să mi se perinde prin minte o întreagă suită de tineri și tinere pe care-i înlăturasem, pentru că nu mi se păruseră suficient de importanți ca să-mi petrec timpul cu ei. Acum doream cu disperare să mă întorc și să-i adun pe toți! Durerea pe care începeam s-o simt, era cu mult mai puternică decât aceea pe care am trăit-o când mi-am dat seama că îmi irosisem timpul. De data aceasta irosisem de fapt oameni! Acum, mulți dintre ei erau prizonierii dușmanului, răniți și capturați în timpul bătăliei de pe munte. Toată această bătălie se dădea pentru oameni, și cu toate acestea, oamenii erau adesea priviți ca fiind cei mai neimportanți. Noi ne luptăm mai mult pentru adevăruri, decât pentru oamenii pentru care au fost date adevărurile. Luptăm pentru lucrare, călcând în picioare oamenii implicați în ea. ‘Și mulți oameni mă consideră drept un lider spiritual! Sunt cu adevărat cel mai neînsemnat dintre sfinți’”, am gândit eu cu voce tare.

“Înțeleg cum te simți”, a remarcat un alt bărbat. L-am recunoscut atunci pe cel pe care-l socoteam cel mai important conducător creștin al tuturor timpurilor. “Apostolul Pavel a spus spre sfârșitul vieții sale, că era cel mai neînsemnat dintre sfinți, apoi, chiar înainte de a muri, s-a autoidentificat drept ‘cel mai păcătos’. Dacă el nu ar fi învățat acest lucru în viața lui pământească, atunci și el ar fi riscat să se numere printre cei mai neînsemnați sfinți din cer. Dar pentru că a știut acest lucru pe pământ, se află acum printre aceia care sunt cei mai aproape de Domnul, și se va număra veșnic printre cei cu cele mai înalte ranguri.”

Totuși, cea mai mare surpriză a fost cea de-l vedea pe acest bărbat în compania fecioarelor neînțelepte.

“Nu-mi vine să cred că și tu ești unul dintre nehibzuiții, care și-au irosit viețile pământești. De ce te afli aici?”

“Mă aflu aici deoarece am comis una din cele mai grave greșeli, pe care le poate face cineva, căruia i s-a încredințat Evanghelia glorioasă a Salvatorului nostru.

Apostolul Pavel a pornit din punctul în care s-a considerat un egal al celorlalți mari apostoli, și a atins apoi punctul în care s-a socotit printre cei mai mari păcătoși. Dar eu am luat-o în direcția opusă, am pornit de la certitudinea că fusesem cel mai mare dintre păcătoșii care au găsit har, și am sfârșit considerându-mă în rândul marilor apostoli. Din pricina mării mele mândrii, nu a nesiguranței precum este cazul prietenului nostru prezent aici, am început să atac pe fiecare persoană care nu vedea lucrurile așa cum le vedeam eu. Pe cei care m-au urmat, i-am privat de propria lor chemare, și chiar de personalitatea lor, forțându-i pe toți să devină ca mine. Nimeni din preajma mea nu putea fi el însuși. Nici unul nu îndrăznea să mă tragă la răspundere, deoarece l-aș fi făcut praf și pulbere. Credeam că făcându-i pe alții mai mici, mă făceam pe mine mai mare. Aveam impresia că era de la sine înțeles să fiu 'Duhul Sfânt' al fiecăruia. Din exterior lucrarea mea părea o mașină care înainta cu ușurință, unde ne aflam cu toții în unitate și unde domnea o ordine perfectă. Dar aceea era de fapt ordinea unui lagăr de concentrare. Am luat proprii copii ai Domnului și i-am transformat în roboți, făcuți după asemănarea mea și nu după a Lui. În cele din urmă am ajuns să nici nu-l mai slujesc Domnului, ci idolului pe care-l ridicasem și care mă reprezenta pe mine. Spre sfârșitul vieții devenisem de fapt un dușman al adevăratei Evanghelii, cel puțin la nivel practic, în ciuda faptului că învățăturile și scrierile mele păreau încă impecabile din punct de vedere biblic."

Mi se părea de necrezut să aud asemenea lucruri. Am început să mă întreb dacă nu cumva fiecare întâlnire pe care o aveam, era menită să mă șocheze mai mult decât cea anterioară.

"Dacă este adevărat că ai devenit un dușman al Evangheliei, cum se face că încă te mai afli aici?", l-am întrebat.

"Prin HARUL lui Dumnezeu, m-am încrezut în CRUCE pentru propria mea MÂNTUIRE, chiar dacă i-am ținut pe alții departe de ea, conducându-i mai degrabă la mine, decât la El. Domnul rămâne credincios față de noi, chiar și atunci când noi Îi suntem necredincioși Lui. Tot prin HARUL Lui, Domnul m-a luat mai repede de pe pământ decât ar fi trebuit, pentru ca cei care erau sub conducerea mea, să-L găsească și să ajungă să-L cunoască pe El."

Nimic nu m-ar fi putut uimi mai mult decât adevărul vieții acestui om. Istoria ne-a oferit o imagine cu totul diferită despre el. Citind ce se petrece în inima mea, el a continuat: "Dumnezeu are alte cărți de istorie decât cele scrise pe pământ. Tu ai aruncat o scurtă privire în ele, dar încă nu știi cât sunt de diferite. Istoria scrisă pe pământ va trece, dar cărțile păstrate aici vor exista în vecii vecilor. Dacă te vei putea

bucura de lucrurile pe care le-a consemnat cerul despre tine, atunci înseamnă că ești cu adevărat un om binecuvântat. Oamenii privesc prin lentile întunecate, așa că istoria vieții lor va fi întotdeauna cețoasă, iar uneori complet greșită.”

“Cum se face că alți conducători te-au apreciat precum au făcut-o?”, l-am întrebat, pentru că îmi era deosebit de greu să accept ce auzeam.

“Puțini, chiar foarte puțini creștini au adevăratul dar al DISCERNĂMÂNTULUI. Fără acest dar, este imposibil să discerți clar adevărul cu privire la viețile celor din prezent sau trecut. Chiar și având acest dar, acest lucru rămâne dificil. Până nu ajungi aici, și nu ai fost dezbrăcat de tot ce este greșit în viața ta, îi vei judeca pe alții prin intermediul unor prejudecăți distorsionate, fie ele pozitive, sau negative. De aceea am și fost avertizați să nu judecăm nimic înainte de vreme. Până când nu ajungem în acest loc, nu putem ști cu adevărat ce este în inima altora, dacă fac fapte bune sau rele. Motivații bune i-au însuflețit până și pe cei mai răi oameni, tot așa, motivații rele i-au însuflețit chiar și pe cei mai buni dintre ei, astfel încât de-abia aici pot oamenii să fie judecați atât după faptele, cât și după motivațiile lor.”

“Oare voi putea înțelege corect istoria când mă voi întoarce pe pământ, de vreme ce am fost în acest loc?”

“Te afli aici pentru că te-ai rugat Domnului să te judece cu severitate, să te corecteze cu asprime, ca să-l poți sluji cât mai aproape de perfecțiune. Aceasta a fost una din cele mai înțelepte cereri pe care le-ai făcut vreodată. Cei înțelepți se judecă ei înșiși, ca să nu trebuiască să fie judecați de ceilalți; dar cei care sunt și mai înțelepți, cer judecățile Domnului, deoarece își dau seama că le este imposibil să se judece chiar și pe ei înșiși obiectiv. Pentru că ai fost în acest loc, vei pleca de aici dispunând de și mai multă ÎNȚELEPCIUNE și DISCERNĂMÂNT, dar pe pământ vei vedea întotdeauna ca printr-un geam întunecos, cel puțin într-o anumită măsură. Experiența ta din locul acesta te va ajuta să-i cunoști mai bine pe oameni, dar îi vei putea înțelege pe deplin de-abia când vei fi aici pentru totdeauna. Când vei părăsi acest loc, vei fi mai degrabă mirat să-ți dai seama cât de puțin îi cunoști pe oameni, nicidecum mai mult. Acest lucru se aplică și la istoria consemnată de oameni. Mi s-a îngăduit să vorbesc cu tine, pentru că într-un fel te-am instruit prin scrierile mele, și îți va fi de mare folos să cunoști adevărul despre mine”, a conchis marele reformator.

Atunci s-a desprins din mulțime o femeie pe care n-o cunoșteam. Frumusețea și grația ei îți tăiau respirația, dar nu era deloc senzuală sau seducătoare. Ea era definiția demnității și a nobleții.

“Pe pământ am fost soția lui”, a început ea să spună. “Multe dintre lucrurile pe care le știi de la el, provin de fapt de la mine, prin urmare, ce-ți voi spune în continuare nu-l privește doar pe el, ci pe noi amândoi. Poți reforma Biserica, fără însă să-ți reformezi propriul tău suflet. Poți determina cursul istoriei, și totuși să nu faci voia Tatălui, sau să nu-L glorifici pe Fiul Său. Dacă ți-ai propus să ai un impact asupra istoriei omenirii, poți reuși acest lucru, dar aceasta este o realizare trecătoare, care se va risipi ca o dâră de fum.”

“Dar lucrarea soțului tău, sau lucrarea voastră, a avut o influență mare asupra tuturor generațiilor care v-au urmat, este greu de imaginat cât de întunecată ar fi fost lumea fără el”, am protestat eu.

“Este adevărat, dar poți să câștigi întreaga lume, și totuși să-ți pierzi sufletul. Numai dacă-ți păstrezi sufletul curat, poți să ai un impact asupra lumii, care să fie conform planurilor veșnice ale lui Dumnezeu. Soțul meu și-a pierdut sufletul, dându-mi-mie, și și l-a mai recuperat de-abia spre sfârșitul vieții lui, atunci când eu am fost luată de pe pământ, ca el să poată să facă aceasta. Multe dintre lucrurile pe care le-a făcut el, le-a făcut mai degrabă pentru mine, decât pentru Domnul. Am exercitat presiune asupra lui, și chiar i-am dat multe dintre cunoștințele pe care le-a predicat. L-am folosit ca pe o prelungire a propriului meu eu, pentru că la acea vreme eu însămi nu aș fi putut fi recunoscută ca lider spiritual, din cauză că eram o femeie. Am preluat controlul asupra vieții lui, ca să-mi trăiesc viața mea prin el. Curând el a ajuns să facă totul după placul meu, numai ca să mă satisfacă pe mine.”

“Trebuie s-o fi iubit foarte mult”, i-am spus privind-l.

“Nu, nu am iubit-o deloc, și nici ea nu m-a iubit pe mine. De fapt, la doar câțiva ani de la căsătorie, nici măcar nu ne mai plăceam, dar aveam nevoie unul de altul, așa că am găsit un mod de a coopera. Căsătoria noastră n-a fost un jug al iubirii, ci unul al robiei. Cu cât înregistram mai multe succese, cu atât deveneam mai nefericiți, și cu atât mai mult ne foloseam de amăgire, ca să-i prostim pe cei care ne urmau. Spre sfârșitul vieților noastre, nu mai eram altceva decât niște nenorociți goi pe dinăuntru. Cu cât câștigi mai multă influență, promovându-te pe tine însuți, cu atât mai tare trebuie să te zbați ca să-ți păstrezi influența, și cu atât mai mult devine viața ta mai întunecată și mai crudă. Regilor le era teamă de noi, în timp ce nouă ne era fică de toată lumea, începând de la regi și până la țărani. Nu ne puteam încrede în nimeni, deoarece noi înșine trăiam într-o înșelăciune atât de mare, încât nu ne permiteam nici măcar să ne încredem unul în celălalt. Predicam dragostea și încrederea, deoarece doream ca toți să ne iubească și să se încreadă în noi, dar în secret ne

temeam și-i disprețuiam pe toți. Dacă predici cele mai mari adevăruri, fără însă să le trăiești, ești cel mai mare ipocrit, iar sufletul îți este cumplit de chinuit.”

Cuvintele lor au început să mă lovească asemenea unui ciocan. Vedeam că viața mea se îndrepta deja în aceeași direcție. Făceam o grămadă de lucruri ca să mă promovez mai degrabă pe mine, decât pe Hristos. Am început să-mi dau seama cât de mult făcusem ca să mă confirm în fața oamenilor, în special în fața celor care nu mă plăceau, sau pe care-i priveam cumva drept concurenți. Am început să văd cât de mult din viața mea fusese construit pe fațada unei imagini proiectate, care mințea despre cine eram cu adevărat. Dar aici nu mă puteam ascunde, pentru că toți cei care formau acest mare nor de martori, știau cine eram cu adevărat în spatele vălului motivațiilor mele proiectate.

Am privit încă o dată cuplul din fața mea, păreau atât de inocenți și aveau o înfățișare atât de nobilă, încât îmi era imposibil să le pun la îndoială motivațiile. De dragul meu își mărturiseau cu bucurie păcatele lor cele mai grave și erau cu adevărat fericiți s-o facă.

“Se poate să-mi fi format o părere greșită despre tine, în baza trecutului și scrierilor tale, dar acum am o stimă și mai mare pentru tine. Mă rog să pot să iau și eu cu mine din acest loc, integritatea și libertatea pe care le ai tu acum. Am obosit să mă tot străduiesc să trăiesc la nivelul imaginilor pe care le-a proiectat despre mine. Cât de mult tânjesc după această libertate”, m-am lamentat eu, dorind cu disperare să-mi amintesc fiecare detaliu al acestei întâlniri.

Apoi renumitul reformator mi-a dat un ultim îndemn:

“Nu încerca să-i înveți pe alții să facă ce faci tu. Reforma nu este doar o doctrină. Adevărata Reformă rezultă din uniunea cu Salvatorul. Când ești înjugat la același jug cu Hristos, și cari poverile pe care ți le dă El, El te va însoți și va purta poverile în locul tău. Poți face lucrarea Lui numai atunci când o faci împreună cu El, și nu doar pentru El. Numai Spiritul poate da naștere la Spirit. Dacă ești în același jug cu El, nu vei întreprinde nimic de dragul politicii sau ca să ai un impact asupra istoriei. Tot ce vei face din cauza presiunii politice, sau a șanselor, te va conduce doar la terminarea adevăratei tale lucrări de slujire. Lucrurile făcute doar de dragul de a scrie istoria, în cel mai bun caz îți vor osândi realizările față de istorie, și atunci vei eșua să ai un impact asupra eternității. Dacă nu trăiești ce le predici altora, te descalifici de la chemarea măreață a lui Dumnezeu, așa cum am făcut noi. Îți voi spune ce te va menține pe cărarea vieții – IUBEȘTE-L PE SALVATOR și CAUTĂ DOAR GLORIA LUI. Tot ce faci ca să te înalți pe tine, îți va aduce într-o zi cea mai mare umilire. Tot

ce faci dintr-o dragoste autentică pentru Salvator, ca să-I glorifici Lui Numele, va prelungi limitele Împărăției Lui veșnice, și acest lucru va avea în cele din urmă ca rezultat un loc și mai înalt pentru tine. Trăiește pentru ce este trecut aici în istorie. Nu te preocupa deloc de ce se scrie pe pământ în ea.”

Am mai privit încă o dată în direcția Tronului și am fost surprins să constat că SLAVA reversată era cu mult mai strălucitoare decât cea anterioară. Un alt bărbat aflat în apropierea mea mi-a explicat:

“Cu fiecare întâlnire se înlătură câte un vâl ca să-L poți vedea mai clar. Gloria Lui te schimbă atunci cât o contempli cu fața descoperită. Omul care se expune judecăților lui Dumnezeu, care sunt corespunzătoare adevărului Lui, este asemenea celui ce parcurge pas cu pas un coridor ca și acesta, pentru a-i întâlni pe cei care-i pot ajuta să-și îndepărteze orice vâl pe care-l poartă încă. Văluri care distorsionează felul în care Îl vede pe El.”

Acumulasem deja o slujire, pe care numeroșii ani de slujire pământească nu mi-o putuseră oferi. Începuse să mi se pară că toate studiile și căutările pământești nu mă ajutaseră să înaintez decât cu viteza melcului. Cum ar fi putut chiar mai multe vieți de om la un loc, să mă pregătească pentru JUDECATĂ? Viața pe care o trăisem, mă descalificase deja mai mult decât pe toți aceia cu care mă întâlnisem, iar ei de-abia ajunseseră în acest loc.

“Cum pot cei cărora nu li s-a acordat HARUL de a avea o asemenea experiență, să mai nutrească vreo speranță?”, am întrebat.

Atunci am auzit o voce necunoscută: “De experiențele trăite aici ai avut parte și pe pământ. Fiecare relație, fiecare întâlnire cu o altă persoană, te-ar fi putut învăța ce înveți aici, dacă ți-ai fi păstrat MANTIA UMILINȚEI, și-ai fi știut să-ți ațintești privirea la GLORIA LUI. Ai primit acum această experiență, pentru ca toți cei care vor citi relatarea viziunii care ți-a fost dată, să înțeleagă și astfel să fie însoțiți de SLAVA și PUTEREA necesare în ultima bătălie.”

Am fost surprins să recunosc că acest om îmi era contemporan și nu aflasem despre el că murise. Nu-l întâlnisem niciodată în carne și oase, dar știam că înfăptuise o mare lucrare de slujire, pentru care nutream un respect adânc. Mii de oameni fuseseră conduși la MÂNTUIRE prin bărbății instruiți de el, iar marile biserici înălțate de ei, puneau aproape toate un accent deosebit pe evanghelizare.

M-a întrebat dacă-i îngăduiam să mă îmbrățișeze câteva momente, și am consimțit, cu toate că eram destul de stânjenit. În îmbrățișarea lui am simțit revărsarea unei asemenea iubiri, încât durerea intensă din adâncul sufletului meu s-a topit.

I-am mărurisit că prin simpla lui îmbrățișare, mă vindecase de ceva anume, și nu mică i-a fost bucuria la auzul acestor cuvinte. Apoi mi-a povestit cum se făcea că se afla printre cei care se situau în rangul cel mai de jos al cerului.

“Spre sfârșitul vieții mele devenisem atât de arogant, încât nu-mi puteam imagina ca Domnul să facă ceva important, fără să-l facă prin mine. Am început să mă ating de unșii Domnului și să le fac rău profeților Lui. În egoismul meu, atunci când Domnul se slujea de unul din ucenicii mei, eram mândru, dar mă umpleam de gelozie când El se manifesta prin cineva din afara lucrării mele de slujire. Iscodeam fiecare lucru greșit din viețile lor, pentru a-l da pe față, și nu-mi dădeam seama că mă degradam tot mai mult de fiecare dată când făceam așa ceva.”

“N-am bănuțit că ai fost în stare să faci una ca asta”, i-am spus eu, luat prin surprindere.

“Nu am făcut-o eu însumi, dar i-am incitat pe cei aflați sub conducerea mea, să-i investigheze, și astfel să pună în practică lucrarea gândurilor mele mârșave. Le-am cerut să cutreiere întreg pământul, ca să afle cele mai mici greșeli sau păcate din viețile altora, cu scopul de a le face publice. Am ajuns la cea mai abominabilă stare posibilă pe pământ – un fel de piatră de poticnire, care s-a multiplicat, generând altele ca ea. Am semănat frica și diviziunea în rândurile Bisericii, și toate acestea în numele protecției adevărului. În neprihănirea mea proprie, eram sortit pierzării. Dar în marea Lui ÎNDURARE, Domnul a îngăduit ca eu să fiu lovit de o boală, care mi-a dat o moarte înceată și umiltoare. Chiar înainte de a muri, mi-am venit în fire și m-am pocăit. Sunt cum nu se poate mai recunoscător că mă aflu aici. Poate că sunt dintre cei mai neânsemnați din acest loc, dar este cu mult mai mult decât merit. Pur și simplu nu pot părăsi această cameră, fără să folosesc șansa de a-mi cere iertare de la toți acei cărora le-am greșit.”

“Dar mie nu mi-ai greșit niciodată”, am spus eu.

“Ba da”, a răspuns el. “Realmente, multe din atacurile împotriva ta, veneau din partea acelor pe care îi incitasem și îi încurajasem să-i ia cu asalt pe ceilalți semeni ai lor. Chiar dacă nu am întreprins eu însumi acele atacuri, Domnul mă face responsabil de ele, ca și pe aceia care le-au adus la îndeplinire.”

“Înțeleg. Și bineînțeles că te iert.”

Începusem deja să-mi amintesc că făcusem același lucru, chiar dacă la un nivel mai mic. Mi-am amintit că privisem cu îngăduință cum niște foști membrii nemulțumiți ai unei biserici, își răspândeau otrava propriei lor nemulțumiri asupra bisericii, fără să schițez nici măcar un gest pentru a-i opri, deși știam prea bine că permițându-le să

procedeze astfel, fără a-i corecta, îi încurajam să continue. Îmi amintesc că-mi linișteam conștiința cu gândul că atitudinea lor era îndreptățită din pricina erorilor din biserică cu pricina, și că repetasem chiar multe din poveștile lor, justificându-mă prin nevoia de a mă ruga pentru ei. Nu peste multă vreme, un potop de asemenea incidente a început să-mi înăbușe inima și m-am pomenit din nou năpădit de răul și întunecimea din sufletul meu.

“Și eu am fost o piatră de poticnire!”, m-am tânguit.

Știam că meritam moartea, că meritam cel mai cumplit iad. Nu mai văzusem niciodată o asprime și o cruzime, precum puteam zări acum în propria mea inimă.

“Și întotdeauna ne mângâiam cu gândul că Îi făceam lui Dumnezeu o favoare, atacându-i copiii”, mi-a spus acest om într-un mod înțelegător. “Este bine că tu înțelegi aceste lucruri, deoarece la întoarcere îi poți avertiza și pe ucenicii mei, că-i așteaptă o condamnare iminentă, dacă nu se pocăiesc. Mulți dintre ei sunt chemați să fie regi în acest loc. Dar dacă nu se pocăiesc, vor avea de înfruntat cea mai grozavă judecată dintre toate – pe cea a pietrelor de poticnire. Boala mea umilitoare a fost un prilej de manifestare a HARULUI lui Dumnezeu. Când m-am aflat înaintea Tronului, L-am rugat să trimită HARUL Lui și ucenicilor mei. Eu nu mă pot întoarce să le vorbesc, dar El mi-a îngăduit să petrec acest timp cu tine. Te rog, iartă-i și eliberează-i pe cei care te-au atacat. Ei chiar nu pot să înțeleagă că fac lucrarea Acuzatorului. Îți mulțumesc că m-ai iertat, dar te rog iartă-i și pe ei. Este în puterea ta să le reții păcatele, sau să li le acoperi cu iubire. Te rog fierbinte, iubește-i pe cei care acum îți sunt dușmani.”

Eram atât de copleșit de păcatul meu, încât abia auzeam spusele acestui om. Acest bărbat era atât de glorios și de pur, și acum deținea în mod evident puteri necunoscute pe pământ. Și totuși îmi cerea iertare cu stăruință și umilință, atât pentru el, cât și pentru ucenicii lui. Simțeam că prin el se revărsa o dragoste atât de intensă, încât nici nu-mi puteam imagina că i-aș putea refuza ceva; cu atât mai mult cu cât îmi cunoștea vinovăția și într-un fel îmi dădeam seama că atacurile împotriva mea nu erau nejustificate și că meritam cu vârf și îndesat acuzațiile lui, ba chiar mai mult decât atât.

“Este adevărat, dar nu despre aceasta este vorba acum”, m-a implorat el. “Fiecare pământean merită să treacă prin moartea a doua, dar Salvatorul nostru ne-a adus HAR și ADEVĂR. Dacă dorim să facem lucrarea Lui, trebuie să ducem totul la îndeplinire, atât prin har, cât și prin adevăr. Deoarece adevărul fără har ni-l aduce dușmanul, atunci când apare sub forma unui ‘înger de lumină’.”

“Dacă aş putea fi eliberat de aceasta, aş fi poate în stare să-i ajut, dar nu-ţi dai seama că sunt într-o stare mai rea decât ar putea fi ei vreodată?”

“Ştii că lucrurile de care tocmai ți-ai amintit au fost cumplite”, mi-a spus el cu multă dragoste și har. Ştiam că acum devenise la fel de preocupat de mine și de situația mea, cât fusese de preocupat de proprii lui ucenici.

“Acesta este cu adevărat cerul!”, am izbucnit eu. “Aici sunt într-adevăr LUMINA și ADEVĂRUL. Cum putem noi, care trăim într-o asemenea beznă, să devenim atât de mândrii, încât să credem că știm atât de multe despre Dumnezeu?”

“Doamne!”, am strigat eu spre Tron. “Lasă-mă te rog să mă întorc și să duc această LUMINĂ pe pământ.”

În acel moment, întreaga oștire a cerului s-a oprit să mă asculte, și astfel m-am pomenit în centrul atenției. Mă simțeam atât de neînsemnat în fața fiecăruia dintre acești oameni glorificați, încât atunci când mi-am dat seama că privirile tuturor sunt ațintite asupra mea, m-a cuprins o teamă profundă, ca în fața unui val uriaș. Ştiam că nu putea exista o pedeapsă mai mare, decât aceea pe care urma s-o primesc ca dușman al SLAVEI și al ADEVĂRULUI. M-am gândit apoi la cererea mea de întoarcere. Eram prea corupt, niciodată nu aş fi putut prezenta o asemenea GLORIE, un asemenea ADEVĂR, cum s-ar fi convenit. În starea mea coruptă îmi era imposibil să comunic altora realitatea acestui loc glorios și a acestei prezențe. În acele clipe mă gândeam că nici chiar Satana nu căzuse atât de jos din HAR ca mine, și mi-am spus: “Acesta este iadul, nu poate fi durere mai cumplită decât aceea de a te ști atât de pervertit ca mine, și în același timp de-a ști că există o astfel de GLORIE.” Interdicția de a rămâne în acest loc, ar fi fost cea mai aprigă tortură de care m-aș fi temut vreodată. “Nu este de mirare că demonii sunt atât de mâniași și de demenți”, am spus eu pe nerăsuflăte. În momentul în care am simțit că eram pe punctul de a fi trimis în cea mai întunecată grotă a iadului, am strigat pur și simplu: “Isuse!”

Atunci PACEA Lui s-a revărsat peste mine. Ştiam că acum trebuia să-mi continui drumul spre GLORIE, și într-un fel nutream o încredere nouă pentru putea a face acest lucru. Am continuat să înaintez, până când am întâlnit um om pe care-l consideram unul dintre cei mai mari scriitori ai tuturor timpurilor. Mi se părea că dintre toți aceia pe care-i studiasem, el avea cea mai profundă capacitatea de pătrundere a adevărului.

“Domnule, am așteptat dintotdeauna cu nerăbdare această întâlnire”, m-am grăbit eu să-i spun.

“Și eu”, a răspuns acesta cu o sinceritate adevărată.

Am fost surprins de răspunsul lui, dar eram atât de bucuros să-l întâlnesc, încât am continuat: “Am impresia că te cunosc atât de bine, și citindu-ți scrierile m-am simțit ca și cum m-ai cunoaște și tu pe mine. Cred că ție îți datorez mai mult decât oricărui alt scriitor, cu excepția celor canonizați în Scriptură.”

“Ești foarte amabil”, a răspuns el, “însă regretul meu este că nu ți-am slujit mai bine. Am fost lipsit de profunzime, iar scrierile mele au fost superficiale, și mai pline de înțelepciune lumească, decât de adevăruri divine.”

“De când mă aflu aici, am învățat o sumedenie de lucruri, și știu că îmi spui adevărul. Însă eu continui să cred că lucrările tale se numără printre cele mai bune de pe pământ”, am răspuns eu.

“Ai dreptate”, a răspuns cu sinceritate acest scriitor renumit, “acest lucru este trist, dar fiecare dintre noi, chiar și cei care stau foarte aproape de Rege, și-ar trăi viețile altfel, dacă ar avea posibilitatea să-o facă din nou. Dar cred că dintre toți, eu mi-aș trăi-o cel mai diferit în comparație cu felul în care am făcut-o. Am fost onorat de regi, dar am eșuat față de Regele regilor. Am folosit darurile și puterea de pătrundere, care mi-au fost dăruite, ca să-i atrag pe oameni mai mult spre mine și spre înțelepciunea mea, decât spre El. Mai mult decât atât, Îl cunoșteam numai din auzite, dar i-am îndemnat pe alții să-L cunoască și ei numai la acest nivel, făcându-i dependenți de mine și de alții ca mine. I-am îndreptat mai mult spre discuții logico-deductive, decât spre Duhul Sfânt, pe Care abia Îl percepeam. Nu i-am condus pe oameni la Isus, ci la mine și la mulți alții ca mine, care pretindeau că-L cunosc pe El. Apoi, când L-am văzut realmente aici pe El, mi-a venit să-mi prefac toate scrierile în praf și pulbere, așa cum a făcut Moise cu vițelul de aur. Mentea mea era idolul la care mă închinam, și doream ca fiecare să i se închine minții mele împreună cu mine. Stima pe care o ai tu față de mine, nu mă bucură deloc. Dacă mi-aș fi petrecut la fel de mult timp căutând să-L cunosc pe El, pe cât l-am petrecut căutând să aflu despre El, cu scopul de a-i impresiona pe ceilalți cu cunoștințele mele, mulți dintre aceștia care se află acum în cele mai neînsemnate companii ale cerului, s-ar număra printre aceia care stau pe tronurile care le-au fost pregătite, și mulți mai mulți s-ar afla în această încăpere.”

“Se prea poate ca felul în care îți evaluezi tu lucrarea să fie corect, dar nu crezi că ești un pic cam dur cu tine însuși?”, am întrebat eu. “Scrierile tale m-au hrănit ani de zile din punct de vedere spiritual, și știu aceasta li s-a întâmplat și la mulți alții.”

“Nu sunt prea aspru cu mine. Tot ce ți-am spus este adevărat, și mi-a fost confirmat când am stat înaintea Tronului. Am avut realizări mari, dar mie mi s-au și dat mai

mulți talanți decât la oricare dintre cei de aici, însă eu i-am îngropat sub mândria și ambițiile mele spirituale. Așa cum Adam ar fi putut să conducă întreaga rasă umană spre cel mai glorios viitor, până la urmă, datorită eșecului lui, a reușit să conducă miliarde de suflete spre una dintre cele mai groaznice tragedii. Împreună cu autoritatea, vine și responsabilitatea. Cu cât ți se dă mai multă autoritate, cu atât ai mai mult potențial de a face bine sau de a face rău. Cei care vor domni împreună cu El pentru totdeauna, vor ști la cel mai înalt grad ce înseamnă responsabilitatea. Nici un om nu este singur, și fiecare eșec sau victorie are o rezonanță mult mai mare decât putem noi înțelege, care poate să influnețeze chiar și generațiile viitoare.”

Mă gândeam că acest om așternuse pe hârtie cele mai frumoase și mai bine închegate fraze. Aveam sentimentul că i se potrivea definiția de maestru al cuvintelor, deoarece fusese înzestrat cu arta de a plăsmui cuvinte. Aici vorbea însă ca un om obișnuit, fără flerul caracteristic scrierilor sale. Știam că-mi înțelege gândurile, ca de altfel oricare dintre cei prezenți. Dar a continuat să spună ce considera el drept important:

“Dacă L-aș fi căutat pe Domnul, în loc să fiu preocupat de a cunoaște despre El, aș fi putut să îndrum cu succes mii de suflete, care apoi la rândul lor le-ar fi îndrumat cu succes pe altele, și astfel milioane de alte suflete s-ar fi afalt și ele acum printre noi. Oricine înțelege adevărata natură a autorității, nu o va privi niciodată ca pe un lucru vrednic de dorit, ci o va accepta doar atunci când va ști că se află în același jug cu Domnul, Singurul care poate purta autoritatea, fără să se prăbușească sub greutatea ei. Nu căuta niciodată influența și autoritatea pentru tine însuși, ci caută-L doar pe Domnul și fii dispus să iei jugul Lui asupra ta. Influența mea nu ți-a hrănit inima, ci mai curând mândria de-a acumula cunoștință.”

“Cum pot să știu dacă nu fac și eu același lucru?”, l-am întrebat, în timp ce am început să mă gândesc la propriile mele scrieri.

“Studiază în așa fel, încât să fii aprobat de Dumnezeu, și nu de oameni”, mi-a răspuns el, în timp ce se întorcea la locul lui. Înainte de a se fi făcut nevăzut, s-a întors, și cu un zâmbet abia perceptibil, mi-a dat un ultim sfat: “Și nu-mi călca pe urme!”

În această primă mulțime am văzut mulți alți bărbați și femei, oameni de-ai lui Dumnezeu atât din trecut, cât și contemporani de-ai mei. M-am oprit și am mai vorbit cu mulți alții, neîncetând să mă mir că, în mod contrar așteptărilor mele, atât de mulți dintre cei socotiți de mine ca având un rag spiritual înalt, se aflau în rangurile cele mai de jos ale Împărăției. Mai toți îmi comunicau aceeași poveste de bază – după ce

înregistraseră mari victorii, căzuseră cu toții în păcatul de moarte al mândriei, sau în cel al geloziei, văzând că și alții fuseseră unși în aceeași măsură ca și ei. Unii dintre ei căzuseră spre sfârșitul vieții pradă **POFTELOR TRUPEȘTI, DESCURAJĂRII sau AMĂRĂCIUNII**, și trebuiseră să fie luați de pe pământ înainte de-a depăși limita care i-ar fi condamnat la moarte veșnică. Averismentul lor era același: cu cât este mai mare autoritatea spirituală care ți-a fost încredințată, cu atât poți cădea mai adânc, dacă te îndepărtezi de **IUBIRE și UMILINȚĂ**.

Pe măsură ce mi-am continuat umblarea spre Tronul de Judecată, am început să trec pe lângă cei care făceau parte din rangurile mai înalte ale Împărăției. După ce îmi fuseseră înlăturate atât de multe văluri de către cei cu care mă întâlnisem, și care se loviseră de aceleași probleme cu care mă confruntasem eu însumi, am început să-i întâlnesc și pe cei care biruiseră. Am cunoscut cupluri care îi slujiseră cu credincioșie Domnului, și își slujiseră de asemenea unul altuia, până la capăt. Gloria pe care o aveau aici, era de nedescris, și victoria lor m-a încurajat, asigurându-mă că era posibil să te menții pe cărarea vieții și să-i slujești Lui cu credincioșie până la capăt. Cei care se poticniseră, o făcuseră în multe feluri, însă cei care triumfaseră, făcuseră toți același lucru: nu se abătuseră de la devotamentul lor pentru prima și cea mai mare poruncă – cea de **A-L IUBI pe DOMNUL**. Astfel slujirea lor a fost făcută stând lângă El, și nu lângă oameni, nici chiar lângă oameni spirituali. Aceștia fuseseră cei care i Se închinaseră Mielului, și Îl urmaseră peste tot.

Nu parcursesem nici măcar jumătate din drumul spre Tron, și totuși acum mi se părea că toată gloria de nedescris a celor din primele ranguri, se aseamăna mai curând cu "întunericul de afară", în comparație cu slava celor pe lângă care treceam de data aceasta. Cea mai mare frumusețe de pe pământ nu ar corespunde nici măcar celui mai de jos standard de frumusețe din cer. Și mi se spusese că această încăpere nu era decât pragul spre **TĂRÂMURI DE NEDESCRIS!**

Înaintarea mea în direcția Tronului trebuie să-mi fi luat zile, luni sau chiar ani. Nu exista nici un mijloc de măsurare a timpului în acest loc. Făcându-mă să mă simt tare jenat, ei toți își manifestau respectul față de mine, nu atât pentru propria mea persoană, sau pentru faptele mele, cât pur și simplu pentru că eram unul din luptătorii care participau la bătălia din vremurile de pe urmă. Cumva, prin această ultimă bătălie, **SLAVA** Domnului avea să fie revelată într-un așa fel, încât revelația ei să reprezinte pentru fiecare putere și autoritate, creată sau necreată încă, o dovadă a **SLAVEI DOMNULUI** pentru toată eternitatea. Pe parcursul acestei bătălii, va fi revelată **GLORIA CRUCII**, și **ÎNȚELEPCIUNEA** lui Dumnezeu va fi recunoscută într-

un mod special. A participa la această ultimă bătălie, înseamnă că ți s-a făcut unul dintre cele mai mari onoruri care pot fi acordate celor din rasa umană.

Pe măsură ce mă apropiam de Tronul de Judecată al lui Hristos, vedeam că cei care se aflau în cele mai înalte ranguri stăteau și ei pe tronuri, care făceau toate parte din Tronul Lui. Chiar cel mai neînsemnat dintre aceste tronuri era cu mult mai glorios decât oricare tron pe care l-a văzut pământul de-a lungul tuturor secolelor. Unii dintre ei erau domnitori peste diferitele orașe de pe pământ, și aveau să-și ocupe pozițiile în curând. Alții conduceau afacerile cerului, iar alții pe cele ale creației fizice, cum ar fi sistemele stelare și galaxiile. Se pare totuși că cei cărora li se dăduse autoritate peste orașe, era priviți drept superiori celor cărora li se dăduse autoritate peste galaxii. Valoarea și doar a unui singur copil, era cu mult mai mare decât cea a unei galaxii de stele, datorită faptului că Duhul Sfânt locuiește în oameni, și că Domnul i-a ales pe oameni drept locuința lui veșnică. În prezența Gloriei Lui, tot pământul părea la fel de neînsemnat ca și o particulă de praf, și totuși era prețuit la infinit, astfel că atenția întregii oștiri cerești era îndreptată asupra lui.

Acum, că mă aflam în fața Tronului, mă simțeam chiar mai neînsemnat decât o particulă de praf. Dar chiar și așa, puteam percepe prezența Duhului Sfânt asupra mea, într-un mod mult mai puternic decât o experimentasem vreodată. Numai prin PUTEREA Lui puteam sta în picioare. De-abia atunci am înțeles cu adevărat lucrarea Lui de MÂNGÂIETOR. El mă călăuzise de-a lungul întregii mele călătorii, chiar dacă eu abia Îl conștientizasem.

Domnul a fost, atât mai tandru, cât și mai înfricoșător, decât mi-am închipuit eu vreodată că ar fi. Am văzut în El ÎNȚELEPCIUNEA care mă însoțise pe munte, și am simțit în El familiaritatea multor prieteni de-ai mei de pe pământ. Și mi-am dat seama că aceasta se datora faptului că El îmi vorbise des prin ei. L-am recunoscut drept Cel pe care-L respinsesem des, când venise la mine prin alții. L-am văzut de asemenea ca Leu și Miel, ca Păstorul și ca Mirele, dar aici L-am văzut cel mai mult ca JUDECĂTOR.

Chiar și în prezența Lui extraordinară, care inspira în același timp o teamă și o umimire extraordinară, Mângâietorul mă făcea să mă simt confortabil. Era evident că Domnul nu dorea deloc să mă simt stânjenit; El voia doar să cunosc ADEVĂRUL. Cuvintele omenești nu pot descrie cât de înfricoșător, și în același timp relaxant, era să te afli în fața Lui. Încetasem să mă mai îngrijorez dacă Judecata făcută mie avea să fie pozitivă sau negativă; știam doar că ea avea să fie dreaptă, și că mă puteam încrede în JUDECĂTORUL meu.

La un moment dat, Domnul a privit spre galeriile de tronuri din jurul Lui. Multe dintre ele erau ocupate, și multe altele erau goale. Apoi mi-a spus: “Aceste tronuri sunt menite pentru biruitoarii care Mi-au slujit cu credincioșie în fiecare generație. Tatăl Meu și cu Mine le-am pregătit mai înainte de întemeierea lumii. Ești tu vrednic să te așezi pe unul din ele?”

Mi-am amintit ce îmi spusese o dată un prieten: “Când Dumnezeuul Atotștiutor îți pune ție o întrebare, nu o face pentru că dorește să obțină informații de la tine.” M-am uitat la tronuri, i-am privit pe cei care ședeau pe ele, și i-am putut recunoaște pe unii dintre marii erori ai credinței, dar totuși știam că majoritatea acelor care ședeau acolo, nici măcar nu fuseseră prea bine cunoscuți pe pământ. Mulți dintre aceia pe care-i recunoșteam, fuseseră misionari, care-și trăiseră viețile în obscuritate. Pe ei nu-i interesase niciodată să fie amintiți pe pământ, ci îi interesase doar ca El Să-și amintească de ei. Am fost puțin surprins să-i văd printre ei pe unii care fuseseră bogați, sau chiar conducători, și care în același timp se dovediseră credincioși în lucrurile încredințate lor. Pe de altă parte, se părea că femeile și mamele credincioase, care se rugaseră mult, ocupau mai multe tronuri decât oricare alt grup. În nici un caz nu puteam răspunde cu “da” la întrebarea Domnului cu privire la meritul meu de a mă așeza pe unul din tronurile goale. Nu eram vrednic să stau în compania nici unuia dintre cei care se aflau acolo. Știam că mi se dăduse ocazia să alerg pentru obținerea celui mai mare premiu din cer sau de pe pământ, și eu îl ratasem. Eram disperat, dar încă mai era speranță. Deși cea mai mare parte a vieții mele fusese un eșec, știam că mă aflam aici înainte de a-mi fi sfârșit viața de pe pământ. Când am mărturisit că nu eram vrednic, El m-a întrebat:

“Dar vrei acest loc?”

“Da, îl doresc din toată inima mea”, am răspuns eu.

Atunci Domnul a privit spre galerii și a spus: “Acele locuri goale ar fi putut fi ocupate în fiecare generație. Pe toți aceia care au chemat Numele Meu, i-am invitat să se așeze aici. Locurile mai sunt încă disponibile. Acum a sosit ultima bătălie, și mulți dintre cei din urmă, vor fi cei dintâi. Aceste locuri se vor umple, înainte ca bătălia să se termine. Pe cei care vor șede aici, îi vei recunoaște după două lucruri: ei vor purta MANTAUA UMILINȚEI, și vor avea ASEMĂNAREA MEA. Tu ai acum mantaua. Dacă o vei putea păstra și nu o vei pierde în bătălie, atunci când te vei întoarce, vei avea de asemenea asemănarea Mea. Atunci vei fi vrednic să șezi împreună cu aceștia, pentru că Eu te voi fi făcut vrednic. TOATĂ AUTORITATEA și PUTEREA mi-au fost date MIE, și EU sunt SINGURUL care le poate EXERCITA. Vei izbuti, și vei fi

încredințat cu autoritatea Mea, doar atunci când vei fi venit să locuiești pe deplin în Mine. Acum întoarce-te și privește-mi casa!”

M-am întors și am privit înapoi înspre direcția din care venisem. Din fața Tronului Lui puteam cuprinde cu privirea întreaga încăpere, iar spectacolul care mi s-a oferit, întrecea prin GLORIA Lui orice comparație pământească. Milioane de ființe umpleau rândurile. Fiecare individ din rangurile cele mai de jos, era mai de temut și avea o putere mai mare decât o armată întreagă. O asemenea panoramă a GLORIEI depășea cu mult capacitatea mea de cuprindere. Cu toate acestea, am putut observa că doar o mică parte din imensa încăpere era ocupată.

Apoi m-am uitat din nou spre Domnul, și am fost uimit să văd lacrimi în ochii Lui. El ștersese lacrimile din ochii tuturor celor de aici, dar nu și din ai Lui. În timp ce o lacrimă i s-a prelins pe obraz, El a prins-o în mână și mi-a oferit-o mie: “Acesta este paharul Meu. Vrei să-l bei împreună cu Mine?”

Nu avem cum să-L refuz. În timp ce Domnul a continuat să mă privească, am început să simt marea Lui iubire. Chiar și așa murdar cum eram, El tot mă iubea. Chiar și așa de nemeritos cum eram, El tot voia ca eu să fiu aproape de El.

Apoi mi-a spus:

“Îi iubesc pe toți aceștia cu o dragoste pe care tu nu o poți înțelege acum. Îi iubesc și pe aceia care ar fi trebuit să se afle aici, dar care n-au venit. Eu le-am lăsat pe cele 99 de oi, ca să merg după cea pierdută. Păstorii mei nu ar lăsa-o nici măcar pe acea una, ca să meargă după cele 99, care sunt încă pierdute. Eu am venit să-i salvez pe cei pierduți. Vei împărtăși tu inima Mea, ca să mergi să-i salvezi pe cei pierduți? Vei ajuta tu la umplerea acestei încăperi? Vei ajuta tu la ocuparea acestor tronuri, și a oricărui alt loc din această Sală de Judecată? Te vei dedica tu acestei misiuni de căutare, astfel încât să aduci bucurie Cerului, Mie și Tatălui Meu? Această Judecată este pentru propria Mea casă, și propria Mea casa nu este plină. Ultima bătălie nu se va termina, până ce casa Mea nu va fi plină. Numai atunci va sosi timpul ca noi să răscumpărăm pământul, și să îndepărtăm răul din creația Mea! Dacă bei paharul Meu, îi vei iubi pe cei pierduți, așa cum îi iubesc Eu pe ei.”

Apoi El a luat un pahar atât de obișnuit, încât am fost surprins chiar și de faptul că acesta exista într-o încăpere atât de glorioasă, și și-a pus lacrima în el. Apoi mi l-a dat mie. Niciodată nu am gustat ceva atât de amar, știam că îmi era imposibil să îl beau tot, sau chiar măcar o mare parte din el, dar eram hotărât să beau cât puteam de mult. Domnul a așteptat plin de răbdare, până când într-un final am izbucnit într-

un asemenea plâns, încât am simțit că din mine se revarsau adevărate râuri de lacrimi. Plângeam pentru cei pierduți, dar și mai mult pentru Domnul.

În disperarea mea am privit spre El, deoarece nu mai puteam suporta această durere mare. Atunci pacea Lui a început să mă umple, și să se amestece cu iubirea Lui pe care o simțeam. Nu cunoscusem niciodată un sentiment mai minunat. Aceasta era apa vie, despre care știam că putea să izvorască etern. Apoi m-am simțit ca și cum apele care curgeau în interiorul meu, luaseră foc. Am început să am senzația că acest foc mă va consuma, dacă nu voi începe să declar MAIESTATEA GLORIEI LUI. Nu mai simțisem niciodată un asemenea imbold de a predica, de a mă închina Lui și de a respira fiecare suflare care îmi fusese dată de dragul Evangheliei Lui.

“Doamne!”, am strigat eu, uitând de toată lumea, în afară de El. “Acum știu că acest Tron al Judecării este și Tronul Harului, și-ți cer HARUL de a te sluji, mai presus de toate lucrurile, te rog, dă-mi HARUL Tău! Îți cer harul de a-mi sfârși alergarea, îți cer harul de a te iubi, astfel încât să fiu eliberat de iluziile și egoismul care mi-au pervertit viața. Te chem să mă scapi de mine însumi, și de răul din propria mea inimă. Și mă rog ca această dragoste, pe care o simt acum, să curgă în continuu prin inima mea. Te rog să-mi dai inima Ta, iubirea Ta. Îți cer harul ca Duhul Sfânt să mă convingă de păcatul meu, îți cer harul Duhului Sfânt de a mărurisi despre Tine, așa cum ești în realitate. Îți cer harul de a mărturisi despre toate lucrurile, pe care le-ai pregătit pentru cei care vin la Tine. Îți cer harul ca Duhul Sfânt să fie peste mine, ca să predic realitatea acestei Judecări. Îți cer harul de a împărtăși adevărul Tău acelor care sunt chemați să ocupe aceste tronuri goale, de a le da cuvinte ale vieții, care să-i păstreze pe calea vieții, care să le dea credința să facă ce au fost chemați să facă. Domane, te implor, dă-mi harul acesta!”

Domnul s-a ridicat în picioare. Apoi s-au ridicat în picioare și toți aceia care ședeau pe tronuri, cât puteam eu cuprinde cu privirea. Ochii Lui ardeau cu un foc pe care nu l mai văzusem mai înainte.

“Mi-ai cerut HAR. Această cerere n-o resping niciodată. Te vei întoarce, și Duhul Sfânt va fi cu tine. Aici ai gustat atât din BUNĂTATEA, cât și din ASPRIMEA Mea. Trebuie să îți le amintești pe amândouă, dacă vrei să rămâi pe calea vieții. Adevărata DRAGOSTE a lui Dumnezeu include JUDECATA lui Dumnezeu. Trebuie să le cunoști pe amândouă, atât BUNĂTATEA, cât și ASPRIMEA Mea, altfel vei cădea pradă ÎNȘELĂRII. Acesta este HARUL care îți s-a dat aici, cel de a le cunoaște pe amândouă. Conversațiile pe care le-ai purtat în acest loc cu frații tăi, au fost HARUL Meu pentru tine. Să nu le uiți!”

Apoi și-a îndreptat SABIA spre inima mea, iar după aceea spre buzele și spre mâinile mele. Când a făcut acest lucru, din SABIE a țâșnit un foc, care m-a ars cu o durere de nedescris. „Și acesta este HAR”, a spus El. “Tu ești doar unul dintre cei mulți care au fost pregătiți pentru această oră. Predică și scrie despre tot ce ai văzut aici. Comunică fraților Mei ce ți-am spus Eu ție. Du-te și cheamă-i pe căpitanii Mei la ultima bătălie. Du-te și apără-i pe cei săraci și oprimați, pe văduve și pe orfani. Aceasta este însărcinarea pe care le-o dau căpitanilor Mei, și la aceasta îi vei găsi. Pentru Mine, copiii Mei sunt mai de preț decât stelele de pe cer. Hrănește mieluşei Mei. Veghează-i pe micuții Mei. Dă-le Cuvântul lui Dumnezeu, ca să trăiască. Du-te în bătălie! Du-te și nu da înapoi! Mergi repede, pentru că Eu o să vin repede! Ascultă de Mine și grăbește Ziua Venirii Mele.”

Apoi a venit o companie de îngeri, care m-a escortat în timp ce mă îndepărtam de Tron. Conducătorul lor mergea alături de mine, și a început să-mi vorbească.

„Acum că S-a ridicat, nu se va mai așeza iar, până ce ultima bătălie se va fi sfârșit. A șezut pe Tron până la venirea vremii în care dușmanii Lui îi vor fi puși sub picioare. Acel moment a sosit acum. Legiunile de îngeri, care stăteau pregătite încă din noaptea patimilor Lui, au fost trimise acum pe pământ. Hoardele iadului au fost și ele dezlegate. Acesta este momentul așteptat de întreaga creație. Marea taină a lui Dumnezeu se va sfârși în curând. De acum vom lupta până la sfârșit, vom lupta împreună cu tine și cu frații tăi.”

În timp ce mă îndepărtam de TRONUL DE JUDECATĂ, am început să reflectez la lucrurile pe care tocmai le experimentasem. Trăirea fusese îngrozitoare și totodată minunată. În ciuda faptului că mă provocase, și-mi citise inima, acum mă simțeam mai în siguranță decât m-am simțit vreodată. La început nu mi-a fost ușor să rămân gol și descoperit înaintea atâtor ființe, fără să pot să-mi ascund nici măcar un singur gând. Dar când m-am liniștit și am acceptat să fiu expus adevărului, știind că astfel îmi era curățat propriul meu suflet, trăirea a devenit profund de eliberatoare. Acum, că nu mai aveam nimic de ascuns, a fost ca și cum îmi fuseseră înlăturate cel mai greu jug din adâncul sufletului meu, și cele mai puternice cătușe. Am început să simt că pot respira liber, din străfundurile ființei mele, cum nu mai putusem să respir niciodată mai înainte. Cu cât mă linișteam mai mult, cu atât mai mult se mărea și capacitatea minții mele. Apoi am început să simt că avea loc un fel de comunicare, pe care nu ar putea să o redea nici o limbă omenească. Mi-am amintit de comentariile apostolului Pavel, despre vizita lui în cel de-al treilea cer, unde a auzit cuvinte care depășesc orice posibilitate umană de exprimare. Există o comunicare

spirituală mai presus de orice formă umană de comunicare. Ea este cu mult mai profundă și mai plină de înțeles decât cea exprimată prin cuvinte. Aceasta este o comunicare pură și pătrunzătoare, atât a inimii, cât și a minții, care este atât de pură, încât nu există nici o posibilitate de-a o interpreta greșit.

Când mă uitam la o ființă din acea încăpere, începeam să înțeleg ce gândea ea, după cum și ea deținea capacitatea de-a mă înțelege pe mine. În același fel L-am putut înțelege și pe Domnul, în momentul în care L-am privit. Continuum să folosim cuvinte, dar semnificația fiecăruia din ele, avea o profunzime pe care nici un dicționar nu ar fi putut s-o cuprindă. Odată cu eliberarea minții, capacitatea ei a fost multiplicată de multe ori. Aceasta mi s-a părut a fi experiența cea mai însuflețitoare de până acum.

Comunicarea Duhului

Evident că Domnul se bucura să-mi poată vorbi pe această cale, după cum eu însumi eram încântat să pot comunica cu El în acest fel. Nu am înțeles niciodată mai înainte suficient de profund, ce însemna ca El să fie Cuvântul lui Dumnezeu. Isus este COMUNICAREA lui Dumnezeu, adresată creației Lui. Cuvintele Lui sunt DUH și VIAȚĂ, iar înțelesul și puterea lor depășesc cu mult definițiile noastre umane. Cuvintele omenești sunt o formă foarte superficială de comunicare a duhului. Dumnezeu ne-a creat cu capacitatea de a comunica la un nivel care transcende cuvintele omenești, dar din cauza căderii și a dezastrului de la trunul Babel, noi ne-am pierdut această capacitate. Până când nu ne-o vom recăpăta iar, nu o să putem să fim precum am fost creați să fim. Și o putem recăpăta, doar atunci când suntem eliberați în PREZENȚA Lui.

Am început să înțeleg că atunci când păcătoria lui Adam l-a determinat pe acesta să se ascundă de Dumnezeu, ascunderea a fost începutul unei distorsionări îngrozitoare a stării inițiale în care a fost creat omul. El a cauzat o reducere drastică a capacităților noastre intelectuale și spirituale. Recâștigarea acestora și a stării în care ne-a vrut Dumnezeu să fim, are loc doar atunci când noi "ieșim din ascunziș". Aceasta înseamnă a ne deschide pe noi înșine înaintea lui Dumnezeu și a semenilor noștri, devenind cu adevărat transparenți. În timp ce privim la SLAVA lui Dumnezeu, fără să mai avem fața acoperită de văluri, are loc un proces de transformare, care ne face să luăm ASEMĂNAREA Lui. Trebuie să ne debarasăm de vălurile cauzate de ascunderea noastră.

Prima întrebare pe care Domnul i-a adresat-o lui Adam, după ce acesta a păcătuit, a fost: "Unde ești?" Aceasta este de fapt cea dintâi întrebare pe care Dumnezeu i-o adresează omului, la care trebuie să răspundă fiecare dintre noi, dacă dorim ca relația noastră cu El să fie restaurată pe deplin. Este evident că Dumnezeu știa unde se afla Adam, și numai de dragul lui i-a adresat această întrebare, care avea să marcheze începutul acțiunii lui Dumnezeu de căutare a omului. Istoria răscumpărării este cea în care Dumnezeu îl caută pe om, și nu cea în care omul îl caută pe Dumnezeu. Când putem da un răspuns complet la această întrebare, știind unde ne aflăm în relația cu Dumnezeu, înseamnă că am fost restaurați pe deplin față de El. Noi putem să cunoaștem răspunsul la această întrebare, numai atunci când suntem în prezența Lui.

Cele relatate constituie esența tuturor experiențelor trăite înaintea Tronului de Judecată. Domnul știa deja tot ce era de știut despre mine. Toată experiența a fost menită spre binele meu, astfel ca eu să-mi dau seama unde mă aflam cu adevărat. Ea a urmărit tocmai să mă scoată afară din ascunzișul meu, și să mă aducă din întuneric la lumină.

Mai mult, am început de asemenea să înțeleg cât de arzătoare era dorința Domnului de a fi una cu poporul Lui. Pe perioada întregii Judecăți, El n-a încercat să mă facă să privesc ceva ca fiind bun sau rău, ci mai degrabă să mă facă să văd lucrurile așa cum le vede El, iar aceasta nu este posibil decât atunci când ești una cu El. Domnul mă căuta mai mult decât îl căutam eu pe El. Judecățile Sale m-au eliberat, iar Judecata Lui asupra lumii va avea ca rezultat eliberarea lumii. Când va sosi Ziua Judecății, ea va aduce eliberarea finală a lui Adam din ascunzișul lui, dar și cea a creației, care a fost supusă robiei ca consecință a păcatului adamic.

Întunericul din lume s-a perpetuat datorită dorinței noastre nestăpânite de a ne ascunde, care a luat naștere imediat după cădere. Umblarea în lumină înseamnă mai mult decât a cunoaște și a asculta de anumite adevăruri – aceasta înseamnă a fi adevărat și a fi eliberat de dorința nestăpânită de a te ascunde. A umbla în lumină înseamnă a înceta să te ascunzi de Dumnezeu și de semenii tăi. Când va veni Ziua Judecății, ea va aduce eliberarea definitivă a lui Adam din ascunzișul lui. Ea nu va fi doar eliberarea definitivă a lui Adam, ci va aduce de asemenea eliberarea definitivă a creației, care era supusă robiei din cauza lui Adam.

A umbla în lumină înseamnă a înceta să te mai ascunzi – de Dumnezeu sau de oricine altcineva. Goliciunea lui Adam și a Evei de dinaintea căderii, n-a fost doar fizică, ci și spirituală. Când mântuirea noastră va fi completă, vom experimenta iarăși

acest fel de transparență. A fi complet deschiși față de ceilalți, va descuria tărâmurii despre care în prezent nici nu știm că există. Acest lucru încearcă Satana să-l imite prin mișcarea New Age.

Se întoarce Înțelepciunea

În timp ce mergeam, cugetând la toate lucrurile pe care le învățasem, Domnul a apărut dintr-o dată lângă mine, din nou sub forma Înțelepciunii. De data aceasta era parcă mai plin de slavă decât fusese în celelalte întâlniri și când a șezut pe Tronul Lui de Judecată. Eram copleșit de prezența Lui și plin de bucurie.

“Doamne, te întorci la mine în felul acesta?”, am întrebat eu.

“Întotdeauna te voi însoți în felul acesta. Totuși vreau să fiu chiar mai mult pentru tine, decât felul în care Mă vezi tu acum. Aici Mi-ai văzut BUNĂTATEA și ASPRIMEA, dar nu mă cunoști încă pe deplin ca JUDECĂTOR NEPRIHĂNIT.”

Această afirmație m-a surprins, deoarece îmi petrecusem atâta timp în fața Tronului de Judecată, și aveam impresia că învățasem tot ce trebuia să știu despre Judecata Lui. El a făcut o pauză, pentru ca acele cuvinte să mă pătrundă până în străfunduri, apoi a continuat:

“Există o libertate care vine în urma perceperii adevărului, dar acela pe care îl eliberez Eu, este într-adevăr liber. Libertatea prezenței Mele este mai măreață decât simpla cunoaștere a adevărului. Tu ai experimentat eliberarea în prezența Mea, dar există mult mai multe lucruri pe care trebuie să le înțelegi cu privire la Judecățile Mele. Când judec, Eu nu caut să condamn sau să justific, ci să aduc NEPRIHĂNIREA. Neprihănirea o găsești doar când ești unit cu Mine. Aceasta este Judecata cea Dreaptă – a-i aduce pe oameni să fie în unitate cu Mine. Biserica Mea este îmbrăcată acum în RUȘINE, deoarece nu are judecători, și nu-i are pentru că nu Mă cunoaște pe Mine ca JUDECĂTOR. Acum voi ridica judecători care cunosc judecățile Mele, pentru poporul Meu. Ei nu vor decide doar între oameni sau chestiuni, ci vor pune lucrurile în ordine, aceasta însemnând că le vor aduce să fie în acord cu Mine. Când am apărut în fața lui Iosua în calitate de Căpetenie a oștirii Domnului, am declarat că Eu nu eram nici în favoarea lui, nici în favoarea dușmanilor lui. Eu nu vin niciodată ca să iau partea cuiva. Eu vin ca să preiau controlul, și nu ca să iau partea cuiva. Înainte ca Israel să poată să intre în Țara Promisă, M-am arătat ca și Căpetenie a oștirii. Biserica se află acum pe punctul de a intra în Țara Promisă, și Mă voi arăta din nou ca Căpetenie a oștirii. Și când voi face acest lucru, îi voi îndepărta pe toți cei care-l obligă pe poporul Meu să lupte împotriva fraților lui.

Dreptatea Mea nu ia partea nimănui în conflictele dintre oameni, nici chiar atunci când ele îl implică pe poporul Meu. Ce am făcut prin Israel, am făcut și în favoarea dușmanilor lui, și nu împotriva lor. Tu nu vezi DREPTATEA Mea, din cauză că privești totul din perspectivă umană, temporară. Ca să ubli în AUTORITATEA Mea, trebuie să vezi DREPTATEA Mea, pentru că NEPRIHĂNIREA și DREPTATEA sunt TEMELIA TRONULUI MEU. Am dat neprihănire oamenilor pe care i-am ales, dar ca și Israel în pustie, chiar și cei mai mari sfinți ai epocii Bisericii, au umblat pe căile Mele numai pe o porțiune mică din timp, sau doar cu o parte mică din mintea și inima lor. Eu nu sunt în favoarea lor sau împotriva dușmanilor lor, ci vin ca să-i folosesc pe oamenii Mei pentru salvarea dușmanilor lor. Eu îi iubesc pe toți oamenii și doresc ca ei toți să fie mântuiți.”

Frații folosiți de către dușman

Nu m-am putut abține să nu mă gândesc la marea bătălie în care luptasem pe munte. În timp ce luptasem împotriva răului care îi controla pe frații noștri, îi rănisem pe mulți dintre ei. Mulți dintre ei se mai aflau încă în tabăra dușmanului, fiind fie folosiți de el, fie ținuți prizonieri. Am început să mă întreb dacă următoarea bătălie va fi iar împotriva propriilor noștri frați. Domnul m-a urmărit cu privirea, în timp ce cugetam la acest lucruri, apoi a continuat:

“Până când se va termina ultima bătălie, o să tot existe frați de-ai voștri care o să fie folosiți de dușman. Dar nu din acest motiv îți spun acest lucru acum, ci ca să te ajut să vezi cum intră dușmanul în propria ta inimă și în propria ta minte, și cum se folosește el de tine! Chiar și acum, tu încă nu vezi lucrurile pe deplin ca Mine.

Lucrul acesta este valabil pentru toți oamenii Mei. În momentul de față, până și cei mai mari conducători de-ai Mei se află rareori în armonie cu Mine. Mulți dintre ei fac fapte bune, dar prea puțini fac ce i-am chemat Eu să facă. Această situație este o urmare a diviziunilor dintre voi. Eu nu vin să iau partea nici unui grup, ci îi chem pe toți aceia care vor să vină de partea Mea.

Ești impresionat când îți dau un ‘cuvânt de cunoaștere’ despre boala fizică a cuiva, sau o altă cunoaștere pe care nu o ai încă. Această cunoaștere vine când te atingi de MINTEA Mea, chiar dacă o faci într-o măsură foarte redusă. Eu cunosc toate lucrurile. Dacă ai avea pe deplin MINTEA Mea, ai putea cunoaște totul despre fiecare persoană pe care o întâlnești, așa cum ai început să experimentezi aici. I-ai privi pe toți oamenii așa cum îi privesc Eu. Dar chiar și atunci mai sunt necesare și alte

lucruri ca să rămâi pe deplin în Mine. Trebuie să ai INIMA Mea, ca să știi cum să folosești corect o asemenea cunoaștere. Abia atunci vei avea GÂNDIREA Mea.

Eu îți pot încredința CUNOAȘTEREA Mea supranaturală numai în măsura în care Îmi cunoști INIMA. DARURILE Duhului, pe care le-am dăruit Bisericii Mele, sunt doar mici simboluri ale puterilor veacului viitor. V-am cheamt să fiți mesagerii acestui veac, așadar se cuvine să-i cunoașteți PUTERILE. Trebuie să vă doriți cu înflăcărare darurile, pentru că ele sunt o parte din Mine, și vi le-am dat ca să puteți fi asemenea Mie. Este bine să căutați să-Mi cunoașteți MINTEA, CĂILE și SCOPURILE, dar trebuie de asemenea să vă doriți fierbinte să-Mi cunoașteți INIMA. Când Îmi veți cunoaște INIMA, atunci ochii inimii voastre se vor deschide, și veți vedea așa cum văd Eu, și veți face ce fac Eu.

Voi încredința Bisericii Mele mai multe din PUTERILE veacului viitor, deși cei cărora li se dă o mare putere, pot să cadă într-o capcană periculoasă. Dacă nu vei înțelege ce-ți voi arăta, vei fi și tu o pradă ușoară. Ai cerut HARUL Meu, și-l vei avea. Primul mare HAR, care te va menține pe cărarea vieții, este acela de a cunoaște nivelul la care ești înșelat chiar în acest moment. AMĂGIREA implică orice lucru pe care tu nu l înțelegi așa cum îl înțeleg Eu. Cunoașterea nivelului la care ești înșelat, aduce UMILINȚA, iar Eu dau har celor smeriți.

De aceea am spus, 'Cine este orb, dacă nu robul Meu.' Și de aceea am spus fariseilor, 'Eu am venit în lumea aceasta pentru judecată: ca cei ce nu văd, să vadă; și cei ce văd, să ajungă orbi. Dacă ați fi orbi, n-ați avea păcat, dar acum ziceți: >Vedem<. Tocmai de aceea păcatul vostru rămâne.' Tot de aceea l-a orbit lumina Mea pe robul Meu Pavel atunci când l-am chemat. Numai LUMINA Mea i-a descoperit adevărata lui stare. Asemenea lui, trebuie să fii orbit în fire, pentru a putea vedea prin Duhul Meu."

Sfatul apostolului

Atunci m-am simțit îndemnat să-i privesc pe cei care ședeau pe tronurile pe lângă care treceam. În timp ce făceam aceasta, privirile mi s-au oprit asupra unui bărbat, era apostolul Pavel. Îndreptându-mi din nou privirea spre Domnul, El mi-a făcut semn să-i vorbesc.

"Am așteptat cu nerăbdare această întâlnire", i-am spus eu, simțindu-mă ceva stânjenit, dar fiind totuși emoționat de această întâlnire. "Cred că știi cât de mult a fost călăuzită Biserica prin epistolele tale, și că ele mai au chiar și în zilele noastre un

impact mult mai mare decât toate celelalte scrieri creștine la un loc. Ai rămas până în momentul de față una dintre cele mai mari lumini ale pământului.”

“Mulțumesc”, a spus el plin de grație. “Dar tu nu înțelegi cât de mult ne bucurăm noi să vă întâlnim pe voi toți. Sunteți soldați în ultima bătălie; sunteți cei pe care noi toți cei de aici de-abia așteptăm să vă întâlnim. Noi am văzut aceste zile ca prin ceață, prin viziunile noastre profetice limitate, dar voi chiar ați fost aleși să trăiți în aceste vremuri. Sunteți soldați care vă pregătiți pentru bătălia finală. Voi sunteți aceia pe care vă așteptăm cu toții.”

Simțindu-mă încă destul de stânjenit, am continuat: “Nu există nici un mod prin care să pot să-mi exprim aprecierea pe care o simțim față de tine, și față de toți aceia care ne-au ajutat să înaintăm pe calea credinței prin viețile și scrierile lor. Știi însă că vom avea la dispoziție o eternitate pentru a ne exprima aprecierile, de aceea, atâta timp cât mai sunt aici, dă-mi voie să te întreb: ‘Ce sfat ai da generației mele în ce privește această bătălie?’”

“Îți pot repeta ce am mai spus în epistolele mele. Totuși aș vrea să te ajut să le înțelegi mai bine, dezvăluindu-ți că nu am împlinit tot ce am fost chemat să fac”, a spus Pavel privindu-mă în ochi cu fermitate.

“Dar aici șezi pe unul dintre cele mai mărețe trounuri. Tu încă mai culegi mai multe roade ale vieții veșnice decât am putea spera oricare dintre noi să facem vreodată”, am protestat eu.

“Prin HARUL lui Dumnezeu am putut să-mi sfârșesc alergarea, dar tot nu mi-am împlinit întreaga chemare, căci asemenea tuturor oamenilor, am eșuat în a atinge cele mai înalte scopuri. Știu că unora le apare ca o blasfemie și numai gândul că aș putea reprezenta mai puțin decât cel mai grăitor exemplu de lucrător creștin, dar spre sfârșitul vieții am mărturisit cu deplină sinceritate că eram unul dintre cei mai mari păcătoși, afirmație valabilă pentru momentul scrierii acelei epistole, și nu pentru tot trecutul meu. Mi s-au descoperit atât de multe lucruri, și totuși eu am umblat în atât de puțină cunoaștere.”

“Cum se poate așa ceva?”, am întrebat eu. “Întotdeauna am crezut că ai spus-o din umilință.”

“Adevărata umilință este întotdeauna raportată la adevăr. Nu te teme, epistolele mele sunt pline de adevăr, căci au fost scrise sub ungera Duhului Sfânt. Cu toate acestea, mie mi s-a încredințat atât de mult, iar eu nu am folosit tot ce mi s-a dat. Am eșuat și eu, ca de altfel fiecare dintre cei de aici, în afară de Unul. Este necesar să cunoști adevărul cu privire la mine, deoarece mulți și-au făurit o imagine greșită

despre mine, și de aceea continuă să-mi distorsioneze învățătura. Așa cum reiese din epistolele mele, am început cu sentimentul că nu eram cu nimic mai prejos de primii apostoli, apoi m-am considerat ca cel mai neînsemnat dintre sfinți, pentru ca în cele din urmă să-mi dau seama că eram cel mai mare dintre păcătoși. Nu afirmam aceste lucruri din umilință, ci pentru că erau adevărate. Mi s-a acordat o mare încredere, mi s-a încredințat mult mai mult decât am folosit. Există Unul singur aici care a crezut în întregime, a ascultat întru totul și a sfârșit lucrarea care i s-a încredințat. Dar tu poți realiza mai multe lucruri decât mine.”

Redescoperirea temeliei

Atunci i-am răspuns, aproape în șoaptă: “Știu că rostești adevărul, însă ești sigur că acesta este mesajul cel mai important pentru noi, cu privire la ultima bătălie?”

“Sunt sigur!”, a spus el convins pe deplin. “Sunt recunoscător Domnului pentru HARUL revărsat asupra voastră prin epistolele mele. Însă mă îngrijorează modul greșit în care le folosesc mulți dintre voi. Ele revelează ADEVĂRUL Duhului Sfânt și formează într-adevăr o parte a Scripturii. Domnul mi-a dat niște pietre mărețe pe care să le așez în structura Bisericii Sale eterne, dar acestea nu sunt pietrele de temelie. Pietrele de temelie au fost puse doar de Isus. Nu viața și lucrarea Mea trebuie să vă servească ca exemplu pentru chemarea voastră, ci doar Isus. Dacă scrierile mele ar fi fost folosite ca pietre de temelie, atunci ele n-ar fi fost în stare să susțină greutatea clădirii zidite peste ele. Biserica trebuie să fie clădită pe singura piatră de temelie care poate supraviețui tuturor vicisitudinilor. Iar învățătura mea nu poate fi folosită nicidecum ca fundament. Voi trebuie să priviți învățătura mea prin învățătura Domnului, și nicidecum să încercați să-L înțelegeți pe El din perspectiva scrierilor mele. Cuvintele Lui sunt temelie. Eu doar am zidit pe ele, dezvoltând Cuvintele Lui. Cea mai mare ÎNȚELEPCIUNE și cele mai puternice ADEVĂRURI sunt Cuvintele Lui, nu ale mele. Este important să știi că eu nu am umblat în toate lucrurile care mi-au fost puse la dispoziție, și că de fapt fiecare credincios dispune de mult mai multe lucruri decât cele care mi-au fost puse mie la dispoziție. Toți credincioșii adevărați au Duhul Sfânt în ei, și în ei locuiește puterea Aceluia, care a creat toate lucrurile. Cel mai neînsemnat dintre sfinți are puterea de-a muta munții, de-a opri armate sau de-a învia morții. Dacă vreți să înfăptuiți toate lucrările la care ați fost chemați voi în vremea voastră, atunci nu trebuie să vă uitați la lucrarea mea ca la una finală, ci ca la un punct de pornire. Ținta voastră nu trebuie să fie să vă asemănați cu mine, ci să fiți

ca Domnul. Puteți să fiți ca El, și puteți să faceți tot ce a făcut El, și chiar mai multe, deoarece El și-a păstrat vinul cel mai bun pentru vreme sfârșitului.”

Știam că în acest loc nu poate fi spus decât adevărul. Și știam că Pavel avea dreptate cu privire la folosirea greșită a învățăturilor lui drept temelie, în loc să fie considerate drept clădirea începută peste fundația Evangheliilor. Dar încă îmi venea greu să accept ideea cum că Pavel nu și-ar fi atins cel mai înalt nivel al chemării lui.

Mi-am îndreptat privirile spre tronului lui, și spre gloria ființei lui, care depășea cu mult tot ce am visat vreodată că vor dobândi cei mai mari sfinți în cer. Așa cum mă așteptam de altfel, Pavel era integru și hotărât. M-a impresionat faptul că el încă continua să fie preocupat de soarta tuturor bisericilor. Înțelegeam că îmi făcusem un idol din el, și că acesta era păcatul de care încerca el acum să mă elibereze. Cu toate acestea, imaginea lui cerească o întrecea cu mult în măreție pe cea a lui Pavel, pe care-l idolatrizam eu.

Știind ce gândeam, și-a pus ambele mâini pe umerii mei, și s-a uitat cu fermitate în ochii mei: “Îți sunt frate și te iubesc la fel cum fac și toți ceilalți de aici. Însă trebuie să înțelegi că alergarea noastră s-a sfârșit, și că noi nu mai putem nici adăuga, nici lua din ce am plantat pe pământ. Tu poți însă. Iar acum nu noi suntem speranța ta, ci tu ești speranța noastră. Prin această conversație pot doar să-ți confirm ce am scris deja, dat tu mai ai încă multe de scris. Închină-te numai lui Dumnezeu, și nu omului. Maturizează-te prin umblarea în toate lucrurile care sunt în El. În curând se vor ridica mulți pe pământ, care vor face lucrări mai mari decât noi. Cei dintâi vor fi cei din urmă, și cei din urmă vor fi cei dintâi. Nu spre necazul nostru, ci spre bucuria inimilor noastre, pentru că suntem una cu voi. Prin generația mea, Domnul a început să zidească deasupra temeliei, și ni se va acorda întotdeauna cinste pentru aceasta. Însă clădirea trebuie să devină din ce în ce mai înaltă, cu fiecare etaj adăugat la ea. Acum nu mai zidim noi, ci voi, și voi trebuie să clădiți din ce în ce mai înalt.”

Lucrarea de slujire și mesajul

M-a privit cu atenție în timp ce cugetam la toate acestea, și apoi a continuat: “Există două lucruri pe care noi le-am ținut strâns la vremea noastră, și care au fost pierdute prea repede de către Biserică, fără să mai fi fost recuperate vreodată. Voi trebuie să le recuperați.”

“Care sunt acestea?”, l-am întrebat, simțind că ce urma să-mi spună, reprezenta mai mult decât doar un adaos la ce-mi spusese deja.

“Trebuie să recuperați LUCRAREA DE SLUJIRE și MESAJUL”, a spus el cu un ton de subliniere.

Am privit spre Domnul, care a confirmat cele spuse de Pavel printr-o mișcare a capului, adăugând: “Este bine că Pavel ți-a spus aceste lucruri. Până acum el a fost cel mai credincios în ambele lucruri.”

“Explică-mi, te rog!”, l-am implorat eu pe Pavel.

“În ordine”, a răspuns el. “Cu excepția câtorva locuri din lume, unde la ora actuală se întâmpină mari dificultăți și au luc persecuții, aproape că nu putem vedea nici LUCRAREA vremurilor prezente, și nici MESAJUL perdicat. Ca atare, Biserica de acum este doar fantoma chiar și a celei de pe vremea noastră, și până și noi am fost departe de chemarea făcută nouă. În Biserica primară, implicarea în lucrarea de slujire, era cel mai mare sacrificiu pe care-l putea face cineva. Și aceasta reflecta mesajul celui mai mare sacrificiu care fusese făcut vreodată, și anume CRUCEA. Crucea este puterea lui Dumnezeu și reprezintă centrul la tot prin care suntem chemați să trăim. Actualmente aveți o putere redusă de-a transforma mințile și inimile credincioșilor, iar acest lucru se datorează faptului că voi nu trăiți și predicați Crucea. Prin urmare, nouă ne este greu să constatăm vreo diferență între Biserică și păgâni. Voi nu propagați Evanghelia sau mântuirea, care ne-au fost încredințate. Trebuie să vă întoarceți la CRUCE!” Cu aceste cuvinte mi-a cumpris umerii părintește și s-a întors la locul lui.

Mă simțeam ca și cum aș fi primit atât o binecuvântare incredibilă, cât și o mustrare profundă. Pe măsură ce mă îndepărtam, gândurile mele se întorceau la nivelul “MÂNTUIRE” de pe munte, și la COMORILE MÂNTUIRII pe care le văzusem în interiorul muntelui. Am început să înțeleg că majoritatea deciziilor mele, chiar și aceea de a intra pe ușa care m-a condus în acest loc, își aveau baza în principal în dorința mea de înaintare proprie și nu în respectarea voii Domnului. În tot ce făcusem, continuasem să trăiesc pentru mine și nu pentru El. Chiar privitor la dorința de a fi judecat în acest loc, am fost motivat de nevoia de a-mi asigura victoria la întoarcere, și de a-mi elimina eșecurile. Încă mai umblam avându-mă pe mine în centru, și nu pe El.

Biserica din zilele de pe urmă

Știam că scurta conversație cu Pavel avea să aibă consecințe pe care nu le puteam înțelege decât pe o perioadă lungă de timp. Într-un fel aveam impresia că primisem binecuvântarea întregii Bisericii eterne. Marele nor de martori ne aclama, privindu-ne

cu mândrie, asemenea unor părinți care le doresc copiilor lor lucruri mai bune decât acelea pe care le-au avut ei. Bucuria lor cea mai mare ar fi fost să vadă că Biserica zilelor de pe urmă ajungea să obțină tot ce omiseseră ei la vremea lor. Dar știam de asemenea că eu eram încă departe de umblarea pe care ne-o pregătiseră ei nouă.

“Biserica din zilele de pe urmă nu va fi mai măreață decât cea din generația lui Pavel, chiar dacă va face lucrări mai mari”, a intervenit Domnul. “Totul este înfăptuit prin HARUL Meu. Totuși Eu voi pune ultimei Biserici mai mult din HARUL și PUTEREA Mea la dispoziție, pentru că ea trebuie să îndeplinească mai multe lucrări decât Biserica din oricare altă epocă. Credincioșii din vremea sfârșitului vor umbla în toată PUTEREA pe care am demonstrat-o Eu, ba chiar într-una și mai mare, pentru că cei din urmă îi vor reprezenta pe toți înaintașii lor. Natura și căile Mele se vor manifesta prin Biserica zilelor din urmă, într-o măsură cum nu s-a mai întâmplat niciodată, și aceasta pentru că voi turna mai mult din HARUL Meu peste ea, iar celui care primește mult, se și cere mult.”

Cuvintele Lui m-au făcut să mă gândesc și mai mult la Pavel, și m-am întrebat: “Cum am putea noi să devenim atât de consacrați și credincioși chemării lui Dumnezeu, cum a fost el?”

“Nu asta vă cer să obțineți”, a răspuns Domnul. “Eu vă cer să rămâneți în Mine. Nu puteți să continuați să vă comparați cu alții, nici măcar cu Pavel. Întotdeauna veți eșua când vă veți raporta la vreo persoană pe care o admirați. Dar dacă vă ațintiți privirile la Mine, veți depăși cu mult orice altceva a-ți fi obținut printr-un alt mod. După cum tu însuși le-ai spus altora, celor doi aflați pe drumul spre Emaus li s-au deschis ochii de-abia când M-au văzut frângând pâinea. Când citești scrisorile lui Pavel sau ale altora, trebuie să auzi glasul Meu, pentru că ochii inimii tale se vor deschide numai dacă îți primești pâinea direct de la Mine. Cel mai mult poți fi distras chiar de aceia care mi se aseamănă cel mai mult, dacă nu-i privești pentru a Mă vedea pe Mine în ei. O altă capcană în calea celor care doresc să cunoscă mai mult din UNGEREA și PUTEREA Mea, este aceea de a fi distrași din cauză că se uită la ei înșiși. Înainte de conversația cu Pavel ți-am spus că slujitorii Mei trebuie să devină orbi pentru a putea vedea, și pentru că el ilustrează cel mai bine acest lucru, ți-am prilejuit convorbirea cu el. I-am îngăduit să persecute Biserica, dar când s-a confruntat cu lumina Mea, prin HAR el a înțeles că propria-i rațiune se afla în conflict cu însuși adevărul căruia era încredințat că îl slujește. Rațiunea ta va proceda mereu astfel, te va determina să faci exact contrar voii Mele. O mai mare UNGERE poate spori acest pericol, dacă nu iei aminte la pilda lui Pavel. Dacă nu îți iei crucea în

fiecare zi, depunând înaintea ei toată ființa ta și tot ce ai, vei cădea din cauza autorității și puterii pe care ți le voi dăruia Eu. Cu cât vei avea mai multă influență, cu atât te vei afla într-un pericol mai mare, până când vei învăța să faci toate lucrurile de dragul Evangheliei.

Una dintre cele mai mari amăgiri își întinde mrejele atunci când unșii Mei încep să creadă că prin investirea lor cu cunoaștere supranaturală și putere, căile lor devin automat căile Mele, și gândurile lor reflectă gândurile Mele. Aceasta este o mare amăgire, și mulți au căzut în ea. Vei gândi gândurile Mele, când vei fi UNA cu Mine. Chiar și în cazul acelorora, care au experimentat o ungere puternică în umblarea lor pământească, cum este Pavel, unitatea în Duh nu a fost decât parțială și temporară. În umblarea lui, Pavel mi-a fost mai aproape decât toți oamenii de până acum, cu toate acestea, și el a fost copleșit de temeri și de slăbiciuni care nu veneau de la Mine. Mi-a cerut de nenumărate ori să-l eliberez de ele, dar am avut o motivație puternică să nu-l ascult. Marea lui înțelepciune a fost aceea de a își accepta slăbiciunile, înțelegând că dacă l-aș fi eliberat de ele, nu i-aș fi putut încredința revelația și puterea pe care i le-am dat. Pavel a învățat să facă deosebire între propria-i slăbiciune, și revelația Duhului Sfânt. El știa că atunci când era năpădit de slăbiciune și teamă, perspectiva nu era a Mea, ci a lui, și aceasta l-a făcut să Mă caute și să depindă și mai mult de Mine. Pavel a fost suficient de grijuliu să nu-Mi atribuie Mie lucrurile care veneau din inima și din mintea lui, prin urmare am putut să-i descopăr lucruri ascunse, inaccesibile altora, pentru că-și cunoștea propria-i slăbiciune și știa să distingă UNGEREA Mea. Am avut încredere în el, pentru că niciodată n-a confundat ce venea din mintea și inima lui, cu ce își avea izvorul în mintea și inima Mea.”

Misiunea de căutare

Am început să mă gândesc cât de clar părea totul aici, și cât de des uitam totul cu ușurință, chiar și în urma unei experiențe mari ca aceasta. Aici îmi era ușor să înțeleg și să umblu în lumină, dar mă temeam că mai târziu, în bătălie, totul avea să redevină cețos. Mi-am amintit cât de copleșit fusesem nu de temeri, ca Pavel, ci de nerăbdare și de mânie, care aveau o putere la fel de mare de a distorsiona perspectiva pe care ar fi trebuit să fi avut-o doar prin rămânerea în Duhul Sfânt.

Oprindu-se, Înțelepciunea și-a întors fața spre mine: “Ești un vas de pământ, și vei rămâne un vas de pământ atâta timp cât vei umbla pe pământ. Cu toate acestea, dacă îți vei deschide ochii inimii, Mă vei putea vedea și de acolo, la fel de clar ca și

aici. Îmi poți fi la fel de aproape ca oricare altul, ba chiar mai aproape. Fiecăruia i-am deschis o cale pentru a sta cât se poate de aproape de Mine, în raport cu propria-i dorință. Dacă dorești într-adevăr să fi mai aproape de Mine decât a fost Pavel, lucrul acesta este posibil. Unii vor tânji după aceasta, și dacă dorința lor va fi suficient de mare, încât să îi determine să renunțe la orice lucru care i-ar împiedica să ajungă la intimitate cu Mine, atunci vor avea ce caută.

Dacă misiunea ta de căutare este să umbli pe pământ cu Mine, așa cum umbli aici, Eu voi fi acolo tot atât de aproape de tine ca și acum. Dacă Mă cauți, Mă vei găsi. Dacă te apropii de Mine, Mă voi apropia și Eu de tine. Dorința Mea este să-ți aștern masa chiar în mijlocul dușmanilor tăi, și doresc aceasta nu doar pentru conducători, ci pentru toți cei care cheamă Numele Meu. Vreau să fiu mult mai aproape de tine, și de ceilalți care Mă cheamă, decât am fost vreodată de cei care au trăit pe pământ. Tu ești cel care hotărăște cât de apropiați vom fi, nu Eu. Cei care Mă caută, Mă vor găsi.

Te afli aici pentru că ai dorit Judecata Mea asupra vieții tale, M-ai căutat ca Judecător, și acum M-ai găsit. Dar să nu crezi că toată gândirea ta va fi și gândirea Mea, doar pentru că Mi-ai văzut Tronul de Judecată. Vei avea gândirea Mea, doar în măsura în care vei umbla în UNITATE cu Mine și vei căuta UNGEREA Duhului Meu. Aceasta poate fi câștigată sau pierdută zilnic. Ți-am permis să vezi îngeri și ți-am dat multe visuri și vedenii, pentru că Mi le-ai cerut stăruitor, și-mi place să le ofer copiilor Mei darurile bune pe care Mi le cer. De ani de zile Îmi ceri ÎNȚELEPCIUNEA, iat-o, ți-o dau! M-ai rugat să te judec, primește așadar acum Judecata Mea. Aceste experiențe nu te fac însă pe deplin înțelept, și nu fac din tine un judecător neprihănit. Vei avea ÎNȚELEPCIUNE și RAȚIUNE numai în măsura în care rămâi în Mine. Nu înceta niciodată să Mă cauți. Pe măsură ce te vei maturiza, vei recunoaște tot mai mult nevoia ta disperată de a fi cu Mine. Și vei căuta din ce în ce mai puțin să te ascunzi de Mine și de semni tăi, pentru că dorința ta va fi să umbli mereu în lumină. M-ai văzut ca MÂNTUITOR, DOMN, ÎNȚELEPCIUNE și JUDECĂTOR. Când te vei întoarce în bătălie, vei continua să vezi SCAUNUL MEU DE JUDECATĂ cu ochii inimii tale. Umblând în adevărul cunoștinței că tot ce gândești și faci este pe deplin descoperit în acest loc, vei avea libertatea de a trăi jos pe pământ ca aici sus. Dacă te vei ascunde de Mine și de ceilalți, atunci vălurile se vor întoarce iar la tine, și Mă vor ascunde de tine. Eu sunt ADEVĂRUL, și cei care Mi se închină, trebuie s-o facă în DUH și în ADEVĂR. Stând ascuns în întuneric nu vei putea găsi niciodată adevărul, pentru că el rămâne mereu la lumină. Lumina este cea care destăinuie și

scoate la iveală. Când cauți să fi expus, îngăduind ca lucrurile ascunse din inima ta să vină la lumină, atunci vei umbla în lumină, după cum Eu sunt în lumină. Adevărata părtășie cu Mine necesită o expunere completă, la fel și cea cu oamenii Mei. Când ai stat în picioare în fața Tronului de Judecată, ai simțit mai multă LIBERTATE și SIGURANȚĂ decât ai simțit vreodată, tocmai pentru că nu te-ai mai văzut nevoit să te ascunzi. Te-ai simțit în siguranță, pentru că ai știut că JUDECĂȚILE Mele sunt drepte și adevărate. Ordinea morală și spirituală a universului Meu este la fel de sigură ca și cea naturală, stabilită după legile naturale. Crezi în legea gravitației întocmită de Mine, fără să te gândești la ea, și trebuie să înveți să te încrezi în JUDECĂȚILE Mele în același fel. Standardele Mele de NEPRIHĂNIRE sunt neschimbătoare, și îți oferă singurul ADĂPOST sigur. A trăi prin acest adevăr, înseamnă a umbla în credință. Căci adevărata CREDINȚĂ înseamnă a avea ÎNCREDERE neclintită în persoana Mea.

Puterea Cuvântului Lui

Căutați să cunoașteți și să ublați în PUTEREA Mea, pentru a putea vindeca bolnavii și pentru a înfăptui miracole, dar nici măcar nu ați început să înțelegeți PUTEREA CUVÂNTULUI MEU. Prin puterea Cuvântului Meu susțin toate lucrurile, și nimic nu Mi-ar fi mai ușor decât să înviez pe toți morții care au trăit în toate timpurile pe acest pământ, deoarece întreaga creație există datorită Cuvântului Meu și este ținută laolaltă tot prin puterea Lui.

Înainte sfârșitului, Îmi voi descoperi puterea pe pământ, dar cea mai mare putere pe care am revelat-o pământului, sau pe care i-o voi revela vreodată, este doar o mică parte din PUTEREA Mea. Scopul Meu nu este ca oamenii să creadă în PUTEREA Mea, ci ca ei să creadă în IUBIREA Mea.

Dacă atunci când am trăit pe pământ, aș fi dorit să salvez lumea prin PUTERE, atunci aș fi putut muta munții cu un singur deget. Dar în cazul acesta oamenii Mi s-ar fi închinat nu pentru că M-ar fi iubit pe Mine sau pentru că ar fi iubit adevărul Meu, ci pentru că s-ar fi temut de puterea Mea. Și Eu nu vreau ca oamenii să Mă asculte din pricină că se tem de puterea Mea, ci datorită faptului că MĂ IUBESC și IUBESC ADEVĂRUL.

Dacă nu cunoașteți iubirea Mea, atunci puterea Mea vă va corupe. Nu vă dăruiesc dragostea astfel încât să-Mi cunoașteți puterea, ci vă dau PUTERE astfel încât să-Mi cunoașteți DRAGOSTEA pe deplin. De aceea scopul vieții voastre pe pământ trebuie să fie dragostea, și nu puterea. Dacă acesta vă va fi scopul, atunci vă voi da puterea

cu care să-i iubiți pe oameni, vă voi da puterea cu care să-i vindecați pe bolnavi, aceasta din cauză că îi iubiți pe aceștia așa cum îi iubesc Eu, și le doresc vindecarea.

Se cuvine așadar să cauți mai întâi IUBIREA, iar apoi CREDINȚA, pentru că fără credință nu Mă poți mulțumi. Însă credința nu implică doar cunoașterea PUTERII Mele, ci și cunoașterea IUBIRII Mele, împreună cu PUTEREA ACESTEI IUBIRI. Trebuie să practici mai întâi credința, dacă vrei să primești și mai multă dragoste. Caută credința ca să iubești mai mult, și fă mai multe lucruri fiind motivat de dragoste., Îți voi putea încredința puterea Mea numai atunci când vei căuta credința pentru a iubi. Puterea credinței lucrează prin dragoste.

Cuvântul Meu este puterea care susține toate lucrurile, și în măsura în care crezi că Cuvântul Meu este ADEVĂRUL, poți face toate lucrurile. Cei care cred într-adevăr că Cuvântul Meu este adevărat, vor fi credincioși și propriilor lor cuvinte. Este în natura Mea să am dreptate, și întreaga creație crede Cuvântul Meu pentru că Eu îi sunt CREDINCIOS lui și-l împlinesc.

Cei care mi se aseamănă, își țin cuvântul, te poți baza pe spuselor lor și le poți acorda încrederea că-și vor duce obligațiile asumate la îndeplinire. DA-ul lor înseamnă da, și NU-ul lor înseamnă nu. Dacă propriile tale cuvinte nu sunt adevărate, vei începe să te îndoiești și de Cuvintele Mele, pentru că atunci se va afla ÎȘELĂCIUNEA în inima ta. Dacă nu ești credincios propriilor tale cuvinte, înseamnă că nu Mă cunoști cu adevărat. Pentru a avea credință, trebuie să fi credincios. Te-am chemat să umbli prin CREDINȚĂ, pentru că Eu sunt CREDINCIOS, aceasta este natura Mea.

Iată de ce vei fi judecat pentru toate vorbele nepăsătoare pe care le rostești. Pentru că a fi nepăsător înseamnă a-ți păsa puțin. Cuvintele au putere, și celor care umblă nepăsător cu cuvintele, nu li se poate încredința PUTEREA CUVÂNTULUI MEU. A fi ÎNȚELEPT înseamnă a fi cu luare aminte la cuvintele pe care le rostești, și a-ți ține cuvântul, precum fac și Eu.

Cuvintele Domnului se revărsau peste Mine asemenea valurilor înfricoșătoare ale mării. M-am simțit ca și lov în fața vijeliei, aveam senzația că încep să mă micșorez din ce în ce mai mult, pe măsură ce El devenea tot mai mare. Nu mă mai simțisem niciodată atât de presumțios. Cum putusem să-L neglijez atât de mult pe Dumnezeu? Mă simțeam aidoma unei furnici care privește în sus spre un lanț muntos. Eram mai neînsemnat decât o particulă de praf, și totuși El Își făcuse timp să stea de vorbă cu mine. Nu mai puteam îndura și m-am întors cu spatele.

După câteva secunde am primit atingerea încurajatoare a unei mâini pe umărul meu, era Înțelepciunea. Acum Gloria Sa era și mai mare, însă El era din nou de aceeași statură ca și mine.

“Înțelegi ce tocmai s-a întâmplat?”, m-a întrebat El.

Știind foarte bine că Domnul nu cere informații atunci când pune o întrebare, am început să cuget la ce se întâmplase. Știam că aceea era realitatea: comparat cu El, eram mai mic și decât o particulă de praf de pe pământ. Și dintr-un motiv anume, El voia ca eu să experimentez într-un mod profund această realizare.

Răspunzând gândurilor mele, El a început să le dezvolte: “Ce gândești acum este adevărat, dar comparația omului cu Dumnezeu nu are loc doar la nivelul dimensiunilor. Ai început să experimentezi PUTEREA CUVINTELOR Mele. A-ți încredința Cuvintele Mele, înseamnă a-ți încredința puterea prin care universul este ținut strâns laolaltă. Nu te-am trecut prin experiența de mai înainte ca să te fac să te simți mic, ci ca să te fac să înțelegi gravitatea și puterea lucrului care ți-a fost încredințat, și anume CUVÂNTULUI LUI Dumnezeu.

În tot ce faci, amintește-ți că importanța unui singur Cuvânt de-al lui Dumnezeu adresat omului, este mai de preț decât toate comorile de pe pământ. Trebuie să înțelegi tu însuși valoarea Cuvântului Meu și să-i înveți pe frații Mei s-o respecte și ei. Învață-i pe cei care sunt chemați să predice Cuvintele Mele, că trebuie să-și respecte propriile lor cuvinte. Cei care duc adevărul, trebuie să fie adevărați.”

Întâlnindu-l pe evanghelist

În timp ce ascultam, am simțit îndemnul să privesc spre unul din tronurile aflate în imediata noastră apropiere, unde l-am recunoscut pe un bărbat, care fusese un mare evanghelist pe vremea copilăriei mele. Mulți credeau că fusese înzestrat cu o putere mai mare decât cea a tuturor creștinilor, cu excepția celor din Biserica Primară. Citisem despre el și îi ascultasem câteva predici înregistrate. Nu se putea să nu fii atins de umilința lui neprefăcută și de iubirea intensă pe care o manifesta față de Domnul și față de oameni. Totuși, din predicile lui îmi dădusem seama că unele din învățăturile lui deveniseră foarte eronate, de aceea am fost surprins și totodată ușurat să-l văd șezând pe un tron mare. Umilința și iubirea care iradiu din ființa lui, m-au fascinat.

M-am întors spre Domnul ca să-l cer permisiunea să vorbesc cu acest om și am putut să văd cât de mult îl iubea Domnul pe el. Dar nu mi-a îngăduit să-i vorbesc, ci mi-a făcut semn că trebuie să ne continuăm drumul.

“Am vrut doar să-l vezi aici”, mi-a explicat Domnul, “și să înțelegi poziția pe care o deține împreună cu Mine, pentru că sunt multe nelămuriri în privința lui. A fost unul dintre mesagerii trimiși Bisericii din vremurile de pe urmă, dar Biserica nu l-a putut auzi, din motive pe care o să le înțelegi la vremea potrivită. Pentru o vreme a căzut în descurajare și amăgire, iar mesajul i-a fost distorsionat. Mesajul lui trebuie recuperat, la fel ca și mesajele pe care li le-am dat altora, și care au fost de asemenea deformatе.”

Știind că aici totul era îndeplinit la timpul potrivit, conform planului de învățare care fusese stabilit pentru mine, am început să mă gândesc ce legătură ar putea să existe între vederea acestui om aici și discuția pe care tocmai o avusesem mai înainte, cea despre riscul de a deveni corupt în urma deținerii de putere.

“Așa este. Există un pericol mare în a deține putere”, a răspuns Domnul. “Mulți dintre mesagerii Mei au fost expuși la acest pericol, și acest lucru face parte din mesajul pe care trebuie să-l transmiți Bisericii Mele din zilele de pe urmă. Voi trebuie să umblați în PUTEREA Mea, și chiar într-una și mai mare decât aceea pe care ați experimentat-o până acum. Dar dacă începeți vreodată să credeți că puterea reprezintă recompensarea propriei voastre persoane sau a mesajului vostru, veți deschide porțile aceleiași amăgiri. Duhul Sfânt este dat ca să mărturisească numai despre Mine. Dacă sunteți înțelepți, ca și Pavel, veți învăța să vă lăudați mai mult cu slăbiciunile voastre, decât cu punctele voastre forte.

Adevărata credință presupune adevărata recunoaștere a PERSOANEI Mele, nimic mai mult sau mai puțin. Însă țineți minte un lucru: chiar dacă rămâneți în prezența Mea și Mă vedeți așa cum sunt Eu, tot mai puteți să cădeți dacă vă întoarceți privirile de la Mine ca să vă uitați înapoi la voi înșivă. Astfel a căzut Lucifer. El și-a avut locuința în ceruri și a văzut GLORIA Mea și a Tatălui Meu, dar a început să se uite mai mult la el însuși decât la Noi, și apoi a început să se mândrească cu poziția și puterea lui.

Mulți dintre slujitorii Mei, cărora li s-a îngăduit să vadă Slava Mea și le-a fost încredințată puterea Mea, au căzut de asemenea când au început să creadă că aceste privilegii le fuseseră acordate datorită ÎNȚELEPCIUNII, NEPRIHĂNIRII sau chiar DEVOTAMENTULUI lor față de doctrina pură.

Încredere

Știam că acesta era un avertisment tot atât de serios, ca toate lucrurile pe care le-am primit sau care mi s-au spus aici. Vream să mă întorc și să lupt în ultima bătălie, dar

îmi făceam probleme serioase, deoarece nu știam dacă voi fi în stare s-o fac, fără să cad în capcanele care acum mi se păreau a fi peste tot. Mi-am ațintit din nou privirile la Domnul. El era Înțelepciunea și m-am gândit cât de mare nevoie aveam să-L cunosc ca ÎNȚELEPCIUNE pe drumul meu de întoarcere.

“Este bine să-ți pierzi încrederea în tine însuși, altfel nu-ți pot încredința PUTERILE VEACULUI VIITOR. Cu cât îți pierzi mai mult încrederea în tine, cu atât mai multă putere îți voi putea da, dacă...”

Am așteptat un timp îndelungat ca Domnul să continue, dar El tăcea. Cumva mi-am dat seama că El dorea ca eu să continui această propoziție, dar nu știam ce să spun. Totuși, cu cât Îl priveam mai mult, cu atât sporea încrederea Mea. În cele din urmă am înțeles ce trebuia să spun: “Dacă-mi pun încrederea în Tine!”

“Da, ai nevoie de credință ca să poți să îndeplinești lucrarea la care ești chemat, dar această credință trebuie să fie în Mine. Nu ajunge doar să-ți pierzi încrederea în tine, deoarece aceasta ar duce la nesiguranță, dacă nu ți-ai umple golul cu încrederea în Mine. Așa au căzut mulți pradă propriilor lor amăgiri.

Mulți dintre bărbații și femeile care erau profeți, nu au îngăduit oamenilor să-i numească profeți, tocmai din pricina nesiguranței. Ei erau profeți, acest lucru era adevărat, dar i-a amăgit falsa umilință. Dacă dușmanul i-a putut înșela pe unii, făcându-i să creadă că nu erau profeți adevărați, atunci i-a putut amăgi la fel de bine pe alții, făcându-i să creadă că erau profeți chiar mai mari decât în realitate, doar hrănindu-le încrederea în sine. Falsa umilință nu va înlătura mândria, ea nu reprezintă altceva decât o nouă formă de egocentrism, pe care dușmanul are voie s-o exploateze. Toate EȘECURILE voastre se vor datora unui singur lucru: ÎNCREDERII ÎN SINE. Singura modalitate de a fi eliberat de ea, este UMBLAREA ÎN DRAGOSTE. Dragostea nu caută propriul ei folos.”

În timp ce mă gândeam la toate acestea, am fost învăluit de o claritate minunată. Am început să văd că toată experiența avea de la început până la sfârșit un mesaj simplu: “Cât de ușor mă las ademenit, permițând să fiu îndepărtat de la simplitatea devotamentului față de Tine?”

Zâmbetul Domnului

Domnul s-a oprit atunci și m-a privit. Mă rog să nu uit niciodată expresia feței Lui din acel moment. Îmi zâmbea. Nu vream să profit de ocazie, dar am avut sentimentul că atunci i-aș fi putut cere orice, și El mi-ar fi dat. Până la urmă am făcut-o: “Doamne, când Tu ai spus: ‘Să fie lumină!’, a fost lumină. În Ioan 17 Te-ai rugat ca noi să te

iubim cu aceeași dragoste cu care Te-a iubit Tatăl. Ai vrea să spui te rog acum: ‘Să fie dragoste în tine!’, ca eu să Te pot iubi cu dragostea Tatălui?’

El a continuat să zâmbească, apoi m-a cuprins cu brațul Lui, ca un prieten: “Ți-am spus aceasta deja, înainte de întemeierea lumii, când te-am chemat. Le-am spus-o și fraților tăi care vor lupta în ultima bătălie alături de tine. Vei cunoaște DRAGOSTEA pe care mi-o poartă Tatăl, ea este o dragoste desăvârșită, care îți va alunga toate temerile. Aceasta îți va da puterea să CREZI ÎN MINE, ca astfel să poți să înfăptuiești lucrările pe care le-am făcut Eu, și chiar altele și mai mari. Deoarece Eu sunt cu Tatăl Meu, vei cunoaște dragostea Lui pentru Mine, iar lucrările care-ți vor fi încredințate, Mă vor glorifica pe Mine. Acum, de dragul tău, mai spun o dată: ‘Fie ca dragostea Tatălui Meu să fie în Tine!’”

În urma acestei experiențe exaltam de recunoștință. “Iubesc judecățile Tale”, am spus eu. Apoi am început să mă întorc și să mă uit înapoi spre Scaunul de Judecată, dar Domnul m-a oprit: “Nu te mai uita înapoi, pentru tine Eu nu mai sunt acolo acum, ci aici. Te voi conduce din această cameră la locul tău din luptă, dar nu trebuie să mai privești înapoi. Trebuie să-Mi vezi Scaunul de Judecată în propria ta inimă, deoarece acolo se află el acum.”

“La fel ca și Grădina, și la fel ca și Comorile Mântuirii”, m-am gândit eu.

“Da, tot ce fac Eu, fac în inima ta. Acolo curg râurile de apă vie, acolo Mă aflu Eu.”

Apoi a arătat cu mâna spre Mine, așa că m-am privit, dezvelind o parte din Mantia Umilinței. Am rămas uluit de ce vedeam, armura Mea reflecta aceeași Glorie care Îl înconjură pe Isus. Cutremurat, am acoperit-o din nou cu Mantia mea.

“În noaptea dinaintea Răstignirii Mele, M-am rugat Tatălui Meu de asemenea ca Slava pe care o aveam împreună cu El la începutul creației, să-i însoțească pe cei care aveau să creadă în Mine, astfel încât să fim cu toții UNA. Slava Mea este cea care unește. Când te vei strânge laolaltă cu alții care Mă iubesc pe Mine, Gloria Mea se va amplifica. Cu cât aceasta se va intensifica mai mult prin unirea celor care Mă iubesc, cu atât va ști lumea mai mult că Eu am fost trimis de Tatăl. Acum lumea va ști cu adevărat că voi sunteți ucenicii Mei, deoarece Mă veți iubi pe Mine, și vă veți iubi unii pe alții.”

În timp ce priveam la El, continua să mi se mărească încrederea. Era ca și când aș fi fost spălat pe dinăuntru. În curând m-am simțit gata să fac orice mi-ar cere.

Angelo

“Mai există o persoană pe care trebuie s-o întâlnești, înainte să te întorci în bătălie”, mi-a spus El, în timp ce ne continuam drumul. Pe măsură ce înaintam, eram din ce în ce mai fascinat de faptul că El devenise acum și mai glorios decât fusese cu doar câteva minute mai înainte. El mi se arăta din ce în ce mai plin de Glorie.

“De fiecare dată când Mă vezi cu ochii inimii tale, ți se reînnoiește și mai mult mintea”, a spus El. “Într-o zi vei fi în stare să rămâi în mod continuu în prezența Mea. Atunci tot ce ai învățat prin Duhul Meu, îți va sta iute la dispoziție, și Eu voi fi de față.” Putusem să aud și să înțeleg tot ce-mi spusese, dar eram atât de impresionat de Gloria Lui, încât a trebuit să-L întreb: “Doamne, de ce ești acum cu mult mai glorios decât atunci când mi te-ai arătat prima dată ca Înțelepciune?”

“Eu nu m-am schimbat deloc, tu te-ai schimbat. Ești schimbat în timp ce te uiți la Gloria Mea fără să mai ai văluri pe față. Experiențele prin care treci, îndepărtează vălurile de pe față ta, astfel încât să poți să Mă vezi cu mai multă claritate. Dar nimic nu le îndepărtează atât de repede ca atunci când te uiți la dragostea Mea.”

Apoi s-a oprit și s-a întors să se uite la cei de pe tronurile de lângă noi. Încă ne aflam în locul unde ședea regii cu cel mai înalt rang. Atunci am recunoscut o persoană, care se afla chiar lângă noi.

“Domnule, te cunosc de undeva, dar nu-mi pot amintii de unde.”

“M-ai văzut o dată într-o viziune”, a răspuns el.

Mi-am amintit imediat și am fost șocat! “Deci erai o persoană reală?”

“Da”, a răspuns el.

Am început atunci să-mi amintesc de o zi în care, ca tânăr creștin, devenisem frustrat din cauza unor probleme din viața mea. M-am dus într-un parc, care se afla în apropierea apartamentului meu, hotărât să aștept până îmi va vorbi Domnul. În timp ce stăteam acolo citind din Biblie, am avut una dintre primele mele viziuni. În această viziune l-am văzut pe un om care Îi slujea plin de râvnă Domnului. Îl mărturisea oamenilor fără întrerupere, le dădea învățătură din Biblie, și-i vizita pe bolnavi cu scopul de a se ruga pentru ei. Era plin de zel pentru Domnul și nutrea o iubire adevărată pentru oameni. L-am văzut apoi pe un alt om, pe care-l chema Angelo, și care părea a fi un vagabond, o persoană fără adăpost. Un pui de pisică i-a apărut în cale, și el a vrut să-l lovească cu piciorul, apoi s-a răzgândit, dar până la urmă tot l-a înlăturat din cale, împingându-l destul de brutal cu piciorul. Atunci Domnul m-a întrebat care dintre cei doi oameni Îl mulțumeau cel mai mult.

“Primul”, am răspuns eu fără ezitare.

“Nu, al doilea”, mi-a răspuns El, și a început să-mi spună istoriile lor:

Primul bărbat crescuse într-o familie minunată, care Îl cunoscuse întotdeauna pe Domnul. El crescuse într-o biserică înfloritoare, apoi frecventase unul dintre cele mai bune colegii biblice din țară. El primise o sută de măsuri din iubirea Lui, dar folosea numai șaptezeci și cinci.

Al doilea bărbat se născuse surd, fusese maltratat și ținut într-un pod întunecos și rece până la vârsta de opt ani, când fusese găsit de autorități. Apoi fusese mutat de la o instituție la alta, unde abuzurile continuaseră; în cele din urmă ajunsese pe străzi. Ca să-l ajute să biruiască toate acestea, Domnul îi dăduse doar trei măsuri din dragostea Lui, dar el strânsese fiecare părticică din acestea, ca să se împotrivescă mâniei din inima lui și să nu lovească puiul de pisică.

Acum îl priveam pe acel om, era rege pe un tron cu mult mai plin de slavă decât și-ar fi putut imagina vreodată Solomon. Oștiri de îngeri stăteau înșiruite în jurul lui, așteptând ca acesta să-și exprime dorințele. M-am întors spre Domnul cu mirare, încă nu-mi venea să cread că persoana din viziunea mea era reală, și cu atât mai puțin că se afla în rândul regilor plini de măreție.

“Doamne, te rog spune-mi istoria vieții acestui om până la capăt”, l-am implorat eu.

“Desigur, de aceea ne și aflăm aici. Angelo a fost atât de credincios în puținul pe care i l-am dat, încât i-am mai dat alte trei măsuri din dragostea Mea. S-a folosit de toate ca să înceteze să mai fure; era aproape mort de foame, dar refuza să se atingă de ce nu era al lui. Își cumpăra mâncarea din ce câștiga strângând sticle, iar din când în când găsea pe cineva care-i oferea de lucru pe lângă casă.

Angelo nu putea să audă, dar a învățat să citească, și i-am trimis o broșură despre Evanghelie. Când a citit-o, Duhul i-a deschis inima, și și-a încredințat viața Mie. I-am dublat din nou măsura iubirii Mele, iar el a folosit-o pe toată cu credincioșie. Dorea să le vorbească altora despre Mine, dar nu putea vorbi. Deși trăia într-o asemenea sărăcie, cheltuia aproape jumătate din tot venitul lui pe broșuri despre Evanghelie, pe care le împărțea la colțuri de stradă.”

“Câte suflete a condus la Tine, Doamne?”, am întrebat eu, gândindu-mă că de vreme ce stătea laolaltă cu regii, trebuie să fi călăuzit la Domnul mulțimi întregi.

“Unul singur”, a răspuns Domnul. “Ca să-l încurajez, l-am lăsat să-l convertească pe un bețiv care era pe moarte. Aceasta l-a încurajat atât de mult, încât era gata să stea la acel colț de stradă încă mulți ani de zile, numai ca să mai poată aduce încă un suflet la pocăință. Dar tot cerul m-a rugat stăruitor să-l aduc repede aici, și și Eu doream la fel de mult ca el să-și primească răsplata.”

Biruitorul suspect

“Dar ce a făcut Angelo ca să devină un rege aici?”, am întrebat eu.

“A fost credincios în tot ce i-am încredințat. A biruit totul până a ajuns asemenea Mie, apoi a murit ca martir.”

“Dar ce a biruit, și cum a fost martirizat?”

“A biruit lumea cu DRAGOSTEA Mea. Foarte puțini au biruit atât de multe încercări, cu atât de puține resurse. Mulți dintre oamenii Mei locuiesc în case, pe care regii care trăiau acum un secol le-ar invidia datorită confortului lor, dar nu le apreciază; pe când Angelo s-ar fi bucurat de o cutie de carton într-o noapte friguroasă, și ar fi transformat-o într-un Templu glorios al prezenței Mele.

El a început să iubească fiecare ființă și fiecare lucru, se bucura de un măr mai mult decât se bucură mulți dintre oamenii Mei în fața unei mese îmbelșugate. El a fost credincios în tot ce i-am dat, chiar dacă nu a primit prea mult în comparație cu alții, inclusiv cu tine. Ți l-am arătat într-o viziune, deoarece ai trecut de multe ori pe lângă el. Odată chiar l-ai arătat cu degetul și ai vorbit cu un prieten de-al tău despre el.”

“Da? Ce am spus?”

“Ai spus: ‘Uite încă un Ilie scăpat din stația de autobuz.’ Ai spus că era un nebun religios, trimis de dușman ca să-i sperie pe oameni de la Evanghelie.”

Acestea au fost cele mai aspre cuvinte pe care mi-a fost dat să le aud în timpul acestei experiențe. Eram mai mult decât șocat, eram de-a dreptul îngrozit. Am încercat să-mi amintesc incidentul în cauză, dar n-am reușit, pentru că fuseseră atâtea altele. Nu arătasem niciodată prea multă compasiune față de predicatorii zdrențuroși de pe stradă, pe care-i consideram drept instrumente ale lui Satana, trimise ca să-i îndepărteze pe oameni de la Evanghelie.

“Îmi pare rău, Doamne. Îmi pare atât de rău.”

“Te-am iertat”, a răspuns El repede. “Ai dreptate, mulți încearcă să predice Evanghelia pe străzi, având motivații greșite și chiar pervertite. Totuși mulți sunt sinceri, chiar dacă sunt neinstruiți sau neînvățați. Nu trebuie să judeci după aparențe. Am la fel de mulți slujitori adevărați, care arată precum a arătat el, pe cât am și printre experții lustruiți din marile catedrale și organizații ridicate de oameni în Numele Meu.”

Apoi mi-a făcut semn să privesc sus la Angelo. Când m-am întors, acesta coborâse treptele tronului său, și se afla chiar în fața mea. Deschizându-și brațele, m-a îmbrățișat cu putere, și m-a sărutat pe frunte ca un tată. Dragostea lui s-a revărsat peste mine și prin mine cu o asemenea intensitate, până când am simțit că-mi

cedează sistemul nervos. Când mi-a dat drumul într-un final, mă clătinam ca și cum aș fi fost beat, dar era un sentiment extrem de plăcut, o dragoste pe care nu o mai cunoscusem niciodată.

“Ți-ar fi putut dăruia aceeași iubire pe pământ”, a continuat Domnul. “El avea multe de dat poporului Meu, dar ei nu s-ar fi apropiat de el. Chiar și profeții Mei l-au evitat. S-a maturizat în credință cumpărându-și o Biblie și câteva cărți, pe care le-a citit la nesfârșit. A încercat să meargă la mai multe biserici, dar n-a găsit nici una care să-l primească. Dacă l-ar fi primit, M-ar fi primit pe Mine. El era bătaia Mea la ușa lor.”

Învățam acum o nouă definiție a durerii.

“Cum a murit?”, am întrebat, amintindu-mi că a fost martirizat și având sentimentul că eram într-un fel și eu responsabil de aceasta.

“A murit înghețat, încercând să țină în viață un bețiv bătrân, care intrase în comă alcolică în frig.”

Un alt gen de martir

În timp ce îl priveam pe Angelo, îmi simțeam inima nespus de grea. Cu toate acestea nu înțelegeam cum murise ca un martir, credeam că titlul de martir era rezervat doar acelor care mureau pentru că nu acceptau să-și compromită mărturia cum că Hristos este Domnul.

“Doamne, știu că el este într-adevăr un biruitor, și este drept ca el să se afle în acest loc. Dar sunt considerați martiri și cei care mor în acest fel?”

“Angelo a fost martir în fiecare zi a vieții lui. El făcea pentru el doar atât cât să rămână în viață, și și-a sacrificat chiar și viața cu bucurie, ca să-l salveze pe un prieten aflat la nevoie. Precum a scris Pavel corintenilor: ‘Chiar dacă ți-ai da trupul să fie ars, și nu ai avea dragoste, nu ți-ar folosi la nimic.’ (1 Corinteni 13:3) Când te dăruiești însă pe tine însuși cu iubire, aceasta înseamnă enorm. Angelo a murit în fiecare zi, deoarece nu a trăit pentru sine însuși, ci pentru alții. Când trăia pe pământ, se considera întotdeauna drept cel mai mic dintre sfinți, deși se număra printre cei mai mari. După cum ai învățat deja, mulți dintre aceia care se consideră drept cei mai mari, și pe care-i consideră și alții drept cei mai mari, o sfârșesc fiind cei mai neînsemnați de aici. Angelo nu a murit pentru o doctrină, și nici măcar pentru mărturia lui, dar el a murit pentru Mine.”

“Doamne, te rog ajută-mă să-mi amintesc aceasta. Când mă voi întoarce, te rog nu mă lăsa să uit lucrurile pe care le văd aici”, L-am implorat eu.

“Pentru aceasta Mă aflu aici împreună cu tine, și voi fi cu tine când te vei întoarce. Înțelepciunea înseamnă să privești cu ochii Mei și să nu judeci după aparențe. Ți l-am arătat pe Angelo în viziune, ca să-l recunoști când vei trece pe lângă el pe stradă. Dacă ai fi împărtășit cu el cunoștința despre trecutul lui, pe care ți-l arătasem în viziune, el și-ar fi consacrat atunci viața Mie. Ai fi putut să-l ucenicizezi pe acest rege mareț, și el ar fi avut un mare impact asupra Bisericii Mele.

Dacă oamenii Mei i-ar privi pe ceilalți așa cum îi privesc Eu, Angelo și atâția alții aflați în aceeași situație ca el, ar fi fost recunoscuți. Ei ar fi fost arătați ca exemplu de la marile amvoane. Oamenii Mei ar fi venit de la marginile pământului ca să stea la picioarele lor, pentru că procedând astfel, ei ar fi stat la picioarele Mele. Angelo v-ar fi învățat cum să iubiți și să investiți darurile pe care vi le-am dat, pentru a putea aduce mult mai multă roadă.”

Mă simțeam atât de rușinat, încât nici nu mai vream să mă uit la Domnul, dar într-un final m-am întors iar cu fața spre El, pentru că am simțit că durerea mă conducea iar spre egocentrism. Când m-am uitat la El, am fost practic orbit de Gloria Lui. A durat ceva timp, dar ochii mi s-au obișnuit treptat cu ea, astfel că L-am putut vedea.

“Amintește-ți că ești iertat”, a spus El. “Nu-ți arăt aceste lucruri ca să te condamnez, ci ca să te învăț. Amintește-ți întotdeauna că mila îndepărtează vălurile de pe sufletul tău mai repede decât orice altceva.”

Pe când am început iar să ne deplasăm, Angelo m-a rugat stăruitor: “Te rog, amintește-ți de prietenii mei, de cei fără cămin. Mulți Îl vor iubi pe Salvatorul nostru, dacă va merge cineva la ei.”

Cuvintele lui aveau o putere atât de mare în ele, încât eram prea emoționat ca să-i răspund, așa că doar am dat din cap în semn de încuviințare. Știam că spuse lui erau decretul unui împărat mare, și al unui prieten bun al Regelui regilor.

“Doamne, mă vei ajuta să-i ajut pe cei fără cămin?”, am întrebat.

“Îi voi ajuta întotdeauna pe cei care îi ajută”, a răspuns El. “Atunci când îi iubești pe cei iubiți de Mine, primești mereu ajutorul Meu. Acestora li se va da Ajutorul în conformitate cu măsura dragostei lor. Mi-ai cerut de multe ori mai mult din UNGEREA Mea; așa o vei primi. Iubeșteți pe aceia pe care îi iubesc Eu. Cum îi iubești pe ei, așa Mă iubești pe Mine. Ce le dai lor, mi-ai dat Mie, iar Eu îți voi da și mai mult în schimb.”

Trăind ca un rege

M-am gândit apoi la casa mea drăguță și la toate celelalte lucruri pe care le posedam. Nu eram bogat, dar știam că după standardele lumii trăiam mult mai bine decât trăiseră regii chiar și doar cu un secol în urmă. Nu m-am simțit niciodată mai înainte vinovat din această pricină, dar acum o făceam. Era cumva un sentiment bun, dar în același timp nu se simțea ca fiind corect. M-am uitat din nou înapoi la Domnul, pentru că știam că El avea să mă ajute.

“Amintește-ți ce ți-am spus, cum că LEGEA MEA PERFECTĂ A DRAGOSTEI, este cea care face ca lumina să difere de întuneric. În momente de confuzie, așa cum te simți tu acum, știi că nu experimentezi legea Mea perfectă a dragostei. Mie Îmi face o grozavă plăcere să-i dau daruri bune familiei Mele, așa cum faci și tu cu a ta. Eu vreau ca voi să vă bucurați de ele și să le apreciați. Cu toate acestea, nu trebuie să le idolatrizați, și trebuie să le împărțiți cu generozitate când vă chem Eu să faceți aceasta.

Cu o singură mișcare a mâinii, aș putea înlătura toată sărăcia de pe pământ. Va veni o zi a socotelilor, când munții și locurile înalte vor fi coborâți, iar săracii și oprimații înălțați, dar aceasta trebuie s-o fac Eu. Mila omenească este, ca și oprimarea, contrară caracterului Meu. Compasiunea umană este folosită ca înlocuitor pentru PUTEREA CRUCII MELE. Nu v-am chemat să faceți sacrificii, ci să ascultați de Mine. Uneori va trebui să faceți jertfe pentru a asculta de Mine, dar dacă sacrificiul vostru nu este făcut în urma ascultării de Mine, acesta ne va despărți.

Tu ești vinovat din pricina modului în care l-ai judecat și tratat pe acest mare rege, când era slujitorul Meu pe pământ. Nu mai judeca pe nimeni fără să Mă întrebi pe Mine. Ai pierdut mai multe întâlniri, pe care ți le-am pregătit Eu, decât ți-ai putea imagina vreodată, din cauză că nu ai fost sensibil la vocea Mea. Totuși nu ți-am arătat toate acestea ca să te învinuiesc, ci ca să te aduc la pocăință, astfel ca în viitor să nu mai ratezi asemenea ocazii.

Dacă începi să acționezi motivat de vinovăție, vei începe să faci o serie de lucruri care să compenseze sentimentul de vinovăție, și acest mod de a reacționa este un afront adus Crucii Mele. Numai CRUCEA Mea poate înlătura vina ta. Și pentru că Eu am suferit pe Cruce ca să îndepărtez vina ta, tot ce este făcut din cauza sentimentului de vină, nu este făcut pentru Mine.

Nu-Mi place să-i văd pe oameni suferind, dar compasiunea umană nu-i va conduce la CRUCE, SINGURA care poate ușura adevărata lor suferință. L-ai pierdut pe Angelo, pentru că nu ai umblat în milă. Când te vei întoarce, vei avea mai multă milă, dar și pe aceasta trebuie s-o supui Duhului Meu. Nici chiar Eu nu i-am vindecat pe

toți aceia de care aveam milă, ci am făcut numai ce L-am văzut pe Tatăl Meu făcând. Nu trebuie să faci lucruri doar din compasiune, ci în ascultare de Duhul Meu. Numai atunci va avea compasiunea ta PUTEREA RĂSCUMPĂRĂRII.

Ți-am dat darurile Duhului Meu. Ai cunoscut ungera Mea în predicare și în scrierile tale, dar ai cunoscut-o într-o măsură mult mai mică decât îți dai tu seama. Vezi rar cu adevărat cu ochii Mei, auzi rar cu urechile Mele și înțelegi rar cu inima Mea. Fără Mine nu poți face nimic care să-i fie de folos Împărăției Mele sau care să promoveze Evanghelia Mea. Ai luptat în bătăliile Mele, și ai văzut vârful muntelui Meu. Ai învățat să tragi cu săgețile ADEVĂRULUI și să-l țintești pe dușman. Ai învățat câte ceva și despre cum să folosești sabia (CUVÂNTUL LUI DUMNEZEU) Mea. Dar ține minte: DRAGOSTEA este arma Mea cea mai măreață. DRAGOSTEA nu va pieri niciodată. DRAGOSTEA va fi puterea care va distruge lucrările diavolului. Și DRAGOSTEA va fi cea care va aduce Împărăția Mea. DRAGOSTEA este steagul fluturat peste armata Mea, și sub acest steag trebuie să lupti acum!”

Cu aceste cuvinte am ieșit din Marea Sală de Judecată într-un coridor. Eram înconjurat de gloria Înțelepciunii, dar pe El nu L-am mai putut zări cu claritate. M-am pomenit dintr-o dată în fața unei uși. Ca primă reacție am vrut să mă întorc iar în acel loc, deoarece nu doream să plec de acolo, dar știam că trebuia să plec. Aceasta era ușa la care mă condusesese Înțelepciunea. Trebuia să intru pe ea.